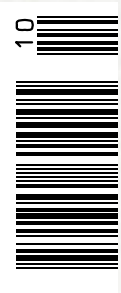


# SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ  
2310 MAGAZINE  
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012  
€3.00

68



Charlotte  
Gainsbourg

# Παράδοση + Καινοτομία

Στον ΑΚΤΟ η θεωρία γίνεται Πράξη  
και το σχέδιο για το Μέλλον αποκτά προοπτική...

Εδώ, αφετηρία και προορισμός στο ταξίδι  
της γνώσης είναι η δημιουργικότητα.

Ο ΑΚΤΟ είναι η διαχρονική Αξία,  
που εδώ και 40 χρόνια εκφράζεται πολυδιάστατα,  
τόσο μορφωτικά, όσο και αισθητικά,  
προσφέροντας σπουδές υψηλού επιπέδου.

[www.aktogr](http://www.aktogr)

**ΑΚΤΟ**  
creativity that works

Κέντρο Μεταπτυχιακής Εκπαίδευσης | Επικυρωμένο Κολλέγιο του Middlesex University  
Αθήνα: Ευελπίδων 11Α, 113 62, Τηλ. 210 5230130 | Θεσσαλονίκη: 26ης Οκτωβρίου 38-40 @ Α. Γεωργίου, 546 27, Τηλ. 2310 221231

  
Middlesex  
University



## Travelin' Light

Παρασκευή βράδυ, στην Εγνατία, διασταύρωση με Π. Π. Γερμανού. Μποτιλιάρισμα, φθινόπωρο, η γνωστή παραισθησιακή ψευδοξέαψη του επερχόμενου σαββατοκύριακου, ψιλοβρέχει. Φοιτηταριό μπανίζε τα «ενοικιάζεται», η κλούβα των ΜΑΤ σε εγρήγορση, τον κόβω για 25άρη. Κατεβαίνει από Ιασωνίδου, μέτριο ανάστημα, σνίκερς, βερμούδα, σακίδιο στον ώμο, καουμπόη της urbania, βγάζει τον μαρκαδόρο και σημαδεύει το ΚΑΦΑΟ. Πυροβολεί με κεφαλαία: «ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΣΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΩ ΟΛΗ ΤΗΝ ΜΠΙΛΙ ΧΟΛΙΝΤΕΪ». Μαγεύομαι! Για δεσ τον γάτο, λέω μέσα μου, στ' αρχίδια του η κρίση, ο νταλγκάς του δεν είναι το επίδομα, η θέρμανση, το καρτέλ των σούπερ μάρκετ, η επιμήκυνση, το κλειδωμα, η πολυτελής χέστρα του πρύτανη Μυλόπουλου, όσα απασχολούν τον κόσμο και τους εκφωνητές στα ράδια και την TV, που υπαγορεύουν το τέμπο. Δε χαράμισε ούτε αστόχησε ένα γράμμα. Δεν μπογιάτισε «ΚΝΕ», «Εξέγερση», «Κάτω το Μνημόνιο», «Εξω οι ξένοι», «Αίμα, τιμή», «ΠΑΟΚ 4» ή μια βαθυστόχαστη παπαριά περί «Art is everything and everything is art». Όχι τέτοιες μπουρδες. Μόνο «ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΣΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΩ ΟΛΗ ΤΗΝ ΜΠΙΛΙ ΧΟΛΙΝΤΕΪ». Μάρκαρε τον δρόμο, της έστειλε μήνυμα, όμως ποια είναι αυτή η αράγιστη καρδιά από μπετόν που δε συγκινείται και που το αγόρι ονειρεύεται να ακούσει τα μπλουζ μαζί της, αγκαλιά στο κρεβάτι; Με στόρια χαμηλωμένα σαν πολεμιστές που θα τους φρουρούν από τα likes, τα posts και την ηλίθια βοή του κόσμου! Μόνο Μπίλι Χολιντέϊ, σοκολάτες και φιλιά.

Εκείνη την Παρασκευή, που το φθινόπωρο και τα σύννεφα κοντοζύγωναν ράθυμα και ραχαλιδίκα

σαν γάτες και το μέλλον έδειχνε να έχει την ίδια αξία και εγκυρότητα όσο και μια ακάλυπτη επιταγή, ξαναβρήκα στη Θεσσαλονίκη έναν ρομαντισμό και μια ποίηση που μόνο η μπτρόπολη ξέρει να σου την προσφέρει απλόχερα. Σαν το τσιζζ που κάνουν τα γυμνά καλώδια, όταν φιλιούνται, και ο σπινθήρας αστράφτει όπως οι πρώτοι κερανοί της σεζόν, που λίγες ώρες αργότερα χτύπησαν τον Χορτιάτη.

Κυριακή απόγευμα, περιοχή ΧΑΝΘ, θέατρο «Αυλαία», «Το χέρι» του Τιμ Κράουτς, τελευταία παράσταση. Η Θεοδώρα Τζήμου στη σκηνή παίζει κοφτά, σκληρά, τραγικά ενσαρκώνοντας ένα αδυσώπητο πλάσμα που ύπουλα και πόντο πόντο αυτοκτονεί και ρέκακα κάθε μέρα προτιμώντας να μην κάνει ούτε ένα βήμα πίσω για να γλυκαθεί η μαμά, να πρεμήσει ο μπαμπάς, να ενηλικιωθεί όπως κάνουν τα άλλα νορμάλ κοριτσάκια της ηλικίας της. Έξω, η γνωστή θεσσαλονικιώτικη νύχτα λαμπύριζε σαν υγραμένη μουσούδα και μάτι σκύλου. Μεγάλη παρέα, περπατάμε, κάτι να πιούμε, κάπου να σκαλώσουμε, κάπου να το συζητήσουμε το έργο. Είναι μια συνήθεια που κρατά από τις παλιές ευτυχισμένες μέρες, οι άνθρωποι δηλαδή μετά το σινεμά, τη συναυλία ή το θέατρο να πίνουν ουίσκισ ή σοκολάτες, να νιώθουν κοινότητα, να ψάχνουν πρώτα και δεύτερα επίπεδα.

Αράξαμε στο Ντορέ, έξω ψυχή, γιατί εδώ και καιρό τις Κυριακές ο κόσμος κλείνεται στα σπίτια του, κλειδαμπαρώνεται, έχει τα δικά του, η Δευτέρα και η φτώχεια είναι βουνά απροσπέλαστα. Με την παρέα μου ανήκουμε στους τυχερούς, οι τρεις έχουμε δουλειά, οι υπόλοιποι είναι συνταξιούχοι. Το ένα φέρνει

το άλλο: από την ερμηνεία της Τζήμου στην «Τριλογία του Βερολίνου» του Φίλιπ Κερ, «να βγάλουμε εισιτήρια για τον Παπαϊωάννου στα Δημήτρια», ηπδάμε από θέμα σε θέμα, και ξαφνικά ξαναθυμάμαι το παιδί και το σύνθημα με την Μπίλι Χολιντέϊ. Τα κατάφερε, άραγε; αναρωτιέμαι. Την άκουσαν παρέα; Και κρατιέμαι να μην τους πω πως κατά βάθος και όσο ωραία και αν είναι τα βιβλία, τα θέατρα, οι μουσικές και όλη αυτή η παρηγορητική τέχνη που μαλακώνει την καρδιά, σαν Vicks με Vaporaction, τίποτα δε συγκρίνεται με την ομορφιά της επιθυμίας και τα όνειρα των δρόμων.

Δευτέρα πρωί, στο ραδιόφωνο, πρωινή εκπομπή, 7 καφέδες και 279 τσιγάρα για να ξυπνήσω. Πατί όχι; σκέφτομαι, και ρίχνω μια Μπίλι Χολιντέϊ διηγούμενος την ιστορία του συνθήματος. Και αποφασίζω για πλάκα να πω «Καλημέρα σας, Δευτέρα είναι, αλλά του '42 και όχι του '12, με τέτοιο ντέρτι και τέτοια πρέσα που σφίγγει την καρδιά του κόσμου». Και μετά, Λαβέρν Μπέικερ και Τόνι Μπένετ, «From Rags To Riches», θανατερές ορχήστρες από τις εποχές της Ύφεσης και του Great Depression. Ούτε Βασίλης Παπαγεωργόπουλος, 52 εκατομμύρια έλλειμμα, Βαρδάρης, δικαστήρια, «η αλήθεια θα λάμψει», ούτε γιαουρτάδικα - η νέα μόδα, ούτε νέοι καλλιτέχνες με πειραματικά πρότζεκτ, ούτε κλάψα, ούτε μίρλα, «ουφ, δεν μπορώ, δεν αντέχω», σκάστε και βάλτε το «Travelin' Light» της Μπίλι Χολιντέϊ να παίζει διαπασών και προσευχηθείτε ο καουμπόη με τον μαρκαδόρο της Ιασωνίδου να τα καταφέρει και να την τουμπάρει εκείνη τη σκληρή καρδιά. Διακοπή για διαφημίσεις.

# SOUL

Secrets Of Urban Life

**Εκδότης:** Φώτης Γεωργελές

**Διευθυντής:** Στέφανος Τσιτσόπουλος  
**Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης:** Λουίζα Ναθαναήλ

**Διευθύντρια Σύνταξης:** Βάγια Ματζάρογλου  
**Αρχισυντάκτης:** Δημήτρης Καραθάνος  
**Art Director:** Σπύρος Αλμπάνης

**Τεχνικός Διευθυντής:** Βάιος Συντισιμάς

**Επιμέλεια Ύλης:** Δημήτρης Αθανασιάδης  
**Διόρθωση κειμένων:** Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

**Ειδικοί συνεργάτες:** Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου,  
Άρνης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου,  
Αργύρης Σαρασλανίδης (aka Ser), Γιώργος Τζινούδης

**Literature Contributor:** Frankie Notas  
**Communication Services:** Σάκης Κοροβέσης

#### Συνεργάτες

Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby,  
Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου,  
Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης,  
Δημήτρης Τζινούδης, Αθηνά Κουτρουμάνη, Κοσμάς Μαυρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου,  
Κωνσταντίνος Πλακώνας, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θανάσης Βικόπουλος, Lynn\_Di

#### Φωτογράφοι

Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης,  
Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκνης, Ani Jo,  
Γεωργιάνα Κιάση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio),  
Αλέξανδρος Ευθυμίου

**Αμερική:** Σωτήρης Ποσπορέλης

**Λονδίνο:** Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση

**Βερολίνο:** Στέλιος Βακαλούδης

**Βαρκελώνη:** Γιάννης Παναγόπουλος

**Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης:** Νίκος Τσουανάτος

**Direct Market Αθήνας:** Γιώργος Απέργης  
**Συντονισμός Διαφήμισης:** Δήμητρα Χιώτη  
**Υποδοχή Διαφήμισης:** Μαρία Αυγερινού

**Project Manager:** Μάρω Ζήνα

**Διεύθυνση Λογιστηρίου:** Έφη Μούρτζη  
**Λογιστήριο:** Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χαβαρδά

**Υπεύθυνος Διανομής:** Γιάννης Γαρούφαλος

**Νομικός Σύμβουλος:** Γιάννης Πιτσιώρας

**Διαχωρισμοί - Εκτύπωση:** Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.Π.Ε.,  
Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

**SOUL 2310Magazine:** Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη  
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,  
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr  
www.athensvoice.gr/culture  
soulmag.blogspot.com  
www.twitter.com/soulmagazine  
www.facebook.com/SOUL2310mag  
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή η απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγγραφη του εκδότη.

# SAMPLER



**22**  
**A DJ F\*\*\*ED**  
**MY LIFE**  
Φυλή κι αυτή να σου πετύχει!



**26**  
**AZELIA BANKS**  
Βρόμικο house.



**30**  
**CHARLES BURNS**  
Ένας κόμικς θεούλης.



**NOW  
PLAYING  
IN LEATHER**

**THE CHUCK TAYLOR ALL STAR SNEAKER**

**CONVERSE**



**34**

**CRISIS BLACK JACK**

Γιατί έχει κρίση και το ξέρεις.



**78**

**LINO VENTURA**

Αναπαύσου εν...  
πιστολίδι.



**60**

**ΖΩΗ ΑΓΑ**

Athens mural tour.



**54**

**ΧΑΡΗΣ ΤΣΕΒΗΣ**

Ένας Έλληνας θρύλος.



**46**

**UNIVERSAL TRILOGY**

Ξανά, μαζί.



**68**

**OLIVER STONE**

Savages: καινούργια ταινία.



**74**

**ΒΑΛΤΙΜΟΡΗ**

That's cool.



**82**

**RIBA-STIRLING PRIZE 2012**

Ποιος θα το σπκώσει;



**90**

**TIMES IN TURKEY**

Γιατί «Zaman» θα πει χρόνος.

**72**

**ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΔΙΑΔΟΥ**

Μια Θεσσαλονικιά που το 'χει.

**adidas Originals** Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 Calin A.E. (**Calzedonia, Intimissimi**) Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, [www.calzedonia.gr](http://www.calzedonia.gr) **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Freddy** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, [www.z-mall.gr](http://www.z-mall.gr) **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **Hummel** Exclusive Store: Golden Hall, Shop-in-shop: Attica, [www.z-mall.gr](http://www.z-mall.gr) **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Galleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστερί: Λεωφόρος Κηφισού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **VF Hellas (Lee, Wrangler, VANS, Jansport)** 210 3449 300



## THE POWER OF KNOWLEDGE

### ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΑ

#### BACHELORS/HNDs

- Μηχανολόγων Μηχανικών
- Πολιτικών Μηχανικών
- Εφαρμοσμένη Ψυχολογία
- Συμβουλευτική Ψυχολογία
- Προσχολική Αγωγή
- Ειδική Αγωγή
- Λογοθεραπεία
- Πληροφορική
- Δίκτυα Υπολογιστών
- Διοίκηση Επιχειρήσεων
- Marketing

### ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΑ

#### MASTERS

- MSc Adult Cognitive - Behavioural Psychotherapy
- MSc Integrative Counselling & Psychotherapy
- MSc Marketing Management
- MA Management
- MBA (ελληνόφωνο / αγγλόφωνο)
- MSc Advanced Computer Networks

### ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗΣ

#### EXECUTIVE/PROFESSIONAL DIPLOMAS

- Management • Marketing & PR
- Διοίκηση Μικρομεσαίων Επιχειρήσεων
- Διαχείριση Ανθρώπινων Πόρων
- Χρηματοοικονομική & Τραπεζική Διοίκηση
- Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα (ΔΛΠ)
- Shipping • Logistics
- Τουριστικά & Ξενοδοχειακά
- Sports Management
- Διοίκηση Μονάδων Υγείας
- Διοίκηση Εκπαιδευτικών Μονάδων
- Δημοσιογραφία & Management
- Παραγωγή & Διαχείριση Ενέργειας \*
- Σχεδιασμός & Εγκατάσταση Φ/Β \*

**Κέντρο Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης**  
Αναγνωρισμένο από το Υπουργείο Παιδείας,  
- ΦΕΚ 1302 Β' - ΦΕΚ 1248 Β'



# MEDITERRANEAN COLLEGE

Excellence In Education

Founded in 1977

Γλώσσα διδασκαλίας:  
Ελληνική ή Αγγλική

Δυνατότητα ευέλικτης ή  
εξ αποστάσεως φοίτησης

[www.medcollege.edu.gr](http://www.medcollege.edu.gr)

**ΑΘΗΝΑ:**  
Πελλήνης 8 & Πατησίων 107,  
τηλ.: 210 8899 600

**ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:**  
Εγνατία 2-4,  
τηλ.: 2310 547 708  
Βαλαωρίτου 9,  
τηλ.: 2310 287 779

**Ανοιχτή  
Γραμμή  
800 11 93 93 93  
(χωρίς χρέωση)**

Από το 1977 μεταφέρουμε τη Βρετανική Εκπαίδευση στην Ελλάδα.



UNIVERSITY  
of DERBY

edexcel  
Approved Centre



\*Το MC είναι πιστοποιημένο από  
British Accreditation Council  
ως ίδρυμα που παρέχει  
αριστη εκπαίδευση\*

UK NARIC  
1997-2007 • 10 YEARS OF SERVICE

HELLENIC  
COLLEGES'  
ASSOCIATION

Μέλος του ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΞΥΝΗ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

**3/10** Αίθουσα Αμιλίας Ράδης M2,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00  
**«Το Ακοντεόν... αλλιώς»**  
Bjarke Mogensen και Γιάννης Βακαρέλης

**ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ**

**α. Συναυλία των Παναγιώτη Ανδρέογλου  
και Σταμάτη Πασόπουλου στο φουαγιέ του M2 | 20:00**

**β. MASTERCLASS**

Στις 2 Οκτωβρίου στις 18.00 στο φουαγιέ του κτίριου M2 θα πραγματοποιηθεί  
masterclass από τον περίφημο δανό ακοντεονίστα Bjarke Mogensen

**5-7/10** Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | 21:00

**«Ρόουζ»** του Martin Sherman  
Θεατρική Σκηνή Ζωής Λάσκαρη

Στο πλαίσιο του κύκλου «100 χρόνια εβραϊκής παρουσίας στη Θεσσαλονίκη»

**7/10** Αίθουσα πολλαπλών χρήσεων  
του Δημοτικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης | 11:00

**Κυριακάτικα Πρωινά στο Δημαρχείο**

**α. Κουαρτέτο Εγχόρδων «Αμιλίας Ράδης»**

**β. Transcription Ensemble**

**7/10** Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης | 20:30

**Συναυλία για δύο πιάνο**

Στέφανος Θωμόπουλος και Πρόδρομος Συμεωνίδης

**10/10** Αίθουσα Αμιλίας Ράδης M2,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00

**Ορχήστρα Δωματίου Σμύρνης**

**11-14/10 | 17-20/10** ΟΛΘ, Αποθήκη 15 | 21:00

**«Πρώτη ύλη»** του Δημήτρη Παπαϊωάννου

**11-14/10** Θέατρο Άνετον | 21:00

**«Ραχά!»**

Κέντρο Θεατρικής Έρευνας Θεσσαλονίκης

Στο πλαίσιο του κύκλου «100 χρόνια εβραϊκής παρουσίας στη Θεσσαλονίκη»

**11-21/10** ΟΛΘ | 21:00

**«Project Οδύσσειες: Θεσσαλονίκη» II (μνήμη/νήματα)**

Θεατρική ομάδα "A4M" (α φορμή)

**12/10/2012 – 27/1/2013**

**«Έργα τέχνης του Λούβρου στη Θεσσαλονίκη»**

σε συνεργασία με την Κίνηση των 5 Μουσείων

Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης  
Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού  
Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης  
Τεχνολογικό Ίδρυμα Τεχνών Α.Π.Θ.  
Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης

**12/10** Αίθουσα Αμιλίας Ράδης M2,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00

**Fazil Say**

Οι κλασικοί συναντούν την τζαζ

**12/10** Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | 21:00

**Έλληνες Χορογράφοι**

«Το στρώμα» της Μαρίας Γοργιά

«Κοίτα με» της Πέρσας Σταματοπούλου

«Η Χρυσή Εποχή» του Δημήτρη Τσιαπκίνη

**12-14/10** Θέατρο Ακτίς Αελίου | 21:15

**«Σταθμοί»**

Μία συμπαραγωγή του Θεάτρου Τέχνης «Ακτίς Αελίου»  
και του Γυναικείου Φωνητικού Συνόλου «Πλειάδες»

**12-14/10** Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο - Γενί Τζαμί | 21:00

**Dance me to the end of Greece-2 #**

... ξένοι περιηγητές στη Θεσσαλονίκη

**13/10** Δρόμοι της πόλης

**«Χορεύοντας για τα 100»**

Παραδοσιακά μουσικοχορευτικά συγκροτήματα

χορεύουν για τα 100 χρόνια από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης

**14/10** Αίθουσα πολλαπλών χρήσεων  
του Δημοτικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης | 11:00

**Κυριακάτικα Πρωινά στο Δημαρχείο**

**α. Συναυλία του Παναγιώτη Τροχόπουλου**

**β. «Χορεύουμε!» Συναυλία για 4 χέρια  
με τον Χαράλαμπο Αγγελόπουλο και Τίτο Γουβέλν**

**14/10** Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | 21:00

**«Journey Home»**

Ομάδα χορού Les SlovaKs Dance Collective

**15/10** Αίθουσα Αμιλίας Ράδης M2,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00

**Milcho Leviev & friends**

με τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης

**17-21/10** Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης

**WOMEX 12 Thessaloniki**

The World Music Expo

Παγκόσμια συνάντηση των επαγγελματιών  
της Μουσικής του Κόσμου

**19/10** Αίθουσα Φίλων Μουσικής M1,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00

**Συμφωνική Ορχήστρα του Βερολίνου**

Διάσπρες Ορχήστρες

**19, 20/10** Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | 21:00

**«Testament»**

Θίασος She She Pop

**21/10** Αίθουσα πολλαπλών χρήσεων  
του Δημοτικού Μεγάρου Θεσσαλονίκης | 11:00

**Κυριακάτικα Πρωινά στο Δημαρχείο**

Performers Quartet

**22/10** Θέατρο Αυλαία | 21:00

**«Μία μετέωρη κυρία»**

Τιμηκή εκδήλωση αφιερωμένη στη Ρούλα Πατεράκη

**23-25/10** Θέατρο Άνετον | 21:00

**«Με χτύπησε στις 2.45»**

Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης»

**24/10** Αίθουσα Αμιλίας Ράδης M2,  
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης | 21:00

**«Αναζητώντας το... χωροχρόνο»**

του Δημήτρη Μαραγκόπουλου

**24/10** Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών | 21:00

**«Soaréra»**

των Mathilde Monnier και Dominique Figarella

**29, 30/10** Θέατρο Αυλαία | 21:00

**«Erofilii synopsis»**

Μία παράσταση βασισμένη στο έργο του Γ. Χορτάτσι  
(αντί ονόματος συγγραφέα)  
Εταιρεία Θεάτρου Χώρος

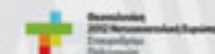
**Νοέμβριος** Δημοτικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης

**Λόγια μουσική παράδοση και πολυπολιτισμικότητα**

στη Θεσσαλονίκη

Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης

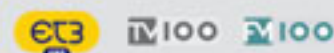
Συνεργόζοντα φορείς:



Με την οικονομική ενίσχυση:



Κοινωνική επικοινωνία:





ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

#thessaloniki | KWID



ΔΗΜΗΤΡΙΑ  
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ | ΘΕΑΤΡΟ | ΧΟΡΟΣ | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

[www.dimitria.thessaloniki.gr](http://www.dimitria.thessaloniki.gr)

Εισιτήρια διατίθενται στα εκδοτήρια της Πλατείας Αριστοτέλους (Τ: 2310271116): Δευτέρα 09:00 -15:00 / Τρίτη - Παρασκευή 09:00 -21:00 / Σάββατο 10:00 -14:00 και στους κάρους εκδηλώσεων.

# SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.



## ILIA BB

Artemis Rovoli: Photographer. Iliia Voulgari: Model. Artemis Rovoli, facebook



## ΠΛΑΤΑΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Από Ουρανία at Πλαταμών Πιερίας. Kyria Kokonikou, facebook

## ΟΛΕΣ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ

Fighting over it constantly! Με Decpi Housebunny. Christine Papanagiwtou, facebook



## ΑΓΡΙΑ ΘΗΛΥΚΑ

Sniff all the #skg you can out of SOUL. Με Konstantina Di. Eirini Di, facebook



[www.womex.gr](http://www.womex.gr)

# 12 WOMEX

THE WORLD MUSIC EXPO

**17-21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2012**

Περίπτερα 12, 16 & Συνεδριακό Κέντρο «Ι. ΒΕΛΙΔΗΣ»  
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

*συναυλίες 50 συγκροτημάτων από 5 ηπείρους σε 7 σκηνές*

Έκθεση • Συναυλίες • Εμπορική Δικτύωση • Ημερίδες • Film Market • Απονομές Βραβείων • virtualWOMEX

*+ dj nights*

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

**HELEXPO**  
Στην Εταιρεία

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

**GaiA Live**  
Cultural Music Art Company



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
Υπουργείο Πολιτισμού και Θρησκείας  
Πολιτισμικό κέντρο Αθηνών

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

**Thessaloniki**  
Many stories, one heart

ΜΕΤΑΞΕ ΚΟΡΜΙΟ

μία εταιρία  
μία ιδέα  
καλό για όλους

ΚΟΡΜΙΟ ΚΑΙ  
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΕΣ

EPT

EPT3

ΚΟΣΜΟΣ

REVIEWS

TV100

Προώληση εισιτηρίων (Εγνατία 154, ΔΕΘ) • 17€ (ημερήσιο) - 40€ (διαρκείας) • Φοιτητικό: 10 € (ημερήσιο) - 25€ (διαρκείας)



**OUPS! UPS**  
Théodore D. Karataglidis,  
facebook



**ΩΡΑΙΟ ΣΩΣΙΒΙΟ**  
Από Κάλυμνο για Κω.  
Παντελής Σοφος, facebook



**SOULFUL IN ANTIPAROS**  
Despina Georgiadou, facebook



**ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ;**  
An ordinary evening in new haven...  
Fill No, facebook



Το μεδεδοπωλείο **ΧΟΝΤΡΟ** αλάτι  
λειτουργεί καθημερινά  
από τις 11 το πρωί έως τη 1 το βράδυ\*  
και σερβίρει...

νόστιμους  
ΜΕΖΕΔΕΣ

φρέσκα  
ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

γυστικά  
ΚΡΕΑΤΙΚΑ

λαχταριστές  
ΣΟΥΠΕΣ

Meze Comfort Food



Ερμού 26 • Θεσσαλονίκη • 54624

T + F 2310 281 566

E [xontroalati@gmail.com](mailto:xontroalati@gmail.com)



**YOU HAVE KILLED ME**

Προσπαθώντας να σκοτώσω ώρες στη Θεσσαλονίκη, την πόλη-φάντασμα :))  
Olgita Pap, facebook



**ΓΚΑΡΣΟΝ!**

Το SOUL πίνει καφέ στις Σπέτσες!  
Anastasia Banaka, facebook

**Η ΠΙΣΤΗ ΣΩΖΕΙ**

Υποχρεωτικά στον θάλαμο, όσο κάνω τη θητεία μου στο ΠΝ, ήταν ο Χριστούλης... Είπα να βάλω κι εγώ δίπλα τα δικά μου πιστεύω... In SOUL We Trust...  
Giorgos Kritikos, facebook



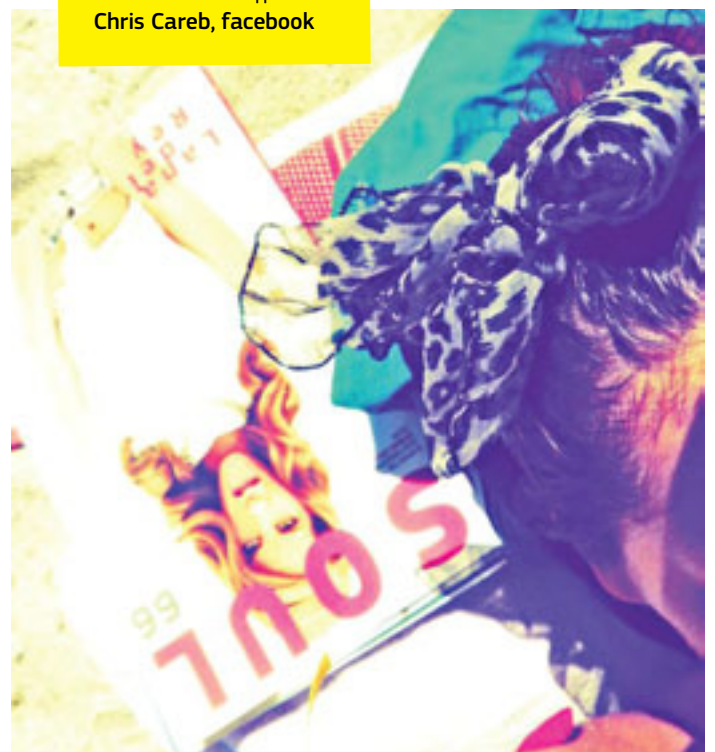
**ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ**

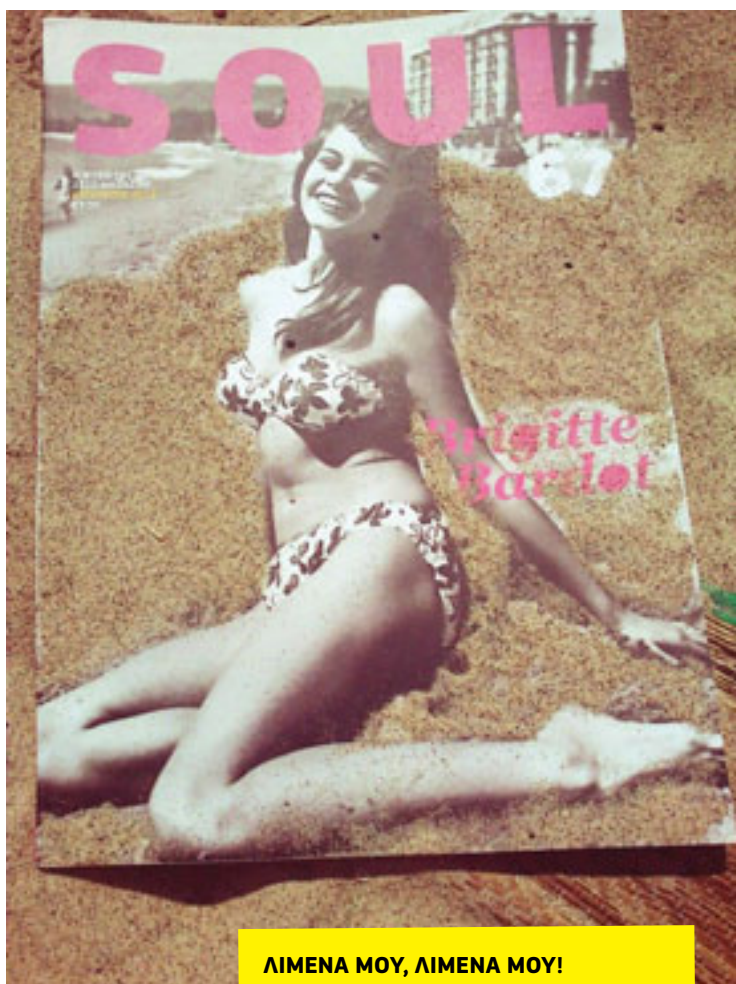
Irene, the SOUL & the Colosseum! Many kisses to Tsitsopoulos, to Soul-akia, to republic-akia!  
Irene Petaloti, mail



**DREAM, BABY, DREAM**

SOUL... Κάθε στιγμή.  
Chris Careb, facebook





**ΛΙΜΕΝΑ ΜΟΥ, ΛΙΜΕΝΑ ΜΟΥ!**  
Sand in my soul... Paradise Beach, Thassos  
Constantinos Tsigkos, facebook



**ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ ΕΧΕΙ ΨΥΧΗ**  
ss+pgh+soul@chicago = luv+luv+luv@chicago  
Stavros Sorogkas, facebook



# Vans Athens Store **Grand** **Opening** **20.10.2012** **The Mall**

Εγκαινιάζοντας **το πρώτο αυθεντικό store** στο εμπορικό κέντρο The Mall, η Vans στήνει το απόλυτο αθηναϊκό urban στέκι. Ετοιμάσου για ένα πολυθεματικό event με **Vans μουσική, Vans τέχνη και Vans αδρεναλίνη** στο φουλ. Γιατί το Σάββατο 20 Οκτωβρίου, η Αθήνα θα περπατά και θα ρολάρει με την καλιφορνέζικη αύρα της εταιρίας, που από το 1966 αποτελεί φετίχ για το αστικό στίλ. **Live Vans street art** που θα γεμίσει χρώμα το The Mall, **skate Vans photobooth** για να απαθανάτσεις τη σανίδα και την αισθητική της, **Vans δώρα** που σφυράνε έμπνευση και όλα αυτά με το «καλημέρα», αφού από τις 12.00 όλες οι φυλές της πόλης θα δώσουν γο και παρών. Από τις 19.00 το πράγμα θα φύγει στον ουρανό, αφού οι **Bangies, Puta Volcano, Left Handed Society και Zebra Tracks** θα ριξουν live κιθάρες και ζωντανή ενέργεια στον αέρα. Επομένως: Vans Athens Store Grand Opening 20.10.2012, Vans OFF THE WALL since 1966.



**ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΕΣΥ!**  
Elia Patagou, facebook



**ΓΙΑΝΝΗ, ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ**  
Κάλυμνος...  
Margarita Giap, facebook



**ΗΣΟΥΝ ΠΛΑΚΑ;**  
SOULιάζοντας με την Brigitte  
στη Μήλο, 18.08.2012, γ.π.  
Georgia Pozoukidou, mail



**ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ**

Σας στέλνω ένα project που κάναμε  
για πλάκα στην εταιρεία. Η δική μου  
τσάντα θα καταλάβετε ποια είναι!)

Γιάννης Φεράνης, mail

**ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΟ ΣΤΙΛ**

A woman's mind is as complex as the contents of her handbag even when you get to the bottom of it, there is ALWAYS something at the bottom to surprise you!  
Elpida Sachpazidou-Nte, facebook



**ΕΞΑΝΤΛΗΘΗΚΑΝ, ΦΙΛΟΣ**

Από το COOL, στο SOUL, και μετά ποιος ξέρει τι... Άντε και στο 666° τεύχος, με το καλό, να το γιορτάσουμε με πάρτι στα βαθύτερα υπόγεια της κολάσεως! PS. Λείπουν δυο. Τεύχος επτά και τεύχος δεκατέσσερα. Φυσικά και έχουν αγοραστεί, αλλά λόγω περιοδείας εκείνη την περίοδο στα ελληνικά νησιά ένεκα του φανταρικού, έχουν ξεμείνει πιθανότατα σε κάποιο ΚΨΜ ή φοριαμό. Υπάρχει περίπτωση να μου τα στείλετε (πληρώνοντάς τα φυσικά);  
spookyfm, mail

**A NEW PLACE FOR EVERY CASE!!!**



**BAROUGE**  
ALL DAY CAFE-BAR

ROCK HOUSE SOUL JAZZ FUNK ELECTRONICA  
LIVE BANDS DJ SETS EVENTS

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 7  
ΤΗΛΕΦΩΝΟ  
ΚΡΑΤΗΣΙΩΝ:  
6943.81.80.84

ΚΑΦΕΣ ... 2,50 € // ΠΟΤΑ ... 6,00 €  
ΜΠΥΡΑ ΠΟΤΗΡΙ CRICKET ΜΙΚΡΟ ... 3,00 € // ΜΕΓΑΛΟ ... 4,00 €  
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΟΛΗ ΜΕΡΑ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ CRICKET ... 2,50 €

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ  
ΕΛΛΑΔΟΣ  
ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ  
ΒΑΛΑΧΤΙΟΥ



**SOME LIKE IT HOT**

Γεια σας, παιδιάς, είμαι ο Φώτης. Έκανα διακοπές στη Σκόπελο και οι φίλοι μου, αφού με έθαψαν στην ακτή, μου έβαλαν και το περιοδικό να το διαβάζω. Και έχω να πω ένα πράγμα: «Το SOUL και νεκρούς ανασταίνει!!!»

Romilos Vourvoukelis, mail



**ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ**

A forest in the city...  
Dimitra Lioliou, facebook



**ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΘΕΩΡΗΜΑ**

Το SOUL στη μαγευτική Σάμο! :D  
Costantinos Smg, facebook



**ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΙΔΕΑ**

Back to base (Edessa) from Patmos:\*(  
George Tse, mail

# Le Monde <sup>cafe</sup> Όλα 3!



Τρία χρόνια «Le Monde», τρία χρόνια Ποσειδώνιο, τρία μέτρα τούρτα, τρεις τόνοι βεγγαλικά στον ουρανό, τριακόσια ωραία κορίτσια, τριακόσια ωραία αγόρια, τρίλεπτα swing-soul και jazz τραγούδια, τέσσερις ήταν μόνο οι Fortissimo με τα βιολιά τους που παίανισαν το «happy birthday, “Le Monde”». Πάρτε μια γεύση εκείνης της βραδιάς, όπου το «μωρό» γιόρτασε παρέα με όλους τους φίλους του, που του ευχήθηκαν να ζήσει και... χρόνια πολλά. Και μετά: τρεις κούτες σαμπάνια, έτσι για το καλό!



Le Monde Café-Bistrot  
Μ. Κάλλας 3, Ποσειδώνιο,  
Θεσσαλονίκη, Τ: 2313 038 414  
[www.cafelemonde.gr](http://www.cafelemonde.gr)

### ΑΓΡΙΕΣ ΚΕΙΤΗΑΡΕΣ

Πολύ καιρό είχε να με rollarei ένα editorial όπως αυτό για τον Keith. Οι λέξεις έγιναν ανό πορτοκαλί, όπως οι φωτό της εποχής, και ο καταπιεσμένος ταξιδιώτης της ζωής που έκρυβα μέσα μου ξαναβγήκε στην επιφάνεια. Μεγάλες φωτιές μας άναψες, κύριε Στέφανε. Γέμισε φώτα το δωμάτιο, μουσική στη διαπασών και γείτονες απορημένους απέναντι. Yes, I can't get no satisfaction. Είμαι σίγουρη ότι οι περισσότεροι ψιλοτραγουδούσαν. Θα πάρω σίγουρα το βιβλίο για να δω αν θα «ταξιδέψω» με αυτόν τον τρόπο που δεν μπόρεσα ποτέ: σαν πιστή ακόλουθος των Κυλιομένων Πετρών. Γιατί σημασία έχει ο τρόπος και όχι ο τόπος.

Υ.Γ. Πειράζει που αρνούμαι να κάνω like και θέλω να λέω «Roll, baby, roll» κατά πρόσωπο; Ε, λοιπόν, σάμπως και έχω την απάντηση :) Παρόλο που ξενιτεύτηκα στην πλανεύτρα Αθήνα, my Soul remains @2310. Keep rolling, babies.

Φαίδρα, mail



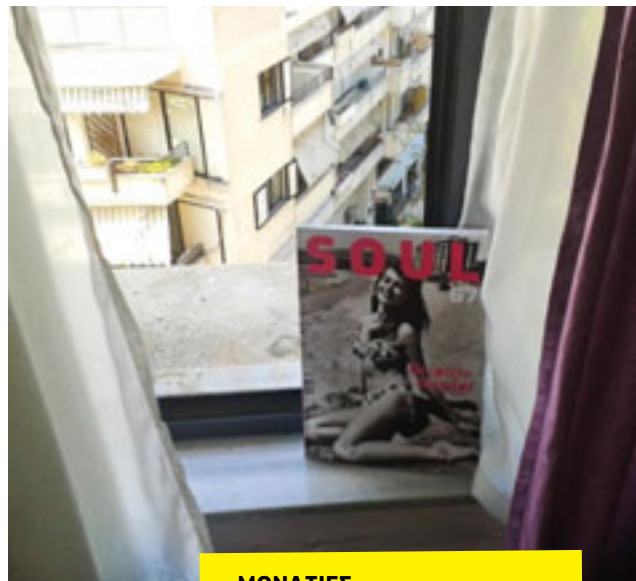
### ΣΚΥΛΙΣΙΑ ΖΩΗ!

Τους χαιρετισμούς μας από την όμορφη Γουμένισσα.  
Δημήτρης Καρατζιάς, mail



### ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Αγαπάμε SOUL!  
Elizabeth My, facebook



### ΜΟΝΑΞΙΕΣ

Summer in the city.  
Σταυρούλα Βρούσγου, mail

### ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΒΟΣΚΗΣ

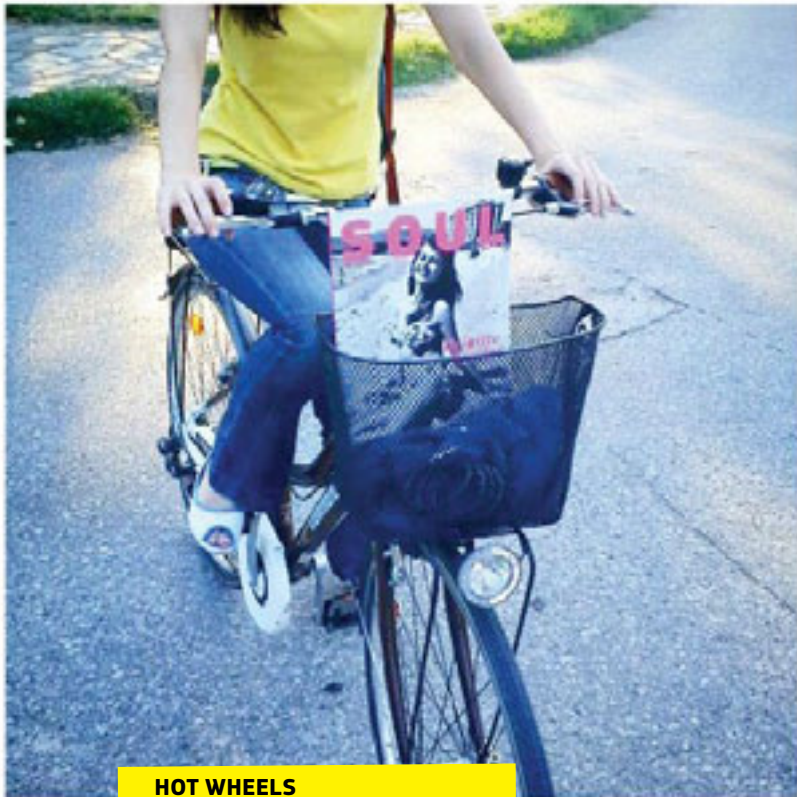
Natalia Vonda, facebook



### ΠΕΤΑΕΙ, ΠΕΤΑΕΙ

Η Lana Del Rey στην πτήση  
Αθήνα-Αλεξανδρούπολη.  
Dimitris Karakantis, facebook





#### HOT WHEELS

Ο Αύγουστος στα Τρίκαλα καυτός.  
Αλλά οι βόλτες συνεχίζονται...  
Maria Darivaki, facebook



#### ΣΟΥΗΔΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καλησπέρα, SOUL! Σου αποστέλλω μια φωτογραφία μου για τη στήλη Send Space με τον τίτλο «Brigitte, ντύσου, τέλος τα μπάνια για φέτος, κούκλα μου, κάνει κρύο εδώ :D» @Svensbyfjärden, Norrbotten, Sweden. Σπύρος Τσαμπάς, mail

# Νέο

## ianos.gr



IANOS  
ΑΛΥΣΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ  
Αριστοτέλους 7, 546 24 T 2310 277 004  
ΜΑΡΤΙΟΥ | ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ | MED. COSMOS  
ΑΘΗΝΑ  
Σταδίου 24, 105 64 T 210 32 17 917  
IANOS ARTSHOP Golden Hall,  
Α. Κηφισός 37Α, Μαρούσι  
T 210 68 30 301

ianos.gr    

# Last night a dj f\*\*\*ed my life!

Και όχι saved my life, διότι το πράγμα έχει ξεφύγει. Κοινώς: όχι άλλους djs που μας ρημάζουν τα αφτιά με τον προχώ ήχο τους ή τη λαϊκουριά τους. Καλά κατάλαβες! Αποφασίσαμε να τους σκίσουμε προς παραδειγματισμό και εκδίκηση για όσα υποφέρουμε στα ραδιόφωνα και τα μπαρ εξαιτίας τους.

Κείμενο, Εικονογράφηση **Γιώργος Μπάκας**

## Mode Συλλέκτωρ



Ο γκουρού, ο φαγμένος, ο κατέχων την απόλυτη μουσική σοφία και γνώση, ο «ξέρω», ο «ρώτα να σου πω», ο «άκου αυτό», ο «το έχω μόνο σε 7ιντσο». Από τότε που θυμάται τον εαυτό του, ο Συλλέκτωρ ήταν χωμένος σε υπόγεια δισκάδικα ψάχνοντας 45άρια βινύλια των 70s στοιβαγμένα σε σκονισμένα ράφια και σκορπισμένα σε μouxλιασμένα πατώματα. Όσο οι συμμαθητές του έπαιζαν μπάλα στις αλάνες, αυτός άνοιγε τους μουσικούς του ορίζοντες, ώστε να δικαιούται σήμερα να σε σνομπάρει ως ανίδεο και χαμηλής αντίληψης και ποιότητας ακροατή. Μισεί τα mp3 και κάθε λογής κακό υποκατάστατο του βινυλίου για τον ήχο τους αλλά και επειδή γνωρίζει πως το μαζικό λουκέτο των δισκοπωλείων εξαιτίας τους του στερεί το όνειρο να πρωταγωνιστήσει στο δικό του «High Fidelity», ως μελλοντικός ιδιοκτήτης. Προς το παρόν διδάσκει μουσική στα μπαράκια, είναι ραδιοφωνικός παραγωγός σε άγνωστους web σταθμούς, ανταλλάσσει μουσικές (mp3, φυσικά) μέσω του dropbox με ομοειδείς δισκοπαθούντες και αναζητά ακόμη εκείνη τη διαολεμένη λύση που θα τον βγάλει από το οικονομικό αδιέξοδο χωρίς να χρειαστεί να ξεπουλήσει στα δισκοπάζαρα όλο του το δισκογραφικό βιος. Ο Συλλέκτωρ συμμετέχει ως συντάκτης σε κουλτουριάρικο fanzine, το οποίο διαβάζεται φανατικά από τους υπόλοιπους συντάκτες, και διατηρεί σελίδα στο facebook, όπου αναρτά φαγμένες μουσικές που κανείς δεν κάνει like πλην της γκόμενάς του. Είναι πάντα στιλάτος, ατσαλάκωτος, μιλάει με το ύφος εκατό Τζον Πιλ κι έχει άποψη για τα πάντα. Για την πολιτική, τη μόδα, την τέχνη, τη γραφιστική, το ποδόσφαιρο, τη μαγειρική, ακόμα και για τη μηχανογράφηση των κοινοχρήστων στην πολυκατοικία του.

## Hipstereo



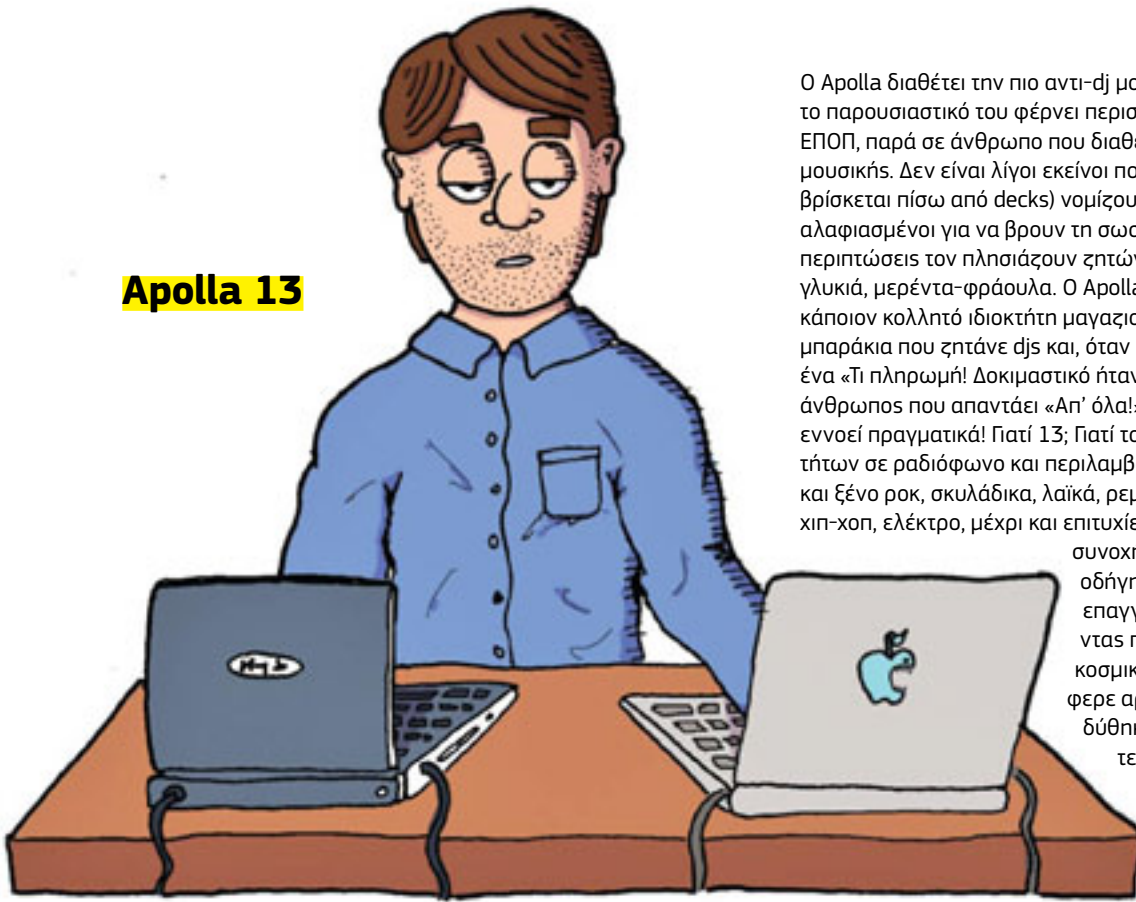
Μολονότι η Hipstereo ταυτίζεται με τον Mode Συλλέκτωρ πάνω στην κουλτούρα του βινυλίου και φροντίζει να παίζει δίσκους ανελλιπώς, η προσφυγή στο downloading ήταν μονόδρομος για αυτήν. Η εμμονή της σε βαθμό ιδεοληπτικής νεύρωσης να φτιάχνει playlists με ό,τι πιο εξειδικευμένο, experimental, underground και ψαγμένο έχει κυκλοφορήσει πριν λίγες ώρες, την κυνηγάει στον ύπνο της σαν τον Φρέντι Κρούγκερ. Σε καθημερινή βάση ενημερώνεται μανιωδώς από το Pitchfork και λοιπά ψαγμένα μουσικά πόρταλ για νέες κυκλοφορίες με rating πάνω από 7.5 και τα πετάει τυφλά στο laptop για το βραδινό σεμινάριο, φροντίζοντας με κάθε λεπτομέρεια να μη διασκεδάσει κανείς μέσα στο μαγαζί που παίζει. Δε δέχεται ποτέ παραγγελίες τραγουδιών πατώντας στη φιλοσοφία: «Για να το ζητάς άρα το ξέρεις, για να το ξέρεις άρα ποιο το νόημα να το παίζω;», ακόμη και να είσαι ο μόνος πελάτης στο μπαρ, ενώ στη θέα κάποιου θαμώνα που σιγοτραγουδάει τους στίχους νιώθει πως απέτυχε ως dj και αισθάνεται έναν ακαριαίο τρόμο ότι θα χάσει τη δουλειά της. Η Hipstereo δηλώνει βέγκαν, ανεξάρτητα αν τσακίζει πιτσούλες και hot dog το ξημέρωμα που επιστρέφει σπίτι, δηλώνει φίλη όλων των μουσικών γκρουπ που παίζουν στην πόλη και ντύνεται επιμελώς απημέλπητα, φορώντας ρετρό ρούχα από την γκαρνταρόμπα της μάνας της ή από πανάκριβα μπαζάρ με second hand τσόλια που διοργανώνονται στα χιπστεροστέκια. Τη μισούμε γιατί σπαταλά τον χρόνο της ανακαλύπτοντας εκκεντρικές απιδίες στο ίντερνετ για να τις ποστάρει στο facebook και επειδή είναι ικανή να γοητευθεί από το μουστάκι του Μπαρμπαρούση. Την αγαπάμε γιατί η μουσική της έχει κλείσει δεκάδες μπαράκια, δίνοντας ένα καλό μάθημα σε αυτούς που την προσλαμβάνουν.

Αν ο Mode Συλλέκτωρ έχει έρωτα με τη μουσική και αφιερώνει ώρες ολόκληρες για την ακρόαση νέων κυκλοφοριών, ο ΠαπαDJιλίκης δε δίνει δεκάρα τσακιστή. Η ζωή του χωρίς τη μουσική θα ήταν ίδια, απλώς... χωρίς μουσική. Κοινώς, δεν έγινε dj να αγιάσει, έγινε για να περάσει. Η καριέρα του ξεκίνησε όταν ενημερώθηκε από τους φίλους του πως κυκλοφορούν στην πιάτσα κάτι αδιάστατα σεξοδιψή Πεφτάιντσα (βλέπε παρακάτω), που θα θυσιάσαν τα πάντα για μια βραδιά στο κρεβάτι του dj. Όντας άτυχος ερωτικά στη ζωή του, με απανωτές απογοητεύσεις και μακρές περιόδους αγαμίας, όφειλε να αδράξει την ευκαιρία και να κερδίσει πίσω τον χαμένο χρόνο. Σε δεύτερη φάση αναλογίστηκε τα οικονομικά του, τις πολύ συχνές στερήσεις εξόδου που αντιμετωπίζει τελευταία και που τον έχουν αποκλείσει κοινωνικά, οδηγώντας τον σε μια βαριάς μορφής μελαγχολία. Ποια ήταν η λύση που θα του προσέφερε ταυτόχρονα μπόλικο σεξ με διαφορετικές συντρόφους, άφθονο δωρεάν αλκοόλ και πλούσια κοινωνικότητα; Το ντιτζεϊλίκι! Γνωρίζοντας, δεδομένης της μουσικής ασχετοσύνης του, πως δε θα βρει εύκολα δουλειά, ο ΠαπαDJιλίκης άρχισε να αναρτά αγγελίες σε εφημερίδες και ιστοσελίδες, όπως «Ερασιτέχνης dj από τη Θεσσαλονίκη ενδιαφέρεται να παίζει μουσική σε μπαρ και κλαμπ. Δεν αξιώνω απολαβές, το κάνω για χόμπι». Οι καταστηματαρχες τσίμπησαν, ο ΠαπαDJιλίκης κατέβασε έτοιμες playlists από το διαδίκτυο, έκανε την καριέρα που ονειρευόταν ως εραστής και έζησε αυτός καλά και τα αφεντικά του καλύτερα.

## ΠαπαDJιλίκης



## Apolla 13



Ο Apolla διαθέτει την πιο αντι-dj μούρη που έχεις δει ποτέ στη ζωή σου, αφού το παρουσιαστικό του φέρνει περισσότερο σε παιδεραστή, σε μπακάλη, σε ΕΠΟΠ, παρά σε άνθρωπο που διαθέτει κάποιες στοιχειώδεις γνώσεις επί της μουσικής. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που στην πρώτη οπτική επαφή μαζί του (όταν βρίσκεται πίσω από decks) νομίζουν πως φτιάχνει κρέπες και αποχωρούν αλαφιασμένοι για να βρουν τη σωστή πόρτα του μαγαζιού. Σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις τον πλησιάζουν ζητώντας μια αλμυρή, γαλοπούλα-κασέρι, ή μια γλυκιά, μερέντα-φρούουλα. Ο Apolla έγινε dj από σπόντα, συνήθως επειδή είχε κάποιον κολλητό ιδιοκτήτη μαγαζιού, είχε μαγαζί ο ίδιος ή έβρισκε αγγελίες για μπαράκια που ζητάνε djs και, όταν έρθει η ώρα να πληρωθούν, εισπράττουν ένα «Τι πληρωμή! Δοκιμαστικό ήταν. Δε μας κάνεις». Γιατί Apolla; Γιατί είναι ο άνθρωπος που απαντάει «Απ' όλα!» στην ερώτηση «Τι μουσική παίζεις;», και το εννοεί πραγματικά! Γιατί 13; Γιατί το πρόγραμμά του θυμίζει εναλλαγή συχνότητων σε ραδιόφωνο και περιλαμβάνει περίπου 13 είδη μουσικής. Ελληνικό και ξένο ροκ, σκυλάδικα, λαϊκά, ρεμπέτικα, ποπ, φανκ, ντίσκο, τέκνο, τρανς, χιπ-χοπ, ηλεκτρο, μέχρι και επιτυχίες από τα «Ζουζούνια». Η ευελιξία, η έλλειψη συνοχής και το πολυποίκιλο πρόγραμμά του τον οδήγησαν εύκολα στην απόφαση να ασχοληθεί επαγγελματικά με το αντικείμενο αναλαμβάνοντας παιδικά πάρτι, μπάτσελορ, γάμους, συνέδρια, κοσμικές εκδηλώσεις κ.α. Απόφαση που του απέφερε αρκετά χρήματα, πολλά εκ των οποίων επενδύθηκαν στην αγορά δεκάδων σκληρών δίσκων τεράστιας χωρητικότητας, προκειμένου να χωρέσουν τα εκατομμύρια τραγούδια που κατεβάζει από το διαδίκτυο καθημερινά.

Ο/η/το Πεφτάντισο είναι ένα περίεργο και αλλόκοτο ον, το οποίο συνήθίζει να πιάνει στασιδί πάντα μπροστά από τον dj. Χαρακτηρίζεται από υπερβολική διαχυτικότητα, μεγάλη αντοχή στο αλκοόλ, ενώ μπορεί να χτυπάει ολόκληρα οχτάωρα καρφωμένη σε ένα σκαμπό, μπας και φιλοτιμηθεί το υποψήφιο θήραμα να της προσφέρει κατάλυμα για το βράδυ. Το Πεφτάντισο θεωρεί μέγιστο κατόρθωμα να συνοσιαστεί με έναν dj, είτε αυτός παίζει σε ένα χάι κλαμπ χωρητικότητας δύο χιλιάδων ατόμων είτε παίζει σε ένα συνοικιακό μπαράκι 15 τετραγωνικών μέτρων, είτε φέρνει στον Ντε Νίρο είτε φέρνει στον Ντε Βίτο. Επιστήμονες κάνουν λόγο για μια πολύπλοκη εγκεφαλική διεργασία που δημιουργεί στο χαμηλής νοημοσύνης υποκείμενο την ψευδαίσθηση ότι η μουσική που παίζει ο dj είναι προϊόν δικής του έμπνευσης και του προκαλεί ακούθως έναν καλλιτεχνικό θαυμασμό. Η ηλικία του Πεφτάντισου κυμαίνεται, στις ανύπαντρες, από τα 15 έως τα 24 και, στις παντρεμένες, από τα 40 έως τα 60. Οι ενδιάμεσες ηλικίες διαθέτουν την ωριμότητα να αντιληφθούν πως το κυνήγι μπάτιρων djs που επιβιώνουν βαζοβάζοντας cd σε μηχανήματα 1-2 φορές τη βδομάδα, και δη σε μια κοινωνία με 30% ανεργία, δε θα τους προσφέρει τίποτε περισσότερο από ένα καλό σεξ. Ως εκ τούτου, στρέφονται σε πιο επικερδείς στόχους, όπως επιχειρηματίες, καταστηματάρχες, δημοσίους υπαλλήλους, υψηλόμισθους του ιδιωτικού τομέα και λοιπά. Να σημειωθεί πως στην ίδια συνομοταξία με το Πεφτάντισο -αλλά στην άλλη άκρη του μπαρ- βρίσκεται το Μπαράσιτο, το οποίο παθαίνει την ίδια ψύχωση με τους μπαρτέντερ.



## Πεφτάντισο



**Αρπακώλα**

Η ιστορία είναι απλή. Αντί να γίνει κονσοματρίς και να παίζει με τριψήφια νούμερα σε κωλόμπαρ της Τρούμπας και της Μιχαλακοπούλου, η Αρπακώλα διείδυσε στη σόουμπιζ έπειτα από σπουδές πάνω στην ανατομία του σώματος... καναλαρχών και διευθυντών προγράμματος και κατέκτησε μια εξέχουσα θέση στο πάνθεον των ξέκωλων του Star Channel, των μεσημεριανών trash εκπομπών και του ΟΛΑ. Δηλώνει μοντέλο, τραγουδίστρια, παρουσιάστρια, χορεύτρια, ηθοποιός, δημοσιογράφος και άλλες δεκάδες επαγγελματικές ιδιότητες που μπορούν να σε αποπροσανατολίσουν από την επικρατούσα αντίληψη ότι παρέχει σεξουαλικές υπηρεσίες ως υπερπολυτελής βίτζιτα. Με αφετηρία όλες αυτές τις ιδιότητες, η Αρπακώλα επιδιέχεται σε ένα πανελλήνιο tour σε μπαράκια και κλαμπάκια της κακιάς ώρας και με προκάλυμμα το ντιτζεϊλίκι προμοτάρει τα πλούσια ελέη της, κάνει κονσομανσιόν και, αν δεχτεί κάποια υπερπροσφορά που θα αυξήσει σημαντικά το εισόδημά της, κρεβατώνεται. Βάσει συμφωνίας του μάνατζερ με τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού, η παρουσία της πίσω από τα decks περιλαμβάνει dance μουσική, μπικίνι, καυτά σορτς, κόκες, σφηνάκια, δηλώσεις σε τηλεοπτικές κάμερες, χαριεντίσματα με θαμώνες, χαμόγελα, κραυγές, αυτοκαϊδέματα. Το playlist το αναλαμβάνει ο τακτικός dj του μαγαζιού, που στέκεται μόνιμως δίπλα της για πάσα ενδεχόμενη καταστροφή, όπως να παίζει τα ίδια τραγούδια σε repeat. Η οικονομική κρίση των τελευταίων ετών έχει ρίξει σημαντικά το κασέ της και δεν είναι λίγες οι φορές που σκέφτεται να βγει για καριέρα στο εξωτερικό, εννοώντας την Αλβανία, τα Σκόπια και τη Βουλγαρία, να πρωταγωνιστήσει στη νέα τσόντα του Σειρηνάκη ή να τυλίξει έναν φραγκάτο ποδοσφαιριστή και να εξασφαλίσει μια για πάντα το μέλλον της.



φθινοπωρινός αέρας στο **ΟΞΥΓΟΝΟ**

ανάσες πολιτισμού από τον Σεπτέμβριο έως τον Δεκέμβριο 2012

## Ο Ξ Υ Γ Ο Ν Ο Γ Ι Α Μ Ε Γ Α Λ Ο Υ Σ

### Σεμινάρια

- **Μετάφρασης ειδικών κειμένων** με την Κατερίνα Γουλέτη  
Έναρξη: Τετάρτη, 3 Οκτωβρίου 2012
- **Οπτικοακουστικής Μετάφρασης και Υποτιτλισμού** με την Κατερίνα Γουλέτη  
Έναρξη: Δευτέρα, 1 Οκτωβρίου 2012
- **Κατάρτιση Επιμελητών – Διορθωτών Κειμένων** με τις Άννα Ιορδανίδου και Ίλια Παπαστάθη  
Έναρξη: Τρίτη, 16 Οκτωβρίου 2012
- **Δημοσιογραφίας: «Η δημοσιογραφία στην πράξη»** με τους δημοσιογράφους Τάσο Ρέτζιο, Παναγιώτη Νεστορίδη, Ρωμανό Κοντογιαννίδη, Τάσο Φωκιάδη  
Έναρξη: Παρασκευή, 12 Οκτωβρίου 2012
- **Πολιτιστικής διαχείρισης** με τον Γρηγόρη Πασχαλίδη  
Έναρξη: Τετάρτη, 17 Οκτωβρίου 2012
- **Βιωματικό σεμινάριο αφήγησης: «Πες μου ένα παραμύθι»**  
με την Ανθή Θάνου  
Σάββατο, 6 Οκτωβρίου, 20 Οκτωβρίου και 3 Νοεμβρίου 2012

### Εκδηλώσεις και αφιερώματα

- **Τρίτη, 2 Οκτωβρίου 2012, στις 7 μ.μ.** Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο *ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ* του Ρόμπερτ Πεν
- **Παρασκευή, 5 Οκτωβρίου 2012, στις 8 μ.μ.** Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο *Ο ΘΕΟΣ ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ* του Σάκη Σερέφα
- **Τρίτη, 16 Οκτωβρίου 2012, στις 8 μ.μ.** Συζήτηση με τον ΑΡΝΕ ΝΤΑΛ. Ο σπουδαίος σουηδός συγγραφέας επισκέπτεται τη Θεσσαλονίκη και το ΟΞΥΓΟΝΟ και μιλά με τους αναγνώστες για το έργο του.
- **Δευτέρα, 22 Οκτωβρίου 2012, στις 7 μ.μ.** Αφιέρωμα στον βρετανό συγγραφέα ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΜΠΑΡΝΣ
- **Δευτέρα, 29 Οκτωβρίου 2012, στις 7 μ.μ.** Εκδήλωση με αφορμή το νέο μυθιστόρημα του Δημήτρη Μίγγα *ΠΛΩΤΑ ΝΗΣΙΑ*

### Λέσξεις ανάγνωσης

- **Σύγχρονης Πεζογραφίας** με τον Απόστολο Λυκεσό
- **Αστυνομικής Λογοτεχνίας** με τον Δημήτρη Καραθάνο
- **Κλασικής Λογοτεχνίας** με την Τατιάνα Λιάνη
- **Ταξιδιωτικής Λογοτεχνίας** με τον Θεόφιλο Μπασιουράκη

**Παράλληλα...** Σινεφίλ Τρίτες με το CineDogs.gr, στις 8 το βράδυ

Ακόμα ημερίδες και εργαστήρια για ενήλικες.

## Ο Ξ Υ Γ Ο Ν Ο Γ Ι Α Μ Ι Κ Ρ Ο Υ Σ

«Το μαγικό κουτί των παραμυθιών»: Φθινοπωρινά απογεύματα με τους **Αδερφούς Γκριμ**

Από την Πέμπτη 4 Οκτωβρίου 2012 στις 6:30 το απόγευμα και κάθε Πέμπτη έως και τις 13 Δεκεμβρίου (εκτός της Πέμπτης 29 Νοεμβρίου)

«Μία μαγική ουσία που τη λένε Φαντασία!»: **Εργαστήριο δημιουργικής γραφής και ανάγνωσης**

Για παιδιά ηλικίας **6-8** ετών (8 συναντήσεις, Σάββατο, 10:00-11:00, από τις 6 Οκτωβρίου 2012)

Για παιδιά ηλικίας **9-12** ετών (8 συναντήσεις, Σάββατο, 11:00-12:00, από τις 6 Οκτωβρίου 2012)

Για περισσότερες πληροφορίες, εγγραφές στα σεμινάρια και δηλώσεις συμμετοχής στις εκδηλώσεις μας, επικοινωνήστε με το ΟΞΥΓΟΝΟ.



• βιβλία • σεμινάρια • λέσξεις ανάγνωσης  
• εκδηλώσεις για μικρούς και μεγάλους  
ολύμπου 81 54631 Θεσσαλονίκη  
t. 2310 260085 e. info@oxygono-metaxmio.gr

αναζητήσέ μας στα: facebook twitter

[www.oxygono-metaxmio.gr](http://www.oxygono-metaxmio.gr)

Συνεργάτες



ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

**SOUL**  
SECRETS OF URBAN LIFE  
LIFE MAGAZINE

# STREAM- ING

Ροή πληροφορίας εικόνας,  
και food for thought  
για τον Οκτώβριο.

Των Δημήτρη Καραθάνου,  
Δημήτρη Αθανασιάδη,  
Lynn\_Di

## Azealia Banks: Οι τόκοι χάρισμά της

Όταν ο πατέρας της πέθανε, ήταν μόλις δύο ετών. Μεγάλωσε τρώγοντας μπίτζμπολ ροπαλιές από την επιθετική μητέρα της και ακούγοντας πόσο άσχημη είναι. Όταν η μαμά είχε μούρλες, πετούσε το φαγητό στα σκουπίδια και την άφηνε νηστική. Οπότε στα 14 την κοπάνησε από το σπίτι βαβατζάροντας και τη μικρή αδερφή της. Το 21χρονο κορίτσι από το Χάρλεμ αποχαιρέτησε το καλοκαίρι με μια εμφάνιση στην Ιμπίθα και το φθινόπωρο περιοδεύει στην Ευρώπη χορεύοντας τα πλήθη με το φετινό υβριδικό άλμπουμ της «1991». Στο μπλέντερ βάζουμε βρετανικό garage, hip-hop, house, dirty rap και γαρνίρουμε με το ήλεκτρο της εποχής. Στα βιντεοκλίπ χορογραφούμε το νεανικό σφρίγος με φόντο την αστερόεσσα και σερβίρουμε τις αθυροστομίες με επαναληπτικές λούπες. Τούρλα

οι γοφοί, χρυσός, πούπουλα και δέρμα στο κορμί. Στα περιοδικά φωτογραφιζόμαστε με προφυλακτικά και κλωδάχτυλα. Στην κρίση της μουσικής βιομηχανίας, η Azealia Banks κατέχει τη συνταγή της επιτυχίας. Κινησού στα όρια. Καβαλάει παιδικά ποδήλατα με ζαχαρωτά στα χείλια, φιγουράρει στις κουλ λίστες του διαδικτύου, φοράει Tom Ford και έχει προαναγγείλει ήδη τον τίτλο του επόμενου δίσκου της, «Broke with an expensive taste», που αναμένεται τον Φεβρουάριο του 2013. Στιχουργός, σκύλα, κωμικός επαγγέλλεται η ίδια στα social media. Τελευταία της πράξη, το diss κομμάτι «Succubi», που τα κώνει στον ράπερ Jim Jones. Τέτοιο παλιοκόριτσο είναι.

[azealiabanks.com](http://azealiabanks.com)



## Weegee: Luben über alles

Κατέφθανε στον τόπο του εγκλήματος πιο γρήγορα από τους αστυνομικούς. Κάθε νύχτα το μενού είχε κάτι που την επόμενη μέρα μπορούσε να μοσχοπουληθεί στον Τύπο. Τσαλακωμένες λαμαρίνες αυτοκινήτων που στούκαραν, φονικά που αναστάτωσαν τη γειτονιά, διαρροές υγραερίου που τύλιξαν διαμερίσματα στις φλόγες. Απανθρακωμένα πτώματα, έντρομοι ζωντανοί, ένας ομορφοφιλάτης φωτορεπόρτερ που τραβούσε γρήγορες λήψεις αποκρουστικών εικόνων και το επόμενο πρωί παρέδιδε όμορφες νουάρ φωτογραφίες. Ωμός ρεαλισμός συν ποιητική φαντασία, υπογραφή Ουίτζι. Γεννημένος στην πρώην Αυστροουγγαρία το 1899, ο Άσερ Φέλιγκ έφτασε ως μετανάστης οικογενειακώς στη Νέα Υόρκη σε ηλικία 20 ετών προσθέτοντας το όνομα Άρθουρ στα επίσημα έγγρατά του. Θα εγκαταλείψει το σχολείο για να βοηθήσει την οικογένειά του. Θα εργαστεί ως βοηθός φωτογράφου. Θα κυκλοφορεί με ένα πόνη τα σαββατοκύριακα στη Νέα Υόρκη εστιάζοντας στα πρόσωπα των δρόμων. Θα ζει άστεγος και θα κοιμάται σε πάγκα. Θα πλύνει πιάτα, θα δουλέψει σε γιαγιά, θα αλλάξει μια ντουζίνα μεροκάματα. Θα επιβιώσει στην αστική ζούγκλα του Μανχάταν με τη φωτογραφική του μηχανή ως δόρυ. Το 1924 ο Φέλιγκ ξεκινά να εργάζεται ως τεχνικός σκοτεινών θαλάμων στο πρακτορείο «Acme Newspictures» και το 1934 θα αποφασίσει να τα παρατήσει για να αφιερωθεί στη freelance φωτογραφία. Το Χάρλεμ, η μεταπολεμική Αμερική, τα θεατρικά καμαρίνια, η πόλη πίσω από τις μαρκίζες. Νοίκι σε μια γκαρσονιέρα και νυχθημερόν παρών στα επίκαιρα περιστατικά της πόλης. Herald Tribune, Daily News, Sun, World Telegram θα εκθέτουν στις σελίδες τους τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες του επονομαζόμενου Ουίτζι. Weegee, ένα λεκτικό μπαστάρδεμα των διάσημων μεταφυσικών πινάκων Ουίτζι, που από το 1871 έκαναν θραύση για να καλέσεις το φάντασμα της αρεσκείας σου ή να ραντεβουδάρεις με το πνεύμα του αγαπημένου σου μακαρίτη. Μέχρι και το 1947 θα αποτυπώσει συμβάντα, σκηνές και στιγμές για τα οποία οι άνθρωποι ενημερώνονταν την επομένη μαζί με το πρωινό τους. Δωδεκάμηνος γάμος και φυγή για μια επταετία στο Χόλιγουντ. Επιστροφή στη Νέα Υόρκη το 1952, όπου και θα παραμείνει μέχρι τον θάνατό του, στις 26 Δεκεμβρίου του 1968. Βοηθός του Στάνλεϊ Κιούμπρικ στο φιλμ «Dr. Strangelove», συνεργάτης της «Vogue», ομιλητής σε σεμινάρια της Σοβιετικής Ένωσης. Είπαν πως υπήρξε για τη Νέα Υόρκη ότι ο Μπρασάι για το Παρίσι. Είπε πως αυτό που κάνει μπορεί να το κάνει ο καθένας.



YouTube / Weegee Presentation



### **Kidult: Βανδαλίστε υπεύθυνα**

Νύχτα βαθιά. Στο Παρίσι, τη Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες, όπου μπορείς να φανταστείς. Ντυμένος στα μαύρα, καμουφλαρισμένος με κουκούλα, μαντήλι - νεκροκεφαλή, έναν πυροσβεστήρα γεμάτο μπογιά και πιτσιλισμένα παπούτσια, ένας τύπος περνά μπροστά από καταστήματα υπερπολυτελών brands πυρπολώνοντας με χρώμα τις βιτρίνες τους. Μοντέλα της Dior με ένθετα ναζιστικά σύμβολα, «RIP Yves Saint Laurent» σχεδιασμένο σε μαρμάρινη ταφόπλακα, το κοχύλι της Shell παραποιημένο με ένα κόκκινο Skull, αφίσες και t-shirt κάποιας Fake Moss. JC/DC, Colette, Dior, KENZO, Agnès b., Hermès, Supreme NY, Louis Vuitton, Christian Louboutin, CÉLINE, Marc Jacobs, ορισμένα μόνο από τα θύματά του. Ο Kidult λατρεύει τα tags, ο Kidult λατρεύει την τέχνη, Kidult ίσον l'enfant terrible. Ξεκίνησε πριν από 13 χρόνια στους δρόμους του Παρισιού και της Νέας Υόρκης, παιδί τότε, και συνεχίζει διατηρώντας την ίδια παιδικότητα. Το έργο του είναι

μία μόνιμη αναζήτηση με βασικό άξονα τη δημιουργικότητα και την ειλικρίνεια. Ψάχνει τον πιο αποδοτικό τρόπο για να κάνει τη δήλωσή του και ο πυροσβεστήρας είναι το κατάλληλο εργαλείο. Σκοπός του, να σοκάρει, να αφυπνίσει, να βάλει σε σκέψεις όποιον σταθεί μπροστά στη δουλειά του. Το μήνυμα που θέλει να επικοινωνήσει, γρήγορο, ξεκάθαρο και άμεσο: Η κοινωνία μας βρομάει. Καμβάς του Kidult είναι ο δρόμος, στόχος του η ελεύθερη σκέψη, η κριτική σκέψη. Δηλώνει πως, αν το graffiti γίνει νόμιμο, θα σταματήσει να το εξασκεί, μιας και τότε θα έχει απολέσει τη δύναμή του. «Το χέρι έχει τέσσερα δάχτυλα με την ίδια δυνατότητα να δημιουργούν και να καταστρέφουν», λέει αναδιατυπώνοντας τα λόγια του John Heartfield, δίνοντας περισσότερη έμφαση στην ικανότητα του ανθρώπου να φτιάχνει παρά να χαλαίει.

[kidultone.com](http://kidultone.com)





1 2 3

4 5 6 7

8 9 10 11

12 13 14 15

16 17 18 19

20 YEARS NEW



### Looper: Αν αύριο ήταν χθες

Κυνηγητό στο μέλλον και ανοιχτοί λογαριασμοί στο παρελθόν. Χρονομηχανές, συμβόλαια θανάτου και μαφιόζικοι μπελάδες. Ο διαρκώς προβαλλόμενος Τζόζεφ Γκόρντον Λέβιτ με υπερβολικό μείκ απ συναντά τον αειθαλή Μπρους Γουίλις και η σκανδάλη πρέπει να κάνει κλικ. Η Έμιλι Μπλαντ και ο Πολ Ντέινο συμπληρώνουν τους ρόλους στο παζλ της δράσης. Στην περιπέτεια φαντασίας «Looper», ο επαγγελματίας δολοφόνος Λέβιτ στέλνει στο «καθαριστήριο» τακτικά τις αποστολές του, μέχρι να διαπιστώσει πως ο ίδιος προσεχώς αποτελεί στόχο. Οι τεράστιες του διαδικτύου ισχυρίζονται πως είναι το «Matrix» των 10s και υπογραμμίζουν τα διαρκή mind games που διέπουν τις σχέσεις των πρωταγωνιστών. Φονικά με σλάλομ στον χρόνο, sci-fi σκηνικά και σασπένς, που ο Ρίαν Τζόνσον του «Brick» ανέλαβε να γράψει και να σκηνοθετήσει. Ανοίγοντας το 37ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Τορόντο, το «Looper» κάνει fast forward στο 2047 και στα φουτουριστικά πολεοδομικά συγκροτήματα που λυμαινούνται οι συμμορίες. Εικόνες και αισθητικές από διάφορες δεκαετίες υπόσχονται να κρατήσουν το ενδιαφέρον αμείωτο για 118 λεπτά, έστω και αν χρειαστεί στο ενδιαμέσο να περάσει ένας αιώνας.

[loopermovie.com](http://loopermovie.com)

### Magic City: Η πόλη του Θεού

Ένα ξενοδοχείο στη Φλόριντα ακριβώς απέναντι από την Κούβα του Κάστρο. Τέλη δεκαετίας '50. Πόρνες, τζογαδόροι, πολιτικοί που λαδώνονται, εμιγκρέδες που συνωμοτούν αναπολώντας τον δικτάτορα Μπατίστα. Πτώματα, εισαγγελείς, μαύρο χρήμα, αστραφτερά αυτοκίνητα, μαφία και εξωτικές χορεύτριες. Και στο κέντρο όλης αυτής της παράκρουσης, όπου το γκλάμουρ και οι έξαλλες νύχτες της ζοπα Miami hotelera είναι το όνειρο του μέσου Αμερικανού, μια οικογένεια και το συγκεκριμένο ξενοδοχείο, «Miramar Playa». Στα επεισόδια του πρώτου κύκλου της σειράς «Magic City», καταλαβαίνεις γιατί η αμερικανική καλωδιακή τηλεόραση κερδίζει άνετα το σινεμά. Δανειζόμενη απόλυτα κινηματογραφική αφήγηση, η σειρά που παρακολουθεί την ιστορία της οικογένειας του ξενοδόχου Άικ Έβανς αναπαριστά όλη εκείνη τη μυθική δεκαετία. Η σκηνογραφία, το σάουντρακ, τα κοστούμια, οι διάλογοι, εξόχως νουάρ και επικίνδυνοι, τα αστραφτερά αμάξια και προπάντων οι πρωταγωνίστριες, που η κάθε μία από μόνη της θα μπορούσε να είναι εξώφυλλο των τευχών του «Playboy» εκείνης της χρονιάς, συνηγορούν σε ένα μεγαλειώδες σίριαλ. Αναφορές στην α λα Σκορτσέσε mob life, στο Rat Pack και τον Φρανκ Σινάτρα, την Τζάκι Ο' και τον Τζέιμς Ελρόι, το «Magic City» στον δρόμο που χάραξε το «Mad Men» πουλάει ισόποσες δόσεις σασπένς, νοσταλγίας, εξωφρενικά φανταχτερού ντιζάιν και περιπέτειας. Επιβάλλεται να περάσεις μια βόλτα από το βιντεοκλάμπ ή να βάλεις το κατεβαστήρι να δουλεύει.

[starz.com/originals/magiccity](http://starz.com/originals/magiccity)



# G-Star RAW F/W 2012-3 Just The Product

Το πραγματικά «δημοκρατικό» denim brand προσφέρει jean επιλογές για όλους και παρουσιάζει με το αυθεντικό στιλ της πόλης τη συλλογή Φθινόπωρο - Χειμώνας 2012-13. Λειτουργικότητα, κομψή δεξιοτεχνία, G-Star RAW φιλοσοφία. Το denim δηλαδή πρωταγωνιστής στην γκαρνταρόμπα σου.

Έμφαση στην καινοτομία, προσοχή στη λεπτομέρεια, λειτουργικότητα στον σχεδιασμό. Από το 1989 η G-Star RAW θέτει στο επίκεντρο των συλλογών της τον denim χαρακτήρα προτείνοντας μια ευρεία γκάμα πατρόν που να ανταποκρίνεται σε κάθε σου επιλογή.

Για το φετινό φθινόπωρο και τον χειμώνα που έρχεται, το πρωτοποριακό denim brand μας δίνει τις εναλλακτικές εμφανίσεις που υπογράφουν μια πλουραλιστική γκαρνταρόμπα.

Στα highlights αυτής της σεζόν ανήκει το New Radar, ένα νέο μοντέλο για άνδρες και γυναίκες, στο οποίο οι μπροστινές τσέπες είναι χαμηλά ώστε να δημιουργείται ένα πιο χαλαρό look χωρίς να είναι απαραίτητο να «κρέμεται» το τζιν, όπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια.

Οι άνδρες μπορούν να επιλέξουν από slim, tapered και loose εφαρμογή και 6 διαφορετικά πλυσίματα, ενώ το εφαρμοστό, skinny fit για γυναίκες διατίθεται και σε high waist version.

παρουσίαση



Στα πλυσίματα η νέα, μοναδική μοριακή επεξεργασία Deep Tones αποτελεί την καινοτομία για αυτή τη σεζόν, έχοντας σαν αποτέλεσμα να διατηρείται το σκούρο χρώμα του denim και να μην ξεθωριάζει με το πλύσιμο. Ποικιλία από black denims σε διάφορα πατρόν και διαφορετικά φινιρίσματα, από solid black σε ξεθωριασμένο vintage ή dirty effect για άτακτα παιχνιδιάρικο ύφος.

Τα γυναικεία μοντέλα σε υφάσματα superstretch με απαλή υφή, η χρωματική παλέτα από κίτρινο, κόκκινο και πορτοκαλί των χρωματιστών τζιν ολοκληρώνει την denim συλλογή της G-Star RAW.

Με την ατμόσφαιρα του 1920 να συνοδεύει την αύρα της συλλογής της, αυτή τη σεζόν, το life style της μυθικής δεκαετίας αναμινγύει την κομψή ραφή του vintage hunting wear με σύγχρονες τεχνικές και λεπτομέρειες denim. Γιατί αυτή είναι η ιδανική βάση της μητροπολιτικής γκαρνταρόμπας: ο συνδυασμός του τυπικού στιλ της πόλης και των φίνων υλικών με το denim. Στο φλας μπακ της G-Star RAW οι συλλογές της αποτυπώνουν την εσάνς της εποχής με tops και πλεκτά, τα μπουφάν και οι καμπαρίνες μας μεταφέρουν στο αξεπέραστο στιλ της και το προσωπικό μας στιλ φιγουράρει σε πρώτο πλάνο.

G-Star RAW Store: The Mall Athens 210 6100760



### Charles Burns: The Hive

Γραμμές που καίνε και λέξεις που λένε. Η επιστροφή του 55χρονου αμερικάνου κομίστα, εικονογράφου και σκηνοθέτη Charles Burns με το δεύτερο μέρος της τριλογίας «X'ed Out» σημαίνει πως έχεις αρκετούς λόγους να σκοτώσεις την ώρα ή να αδράξεις τη μέρα εντυφώντας στις ευφάνταστες ιστορίες τρόμου που σκαρφίζεται. Ένας εικονοθραύστης το ταλέντο του οποίου εμπιστεύτηκε ο Iggy Pop στο δημιουργικό του άλμπουμ «Brick By Brick», η Coca-Cola, το MTV και προσφάτως ενέπνευσε τον Μάρτιν Άντερ που επιμελήθηκε το εξώφυλλο των Σουηδών Fever Ray. Στην εργογραφία του παραλαύνουν θεματικές έννοιες όπως η ενοχή, η παιδικότητα, η εφηβική σεξουαλικότητα και η εικονογράφιση της μεταπολεμικής Αμερικής. Στον παραισθησιογόνο του κόσμο τίθενται σε αμφισβήτηση τα νορμάλ πρότυπα και εξερευνούνται διαρκώς με χιούμορ τα στερεότυπα. Γνωστός για τη σειρά «Black Hole», που δημοσιεύτηκε σε 12 συνέχειες από το 1993 έως το 2004, χαρίζοντάς του το κορυφαίο βραβείο Harvey, ο Burns στο φρεσκοτάτο «The Hive» επιστρατεύει τον ήρωα Doug που είχε παγιδευτεί στη χοάνη του παιδικού δωματίου του στο πρώτο μέρος του «X'ed Out» σε νέες περιπέτειες. Υπνωτικό, εφιαλτικό και απρόσμενο. Οι αποκλύψεις στις οποίες θα οδηγηθεί ο Doug, λέγε με Nitnit στην ονειροπαγίδα μου, θα μας εξιστορηθούν στο τρίτο και τελευταίο μέρος που θα φέρει τον τίτλο «Sugar Skull». Αν νομίζεις πως ζεις στην κοσμάρα σου, καλό θα ήταν να πάρεις μια ιδέα από αυτή του Charles Burns.

[lambiek.net/artists/b/burns](http://lambiek.net/artists/b/burns)



# ΑΚΤΟ

Το μεγαλύτερο κολέγιο τέχνης, design και media στην Ελλάδα. Εδώ και 40 χρόνια, ο ΑΚΤΟ αναδεικνύει αποφοίτους, που σταδιοδρομούν στην αγορά εργασίας και εξελίσσονται σε δημιουργικούς & επιτυχημένους επαγγελματίες.

Με 2.000 σπουδαστές και 14.000 αποφοίτους, με την επικύρωση του κρατικού Βρετανικού Πανεπιστημίου Middlesex, με το μεγαλύτερο φάσμα προπτυχιακών και μεταπτυχιακών σπουδών σε επίπεδο Bachelor Of Arts Honours Degree και Masters Of Arts In Design. Οι σπουδές στον ΑΚΤΟ βασίζονται σε ισχυρά ακαδημαϊκά θεμέλια, διακρίνονται για τη διασύνδεσή τους με την αγορά και τη χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας, αξιοποιούν με τον πιο δημιουργικό τρόπο την κλίση και τις ιδιαίτερες δεξιότητές σου.

Στο οργανωμένο εκπαιδευτικό περιβάλλον του ΑΚΤΟ, μπορείς να εξειδικευτείς στο γνωστικό αντικείμενο της επιλογής σου και επενδύεις στο μέλλον σου πραγματοποιώντας σπουδές στην ειδικότητα που εσύ επιθυμείς. Graphic Design, Interior Architecture, Product Design, Marketing & Advertising, Photography, Fashion Design, Fine Art & Technology, 3D Animation & Multimedia Production και Sketch-Comics-Cartoon με την καθοδήγηση και την υπογραφή έμπειρων καθηγητών και ενεργών επαγγελματιών στον χώρο της τέχνης και του design. Παράλληλα, λειτουργούν τα προγράμματα επαγγελματικής εξειδίκευσης Σχεδιαστές Δομικών Έργων και Computer Graphics DTP & Web Design.

Για εκείνους, που η έλλειψη χρόνου, οι οικογενειακές και επαγγελματικές υποχρεώσεις ή η απόσταση αποτελούν εμπόδια στις σπουδές τους, ο ΑΚΤΟ προσφέρει τα ευέλικτα προγράμματα σπουδών Open Learning και Distance Learning.

Εξειδικευμένες σειρές σεμιναριακών κύκλων εντάσσονται στο πρόγραμμα κάθε ακαδημαϊκής χρονιάς, στοχεύοντας στην περαιτέρω ανάπτυξη των τεχνών και του design, αλλά και στην επιμόρφωση και παροχή δυνατοτήτων διά βίου εκπαίδευσης.

Εδώ και τέσσερις δεκαετίες, ο ΑΚΤΟ προωθεί δυναμικά τις δημιουργίες των σπουδαστών του, μέσα από επιτυχημένες συνεργασίες με σημαντικές εταιρίες, φορείς και οργανισμούς, έχοντας κερδίσει την εμπιστοσύνη της αγοράς εργασίας. Παρουσιάζοντας κάθε χρόνο πληθώρα εικαστικών δρώμενων και δίνοντας το παρών σε σημαντικές πολιτιστικές διοργανώσεις και καλλιτεχνικά γεγονότα της χώρας, στον ΑΚΤΟ οι διακρίσεις σπουδαστών, αποφοίτων και καθηγητών δικαιώνουν τον πρωτοποριακό τρόπο λειτουργίας του.

παρουσίαση

## Creativity that works

Μάθετε περισσότερα στο [www.aktogr](http://www.aktogr)  
και στο [www.facebook.com/AKTCollege](https://www.facebook.com/AKTCollege)

**AKTO creativity that works**  
Κέντρο Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης  
Επικυρωμένο Κολέγιο του Middlesex University  
Αθήνα | Τ: 210 5230 130  
Θεσσαλονίκη | Τ: 2310 221 231  
E: [info@aktocollege.gr](mailto:info@aktocollege.gr)



# Το Black Jack

της

# Κρίσης

Το πεντάρι είναι το χειρότερο χαρτί της τράπουλας για όσους παίζουν black jack. Και συ στην παρτίδα που λέγεται κρίση τραβάς μόνο γκαντέμικα πεντάρια. Γιατί κρίση σημαίνει ότι...

Κείμενο Βάγια Ματζάρογλου, Δημήτρης Αθανασιάδης  
Εικονογράφηση Γιώργος Τζινούδης



5



Μείωσες τη διάρκεια των διακοπών στο μισό.  
Η στο καθόλου.

Παραθέρισες σε σπίτια φίλων. Ακόμα και  
ακάλεστος. Ακόμα κι αν σε έβαλαν να κοιμηθείς  
στρωματσάδα.

Ψάχνεις διαρκώς για τζάμπα ίντερνετ. Αλλά  
κανένας μπαγαμάς δεν το αφήνει ξεκλείδωτο.

Αγωνιάς πραγματικά για την ανακοίνωση των  
τελευταίων (κάθε φορά) μέτρων. Εσύ που παλιά  
στην TV έβλεπες μόνο Τατιάνα και τηλεμάρκετινγκ.

Φιλιππινέζες άνεργες, γιατί και κύριο πια άνεργο.

Τα κλειδαμπαρωμένα τζιπ στα γκαράζ.  
Τους κόψανε το όριο στην πιστωτική, βενζίνη γιοκ.

Τρία ρο το καζακό, τετρακόσια ευρώ το ΤΕΒΕ.  
Επομένως: δουλεύουν πέντε ελεύθεροι  
επαγγελματίες με ένα «μπλοκάκι».

Πίνεις καφέ ή ποτό μόνο στο happy hour.

Φέρνεις στη δουλειά καφέ, κέικ, σαντουισάκι,  
ταπεράκι έτοιμα από το σπίτι για να γλιτώσεις  
το μπάτζετ του κυλικείου.

Ξαναγυρνάει για κολατσιό το ψωμί με ζάχαρη  
ή το ψωμί με πελτέ ή το ψωμί με λάδι.

Εξαφανίζεσαι στη γιορτή ή τα γενέθλιά σου  
για να μη χρειαστεί να κεράσεις.

Χαρίζεις «συμβολικά» δώρα του ενός ευρώ,  
ακόμα και σε όσους έχεις πολύ μεγάλη υποχρέωση.  
Η άπλα-κολόνια πέθανε. Άσε που καμιά φορά  
πας επίσκεψη με άδεια χέρια.

Πέθαναν και οι djs! Δεν τους πάτησε το τρένο,  
αλλά ο υπολογιστής, αφού τα μαγαζιά παίζουν  
πια μόνο ψηφιακές λίστες.

Δουλεύουν τρελά οι δανειστικές βιβλιοθήκες.  
Σκοτώνουν μύγες τα βιβλιοπωλεία.

Ψωνίζεις ρούχα και παπούτσια μόνο στις εκπτώσεις  
και από τα outlet. Και αυτό, άμα... Σαν την Κάρι  
Μπράντσο, όταν ψωνίζε από την ντουλάπα της.

Επιδιορθώνεις τα παλιά σου ρούχα. Όχι σε ράφτη,  
μόνη σου. Από γραφίστρια, μοδιστρούλα.

Ψάχνεις το φτηνό ή, ακόμα καλύτερα, το τζάμπα  
πάρκινγκ, κι ας πρέπει να περπατάς χιλιόμετρα.

Τρως όλο και περισσότερες μέρες την εβδομάδα  
τζανκ φουντ. Δουλεύουν τα πιτόγυρα και κλαίνε  
τα ριζότα.

Επέστρεψες στο πατρικό. Το καλοκαίρι για να τρως  
και να δροσίζεσαι τζάμπα, τον χειμώνα για να τρως  
και να ζεσταίνεσαι τζάμπα.

Πληρώνεις πια και με κέρματα.

Ψάχνεις τον πλούσιο γαμπρό/την πλούσια νύφη  
για να του φορτωθείς.

Επεσαν δραματικά οι τιμές στα «γαμοι-σιάτικα»  
πακέτα. Μπορείς να βρεις «βίντεο, φωτογραφίες,  
σπίτι, εκκλησιά, γλέντι, 900 ευρώ κομπλέ». Το αυτό  
ισχύει και για τα βαφτίσια.

Ο πολιτικός γάμος είναι στα πάνω του.  
Κερατιάτικα και χρυσά κουφέτα, τέλος.

Τρίζουν τα φρένα σου, γιατί έχεις να αλλάξεις  
τακάκια και να κάνεις σέρβις από το πρώτο  
Μνημόνιο. Επίσης, αγόρασες μεταχειρισμένα  
λάστιχα.

Ο φτωχούλης του ρεζερβουάρ: Βάσεις no name  
βενζίνη, γιατί είναι μερικά σέντσια φτηνότερη.

Μετακόμισες επιστρατεύοντας όλους τους  
φίλους σου. Χαμάληδες τους κατάντησες!

Η εθνομαλακία πάει σύννεφο. Μαζί με τα θεάματά  
της. Τέρμα τα πειραματικά και τα κοσμοπολίτικα  
προχώ, τώρα μόνο «Το μεγάλο μας τσίρκο».

Ποια Μαντόνα και ποια Gaga! Επανερχεται  
δριμύτερος ο Καζαντζίδης, τα τραγούδια της  
ξενιτιάς και το απειλητικό «Εμείς θα ζήσουμε  
και ας είμαστε φτωχοί».

Ουζάκι, φετούλα, τσιπουράκι, γειτονίτσα:  
η στερεοτυπική ψωροκώσταйна επιστρέφει φουλ.

Εξοικειώνεσαι όλο και περισσότερο με την  
ηρωώληση εισιτηρίων, γιατί το ταμείο γδέρνει.

Κυνηγάς πόντους στο σούπερ μάρκετ.  
Αγοράζεις εφημερίδα για το κουπόνι του  
σούπερ μάρκετ και όχι για το περιεχόμενό της.

Άσε τον Τάραμας και πιάσε τον ταραμά. Κοινώς,  
τρως στο καζίνο, γιατί είναι φτηνά, προσποιούμενος  
πως πήγες για το μπλακ τζακ.

Ψωνίζεις μόνο από το ίντερνετ, αφού πρώτα  
τσεκάρεις site τύπου skrouz. Και, τελικά,  
πληρώνεις όλο και κάτι παραπάνω, γιατί όλο  
και κάποιος σε γέλασε.

Η διασκέδασή σου βασίζεται και περιορίζεται,  
ξεκινάει και τελειώνει στο facebook.

Από account manager και assistant director,  
σαλιγκαράς και βαμβακάρης. Εσύ ο πτυχιούχος  
με τα διδακτορικά, σκέφτεσαι να το γυρίσεις σε  
βουκόλος ή αγκρίκολας.

Πήρες σκύλο, όχι γιατί είσαι φιλόζωος, αλλά για να  
ξετρυπώνει τρούφες στον Όλυμπο και να σε κάνει  
πλούσιο. Καλά κρασιά!

Κλέβεις ελιές από ξένους ελαιώνες  
αλλά και μέλι από αδέσποτα-αφύλαχτα μελίσσια.

Βρες τον κηφήνα! Γέμισε ο τόπος μέλισσες!  
Κάθε ακαμάτης κότσαρε κι ένα μελίσσι όπου να 'ναι,  
περιμένοντας να πλουτίσει χωρίς να κάνει τίποτα.

Δε χρειάζεται να πεθάνεις για όγδοη φορά τη  
συχωρεμένη τη γιαγιά σου. Πλέον σου δίνουν  
αβέρτα υπηρεσιακά εξοδόχαρτα και φουλ  
διανυκτέρευση στο στρατό, γιατί δεν έχουν  
και δεν τους συμφέρει να σε ταΐσουν.

Θα κάψεις στο τζάκι και τη μασίνα ότι θα βρίσκεις  
στα σκουπίδια. Από παντζούρια μέχρι παπλώματα.

Αλουμίνιο, το νέο χρυσάφι. Ανακυκλώνουν όλοι,  
έναντι της πενιχρής αμοιβής, τα cans αλουμινίου.

Δεν πατάει ψυχή πια ούτε και στα κινεζάδικα.

Δεν υπάρχουν μπουζούκια να το κάψεις.

Κι όσοι το καίνε, δεν πετάνε γαρύφαλλα  
ούτε ανοίγουν σαμπάνιες στην τραγουδιάρια.  
Πανεράκια με φελιζόλ ρίχνουν. Στο ένα ευρώ.

Ένας στους δύο φίλους/ες σου έχει ανοίξει pop  
up ιντερνετικό μαγαζί πουλώντας κολιεδάκια από  
χάντρες, καρφίτσες από φίμο, t-shirts με δικά του  
σλόγκαν ή πλεκτά ζακάρ πουλόβερ.

Αθεόφοβε! Πηγαίνεις στην εκκλησία, όχι γιατί  
ξαφνικά έγινες θρήσκος, αλλά για να ντερλικώνεις  
τα κόλλυβα και το καφεδάκι των μνημόσυνων,  
το γλυκάκι της βάφτισης, το αντίδωρο ή τον άρτο  
από την αρτοκλασία (που είναι και χορταστικός).

Στρατόκαυλοι ή απελπισμένοι; Υψηλό ιστορικό  
εικοσαετίας σημείωσαν οι βάσεις για τις σχολές  
των μπάτσων και των στρατιωτικών.

Σε κάθε γωνία σου πασάρουν φλάιερ για  
ενεχυροδανειστήρια και ρευστοποίηση χρυσού.

Παλιά έλεγαν «τέσσερα στόματα, ένα γιαούρτι».  
Τώρα λέμε «δύο καλαμάκια, ένα μοχίτο».

Ποια ντακίρι και ποια μοχίτο! Μερακλώνεις  
μόνο με κοκκινέλι-κρασί της παρέας σε οικονομική  
συσκευασία των δυόμισι τόνων.

Δε βάφεις συχνά το μαλλί και γι' αυτό η μαύρη  
ρίζα έφτασε στο πάτωμα.

Κοτζάμ Βίκυ Χατζηβασιλείου, η αλλοτινή  
βασίλισσα του γκλαμ, διαφημίζει στην τηλεόραση  
το Lana Washball, για οικονομικότερο πλύσιμο  
χωρίς απορρυπαντικό.

Τερζής, Ρουβάς, Βίσση, Μαζώ και λοιποί απόλυτοι  
έλληνες star, τέρμα πια εμφανίσεις σε αρένες.  
Αραιά και πού μόνο καμιά αρπαχτή συναυλία.

Έχεις κόψει το σινεμά εδώ και καιρό. Όταν ακούς  
«μεγάλη οθόνη», το μυαλό σου πάει στη 17ιντοπ  
οθόνη του λάπτοπ σου.

Πηγαίνεις στο σινεμά μόνο τις Δευτέρες,  
που στα δύο εισιτήρια το ένα είναι κούτρα.

Ποιο Βερολίνο και ποια Βαρκελώνη. Πια διερευνάς  
την πιθανότητα να μεταναστεύσεις στο Ελμπασάν  
και τους Άγιους Σαράντα, όπου ακόμα  
υπάρχουν μικροδουλειές.

Το πιο hot πολιτικό ρουσφέτι των καιρών  
είναι η έκδοση αβαβά πάσου από την παράταξη.

Ψαρεύεις κεφαλόπουλα στον Θερμαϊκό για να  
εξασφαλίσεις το φαί σου. Ή πηγαίνεις για κυνήγι  
μπεκάτσας και λαγών κάθε Σαββατοκύριακο στον  
Χορτιάτη. Με σφεντόνα, γιατί τα σκάγια κοστίζουν.

Καπνίζεις «ρώσικα» τσιγάρα από τα αδασμολόγητα  
που σπρώχνουν οι πλανόδιες πωλήτριες της  
Αριστοτέλους.

Ακόμα να το χωνέψεις που δεν πήγες διακοπές,  
οπότε το έβαλες αμέτι μουχαμέτι να τα φτιάξεις  
με στρατιωτικό, ώστε του χρόνου να κάνεις τζάμπα  
διακοπές στα ΚΑΥ.

Εμπειρίες διά αντιπροσώπου. Ένας πάει στο θέατρο,  
20 μοιράζονται την εμπειρία μέσω twitter  
ή facebook.

Παίρνεις δεκάδες μηνύματα τη μέρα στο κινητό  
με προσφορές μαγαζιών ή εταιριών κινητής  
τηλεφωνίας με περισσότερο δωρεάν χρόνο ομιλίας.  
Δώσαμε, δώσαμε!

Ένας αγοράζει το SOUL, πέντε το διαβάζουν.

Οι κάδοι σκουπιδιών δεν προλαβαίνουν να γεμίσουν.

Η κυρά-Τούλα αναβάλλει διαρκώς την εγχείρηση  
και τη βγάζει με παυσίπονα.

Τα αδιάθετα εισιτήρια διαρκείας των «ναών».  
Και τα ανεγκέφαλα στις θύρες μυαλό δεν έχουν,  
αλλά άδειο πορτοφόλι έχουν.

Πίου Πίου. Οι ΠΑΕ επιτέλους δείχνουν...  
εμπιστοσύνη στα πολλά υποσχόμενα Ελληνόπουλα  
των φυτωρίων.

Τέρμα τα σιρίαλ με Ζαλμά, Μπάρμπα και Ντενίση.  
Η Ανατολία και τα γκελ μπουρντά Σουλεϊμάν σιρίαλ  
να είναι καλά. Ο Βόσπορος εξάγει δάκρυ και  
καψούρα, ο ANT1 αγοράζει φτηνά.

Δήλωσε εθελόντρια και συμμετέχεις σε δράσεις  
καθαρισμού δασών ή στην προετοιμασία-  
σερβίρισμα συσσιτίων για να βγάλεις γκόμενο.  
Αφού κανένας τους δεν πάει στα μπαρ...

Παίζεις Στοιχήμα, ΚΙΝΟ, ΛΟΤΤΟ, ΠΡΟΤΟ, μέχρι  
και Παπά στην Ομόνοια, ελπίζοντας να πληρώσεις  
με τα κέρδη τους λογαριασμούς σου, το ΕΤΑΚ,  
το χαράτσι της ΔΕΗ και την Εισφορά Αλληλεγγύης.

Τα hot dog ίσως και να είναι πλέον  
όνομα και πράγμα.

# ΙΕΚ ΞΥΝΗ

Σύμβολο  
επαγγελματικής  
επιτυχίας



παρουσίαση

Δίπλα σου από την πρώτη μέρα. Πανέτοιμο να σου προσφέρει μια συναρπαστική εκπαιδευτική εμπειρία, να σε εφοδιάσει με τις απαραίτητες προϋποθέσεις για μια ανοδική καριέρα και να σου εξασφαλίσει σίγουρη επαγγελματική αποκατάσταση. Με τις εγγυήσεις και το κύρος του Εκπαιδευτικού Ομίλου ΞΥΝΗ, που για περισσότερο από μισό αιώνα συμβάλλει στον εκσυγχρονισμό και την αναβάθμιση της ιδιωτικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα, σπουδάζοντας στο κορυφαίο Ιδιωτικό Ινστιτούτο Επαγγελματικής Κατάρτισης, αποκτάς το πιο ισχυρό βιογραφικό.

Το ΙΕΚ ΞΥΝΗ αποτελεί τον πιο δυναμικό εκπαιδευτικό οργανισμό. Το υψηλό επίπεδο σπουδών, οι χιλιάδες απόφοιτοί του που στελεχώνουν όλους τους τομείς της αγοράς εργασίας, η βαρύτητα στην άρτια εξειδίκευση των σπουδαστών, τα υψηλά standards επιλογής των καθηγητών και του διοικητικού προσωπικού, η ευρωπαϊκή διασύνδεση μέσω αποκλειστικών διεθνών συνεργασιών, η εξασφάλιση πιστοποιήσεων καθώς και η επαγγελματική αποκατάσταση των σπουδαστών του το επιβεβαιώνουν.

Οι καινοτόμες δράσεις του, όπως το «Xinis Edu Festival» που διοργανώνεται κάθε χρόνο και οι «Ημέρες Καριέρας», δίνουν την ευκαιρία στους σπουδαστές να παρακολουθήσουν δεκάδες ειδικές διαλέξεις και σεμινάρια και να παρουσιάσουν στο ευρύ κοινό τις δημιουργίες τους. Οι πρωτοποριακές συνεργασίες του ΙΕΚ ΞΥΝΗ με φορείς, οργανισμούς και επιχειρήσεις επικυρώνουν στην πράξη

το ανώτερο επίπεδο των σπουδών του, ενώ η κατάρτιση και οι δεξιότητες σου αποκτούν τον δικό τους δημιουργικό χαρακτήρα χάρη στην ανθρωποκεντρική αντίληψη που διέπει τα ολοκληρωμένα προγράμματα σπουδών.

Έχοντας την ευκαιρία να διαλέξεις το δικό σου αντικείμενο σπουδών στους τομείς Οικονομίας & Διοίκησης, Πληροφορικής & Νέων Τεχνολογιών, Ηλεκτρονικών Εφαρμοσμένων Τεχνών, Δομικών Κατασκευών, Επικοινωνίας & Μ.Μ.Ε., Παιδαγωγικών, Ομορφιάς, Υγείας, Επισιτισμού & Τουρισμού, Μηχανολογίας & Μεταφορών, δικαιώνεις την επιλογή σου αποκτώντας τη δική σου ισχυρή θέση στην αγορά εργασίας.

Στρατηγικοί συνεργάτες, μεγάλα projects και μια άρτια δομημένη οργάνωση που προάγει την εκπαιδευτική διαδικασία και αναβαθμίζει τις γνώσεις σου σε περιμένουν σε κάθε βήμα των σπουδών σου. Κατοχύρωσε με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο τα επαγγελματικά σου δικαιώματα και απόκτησε το ισχυρό κρατικό δίπλωμα του ΙΕΚ ΞΥΝΗ, το κατάλληλο «διαβατήριο εργασίας» για τον προορισμό σου στην επαγγελματική καταξίωση. Καλή αρχή!

**ΙΕΚ ΞΥΝΗ**  
Βαλαωρίτου 9, Τ.Κ. 54626, Θεσσαλονίκη  
Τ: 2310 552 406  
[www.iekxini.edu.gr](http://www.iekxini.edu.gr)  
[iek@xinis.net](mailto:iek@xinis.net)

# THE SHOPRANOS

Επιμέλεια Λίνα Μανδράκου



- 01 Γυναικεία μπλούζα The Slounge Way, **Freddy**
- 02 Ανδρικό παντελόνι, **Lee, VF Hellas**
- 03 Ανδρική μπότα, **Diesel**
- 04 Μπλούζα Lacoste, **Notos Galleries**
- 05 Κούπα 355ml, **Starbucks**
- 06 Βαλίτσα από την Anna Dello Russo, **H&M**
- 07 Γυναικείο t-shirt Carhartt, **Boardsports**
- 08 Κάλτσες, **Calzedonia**



09



11



12



10



13



### G-Star RAW Power!

Εκείνη: από τη συνεργασία της με το πρακτορείο New Models το 2008, μέχρι σήμερα, που αποτελεί ένα από τα μοντέλα-ηγέτες παγκοσμίως, σημείωσε αλματώδη εξέλιξη. Η Arizona Muse συνεργάστηκε με τους πιο σημαντικούς φωτογράφους του χώρου (Steven Meisel, Patrick Demarchelier, Paolo Roversi), χαρακτηρίστηκε από την Anna Wintour της «Vogue» ως η νέα Linda Evangelista, έγινε πρόσωπο της Prada και του Yves Saint Laurent. Εκείνος: μοντέλο, αλλά και ηθοποιός, με συμμετοχή σε χολιγουντιανές παραγωγές, έχει χαρακτηριστεί από την ιταλική «Vogue» ως «ένα ακατέργαστο (raw) ταλέντο που αξίζει να παρακολουθήσει κανείς». Arizona Muse και Caleb Landry Jones βρέθηκαν στις Γαλλικές Άλπεις, σε υψόμετρο 3.000 μέτρων, για τις ανάγκες της καμπάνιας Φθινόπωρο-Χειμώνας 2012-2013 της G-Star RAW. Πίσω από την κάμερα βρέθηκε ένας θρύλος της φωτογραφίας, ο Anton Corbijn, οπότε το αποτέλεσμα δε θα μπορούσε να είναι τίποτα λιγότερο από συναρπαστικό.

T: 210 9119 109

14



15



09 Μπλούζα, **attr@ttivo**

10 Ανδρική ζακέτα **G-Star RAW, FF Group**

11 Νυφική μπότα **Classic Sparkles-I Do/Ugg, FF Group**

12 Γυναικείο άρωμα **La Petite Robe Noire/Guerlain, Notos Galleries**

13 Ανδρικό track top, **adidas Originals**

14 Τζιν, **Levi's**

15 Παπούτσι **Vans, VF Hellas**

the  
rampage  
project

PHOTLUJ

**BLOCK 33**

**SOUL**  
SECRETS OF URBAN LIFE

Collectiva Artistica  
TwoTwelve  
Thessaloniki

**20**  
**October**




**Εντωμεταξύ στη Θεσσαλονίκη...**

...η πόλη ζέχνει υγρασία, απελπισία, φτώχεια, άγχη αλλά και ελπίδες πως, παρ' όλα τα ζόρια, η ζωή ούτε τελειώνει ούτε σταματά. Γύρνα σελίδα για να καταλάβεις τι εννοούμε, καθώς παρελαύνει πορτφόλιο γενναίων του βορρά που όλο και κάτι καλό σκαρώνουν.

**Φωτογραφία Δημήτρης Καραθάνος**

# MOTEL

A woman with dark hair, wearing a black halter-neck top, is seated in a vibrant, cluttered workshop. She is focused on a piece of black fabric she is holding, which has red and white elements attached to it. The workshop is filled with various colorful fabrics, threads, and finished pieces, creating a rich, artistic atmosphere. The lighting is warm, highlighting the textures and colors of the materials.

Η τρέλα των Χαχakes δραπετεύει από τα cd και τη σκηνή, καθώς φέτος το φθινόπωρο το 1/2 της μπάντας μεταφέρει την τέχνη τους στην οδό Ζεύξιδος. **Κείμενο** Δημήτρης Αθανασιάδης **Φωτογραφία** Ani Jo



**Ατελιέ  
Λυμπερασιόν!**

# Ντόμινι Λυμπέρη

17 χρόνια κλασικό πιάνο, σπουδές γερμανικής φιλολογίας και όχι μόνο, κοπτική, ραπτική, ζωγραφική. Μετάφραση: μια πολυεπίπεδη μουσικός, εκκεντρικές σκηνογραφίες, πολυσύνθετες δημιουργίες. Κάποιοι γνωρίζουν την Ντόμινι Λυμπέρη ως μέλος των Χαχakes και ιθύνοντα νου για τις ευφάνταστες εμφανίσεις τους επί σκηνής. Όπως εκείνη λίγο μετά την πτώση των Δίδυμων Πύργων, όπου τα μέλη του συγκροτήματος βγήκαν ντυμένοι σούπερ ήρωες. Αρκετοί τη θυμούνται από τις περιπετειώδεις νύχτες της Θεσσαλονίκης να κυκλοφορεί με ροκαμπίλι ύφος στα στέκια που άφησαν εποχή. Τώρα που το εικαστικό της ορμητήριο απέκτησε νέα διεύθυνση, στην οδό Ζεύξιδος, όσοι ψαχτούν έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν μια νέα πλευρά της ανήσυχης προσωπικότητάς της. Αυτή που μας προσφέρει μια πλειάδα ρούχων, pop κοσμημάτων και κουλ αξεσουάρ για να έχουν οι τσάρκες μας το χρώμα και τη χάρη τους, χωρίς να φας τον brand πρόλογό σου. Μια καλή ιδέα μπορείς να πάρεις αν περάσεις από τη φθινοπωρινή βιτρίνα των fenafresh, που επιμελήθηκε. Μια καλύτερη, αν ανέβεις στον πρώτο όροφο και κολλήσεις το δάχτυλό σου στο κουδούνι της.

Το δημοφιλέστερο arcade παιχνίδι όλων των εποχών, το Pacman και τα φαντασματάκια του «κεντάνε» σε ένα πλεκτό top. Μια αράχνη υφαίνει τον ιστό της και, αν τολμάς, μπορεί να γίνει η εσάρπα σου. Ένας Κέρμιτ γλύκας και μια ζουμερή Πίγκι στην τσάντα σου. Περιδέραια, τσαντάκια, βραχιόλια, σκουλαρίκια που μπορείς να τα δεις και ως «φυλαχτά» από την γκλαμουριά. Αυτό που ερεθίζει την έμπνευση των συλλογών της είναι τα χρώματα, οι ήχοι αλλά και οι διάλογοι που μπορεί ασυναίσθητα να πιάσουν οι κεραίες της στον δρόμο. Οι μαριονέτες του Μικ Τζάγκερ, του Έλβις και του Φρέντι Μέρκιουρι, μεταξύ άλλων, παραπέμπουν στο γκροτέσκο σύμπαν του Τιμ Μπάρτον. Μια μαριονέτα θέλει μαστοριά. Προϋποθέτει ζωγραφική, κοπτικές και ραπτικές ικανότητες, φαντασία, γνώση τεχνικών επεξεργασίας υλικών όπως ο πηλός και ο χαρτοπολτός, μια μαριονέτα είναι ολοκληρωμένη τέχνη. Αυτή την περίοδο φτιάχνει «έναν καταθλιπτικό γκέι κοκάκια δικηγόρο» και τη «σχιζοφρενή σύζυγό του με τα μπικουτί της».

Η Ντόμινι θεωρεί την τέχνη διαλογισμό, ήθελε να ζωγραφίζει από μικρή, θυμάται τη ράφτρα γιαγιάς της και δεν έγινε ποτέ διερμηνέας, όπως επιθυμούσαν διακαώς οι δικοί της. Το ντόμινο της ζωής της ευτυχώς την πήγαινε πάντα αλλού.



# Universal Trilogy

## Alive and kicking

Όλα ήταν, είναι και θα είναι δρόμος. Πολύ περισσότερο όταν τα καλύτερα ελέκτρο παιδιά της Θεσσαλονίκης σε λίγες μέρες ετοιμάζονται να σκορπίσουν pop στον καιρό της κρίσης, σε όποια πόλη τους βγάλει το φορτηγάκι τους. **Κείμενο Γιώργος Παπαγεωργίου**

Το 1999 στον βορρά το σύνθημα αλλά και ο ρυθμός κωδικοποιούνται στο σλόγκαν Salonica Rave On. Όταν το τραγούδι «Inside Blue» ακούγεται για πρώτη φορά στον 88μισό, οι ψαγμένοι της σκηνής, που ξέρουν απέξω και ανακατωτά όλα των Stone Roses, βάζουν στοίχημα πως η μπάντα Universal Trilogy που το υπογράφει έρχεται από το Μάντσεστερ, καθώς με μοναδικό τρόπο μιξάρει groove και μελαγχολία, διονυσιακό, χορευτικό, κιθαριστικό ρυθμό με synth πλήκτρα και ηλεκτρονικά ιμπιζάτα χαρμάνια. Μόνο που ο P.X. Harris, ο CJ Aos και ο Νομίκ προβάρουν και ηχογραφούν σε ένα στούντιο στην Τούμπα. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία! Οι Universal Trilogy καταγράφονται ως η πιο τριζάτη μπλιμπλικέ μπάντα, δισκογραφούν, παίζουν live, κρατάνε ψηλά τη rave on σημαία της πόλης.

Μετά χωρίζουν οι δρόμοι τους, έξι δίσκοι είναι αρκετοί, τα μέλη τους διασκορπίζονται σε μπάντες και παραγωγές άλλων συγκροτημάτων, το «Inside

Blue» όμως, κάθε φορά που ακούγεται στα μπαρ ή το ραδιόφωνο, είναι σαν να βροντοφωνάζει πως είναι αδικία, αμαρτία και ύβρις μεγάλη οι Universal Trilogy να μην επιστρέψουν.

Θαύμα, θαύμα! Και ορίστε το «Pop Crisis», η επανένωση, οι πρόβες και η περιοδεία που είναι στα σκαριά. Προηγήθηκε το single «One On One» και η μεγάλη συγκίνηση που στη Θεσσαλονίκη πήγε στόμα στόμα: προβάρουν ακόμα στην Τούμπα, επιμένουν να κολλάνε ηλεκτρονικές λούπες και γκαζάτες κιθάρες, Kasabian ένα πράμα, χωρίς ίχνος όμως μιμητισμού και με τραγουδάρες όπως το «Strange Disease» αλλά και το ομώνυμο single «Pop Crisis». Με την πανελλαδική περιοδεία στα σκαριά, με τα tour dates να κλείνουν μέρα μέρα, αυτό το φθινόπωρο είναι ώρα να θυμηθείς πως στην πόλη σου επιμένουν να συμβαίνουν πράματα και θάματα. Σεβασμός, ρε!

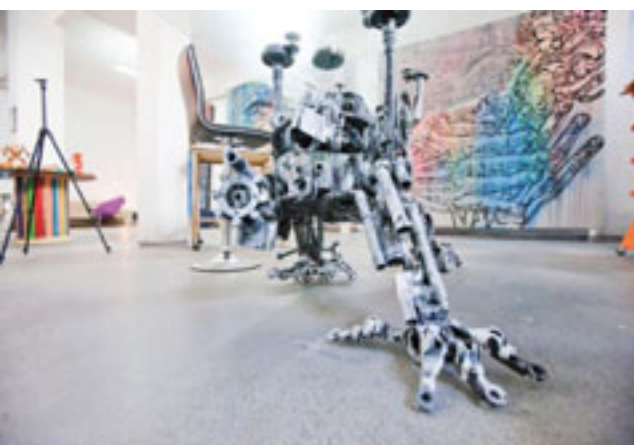


# Χρήστος Σαούλης

## Mr. Rampage Project



Ένα μεσημέρι βούκαρε ξαφνικά στα γραφεία μας και, αφού μας διηγήθηκε στα γρήγορα τη ζωή του και την ιδέα του, μας έψισε στο τσακαπικό μπιρμπιλίκο να γίνουμε συνοδοιπόροι του. Θα πάει μπροστά αυτό το παιδί, να μας το θυμηθείτε. **Κείμενο Γιώργος Παπαγεωργίου**  
**Φωτογραφία Νίκος Καρδαράς**



«Γεννιέμαι Θεσσαλονίκη, κάποτε, στο Ωραιόκαστρο, από οικογένεια που ασχολείται με τη μόδα και τα ρούχα και, ενώ από μικρός την ψάχνω με Καλών Τεχνών, αποφασίζω τελικά να μείνω στην οικογενειακή επιχείρηση, αλλά καλού κακού σπουδάζω εκτός από σχεδιαστής μόδας και γραφίστας. Μια μέρα το σκάω Λονδίνο, γνωρίζω μια Κινέζα, την ερωτεύομαι, την παντρεύομαι και τραβάμε οι δυο μας για Χονγκ Κονγκ. Εκεί συμμετέχω μέχρι και στο Fashion Week, αλλά η σχέση με τη σύζυγο καπούτ, μένω ξεκρέμαστος και αλλάζω παράλληλο. Πάω Los Άντζελες, Καλιφόρνια über alles, αλλά τζίφος. Για να πάρω "πράσινη κάρτα" πρέπει να παντρευτώ Αμερικάνο, αλλά πώς να το κάνω, αφού η Κινέζα δε μου έδινε διαζύγιο; Εκεί μαθαίνω τη λέξη "rampage", που θα πει "τα έχω πάρει στο κρανίο, μπουχτίσα, τρελαίνομαι, θα πάρω πολυβόλο και θα βγω στον δρόμο να γαζώσω όλους και όλα". Δεν το έκανα, γιατί αντί για όπλο πήρα αεροπορικό κι επέστρεψα Θεσσαλονίκη. Κόσμος στους δρόμους, μολότοφ, κρίση, διαδηλώσεις, σπασίματα, ταραχές, rampage κοινώς κι εδώ η κατάσταση.

»Περιφέρομαι στην πόλη και γρήγορα καταλαβαίνω πως κάτι τρέχει εδώ, αφού όποιον συναντώ έχει να μου παρουσιάσει ένα project, μια ιδέα, ένα πορτφόλιο, μια δουλειά που κινείται γύρω από τις τέχνες. Στους Αμπελόκηπους βρίσκω μια υπόγα,

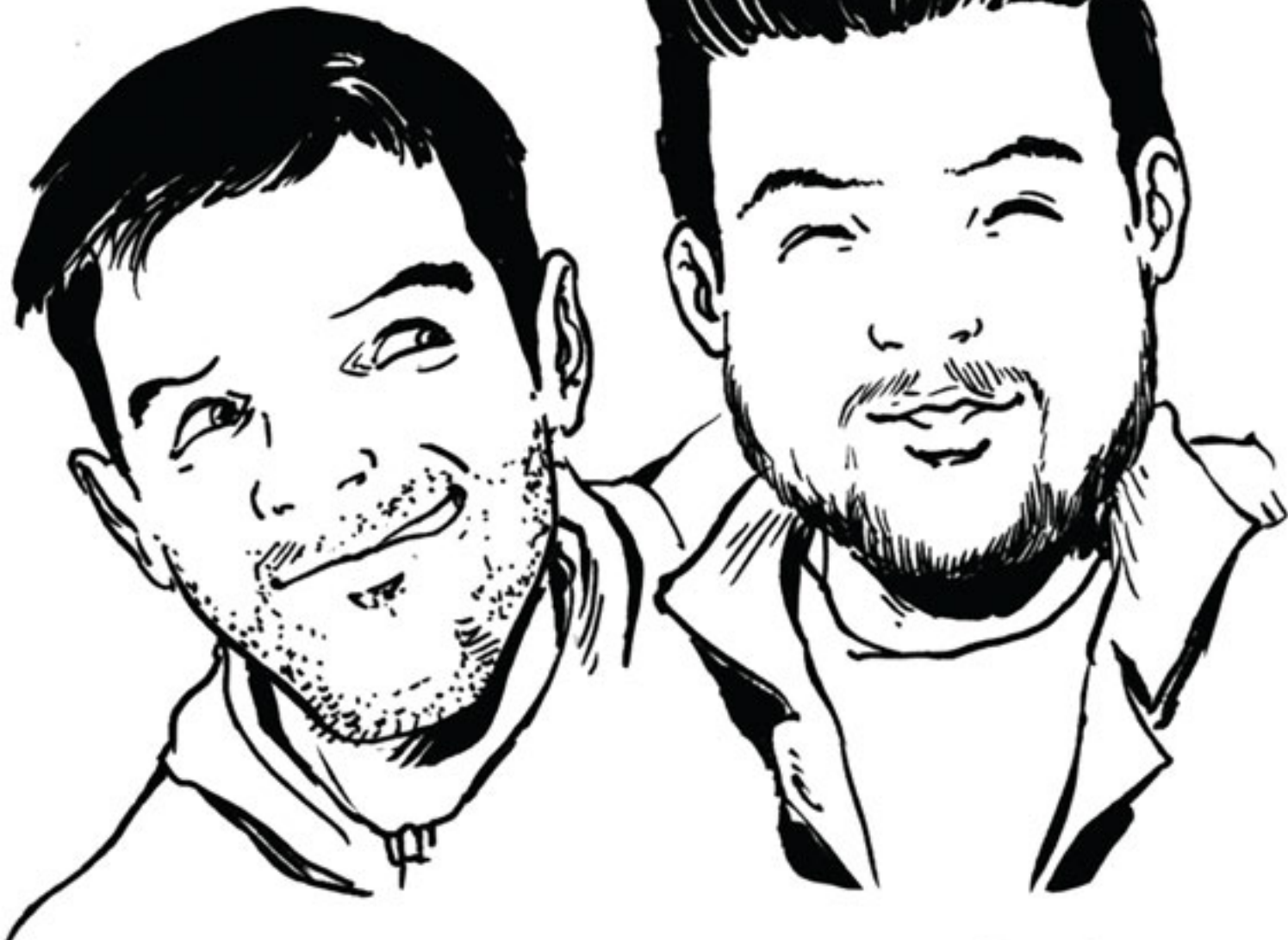
κάνω ντου, τη νοικιάζω, αρχίζω να ζωγραφίζω πίνακες σαν τρελός, να φτιάχνω κατασκευές, ενώ ταυτόχρονα καλώ όποιον θέλει να συστεγαστεί. Και ξαφνικά, συλλαμβάνω την ιδέα ενός rampage project χωρίς βία και όπλα, αλλά μόνο με δημιουργικές ιδέες-γροθιά, ώστε και να βγάλουμε τα απωθημένα μας χωρίς να πάμε φυλακή και να κάνομε κάτι που θα μείνει. Βαθύτερα συναισθήματα που κατακωνιάζονται, αβέβαιο μέλλον, ανεπαρκής μόρφωση κι ένα τεράστιο γαμώτο όχι μόνο για την κρίση και την ανεργία στο εσωτερικό της χώρας αλλά και ενάντια στη διεστραμμένη άποψη των ξένων πως εδώ μόνο άρνηση και δημοσιούπαλληλίκι υπάρχει και τίποτα άλλο.

»Και στις 20 Οκτωβρίου στο Block 33 όλους αυτούς τους ανθρώπους που με τα έργα και τη στάση τους συμπαράταχτηκαν μαζί μου θα τους παρουσιάσω και ότι γίνει. Μουσικοί, χορευτές, φωτογράφοι, ζωγράφοι, σχεδιαστές ρούχων και επίπλων, γραφίστες, all together now. Γι' αυτό πρέπει να μπειτε χορηγοί και να έρθετε να παίξετε μουσική στο πάρτι των εγκαινίων και να γίνει εμπράκτως η συνεύρεση. Και όχι μόνο λόγια, και ιδέες, και καφέδες χωρίς σκοπό. Φεύγω τώρα, γεια κι ευχαριστώ για την ακρόαση και την υποστήριξη. Και μην ξεχνάτε, Rampage Project θα πει "open the eyes of your soul, let your sensations free and feel the ripples in the ether".»

# Mangatellers

## Θεσσαλονίκη - Τόκιο 1 - 0!

Νεαροί Θεσσαλονικείς με γιαπωνέζικη manga κουλτούρα και αγάπη για τους κώδικες των συγκεκριμένων ηρώων έσπασαν εικόνες και ιστότοπο, ωδή στη μητροπολιτική εφηβική ζωή του Τόκιο. Ποιοι είναι, πώς και γιατί το κάνουν; **Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης**



Το πρωί χειρίζονται φοροτεχνικές υποθέσεις και ξεσκονίζουν τα λογιστικά βιβλία. Το βράδυ ξενυχτούν σκεπτόμενοι το επόμενο τμήμα των manga ιστοριών και τις λέξεις που θα βάλουν στα συννεφάκια των δικών τους ηρώων. Ο Ραφαήλ Βουτσίδης και ο Καρυοφύλλης-Χρήστος Χατζόπουλος, το υπερ-παραγωγικό συγγραφικό δίδυμο των Mangatellers, ξεκίνησε την κόμικς ενασχόλησή του από τα σχολικά χρόνια. Περνώντας γρήγορα από την αμερικάνικη σχολή της Marvel και της DC στην ιαπωνική manga σκηνή, άρχισαν να εκτιμούν ολοένα και περισσότερο την εκφραστική απλότητα και το απέριττο στιλ απόδοσης της μυθοπλασίας της.

Πιστοί στο ραντεβού της Παρασκευής για την επόμενη συνέχεια των αγαπημένων τους ιστοριών, μέχρι που κάποια στιγμή η ιδέα «τι θα έλεγε να φτιάξουμε το δικό μας στόρι και τον δικό μας κόσμο» κοινοποιήθηκε από τον Καρυοφύλλη στον Ραφαήλ. Τα πρώτα πρόχειρα δείγματα έδωσαν γκάζι στις αρχικές προθέσεις και οι Mangatellers έβγαλαν από το γκαράζ ιδεών το «RUN», ήτοι «Remember Ur Nature».

Τέσσερα παιδιά, μια πόλη στο Βόρειο Τόκιο, πολύ παρκούρ και πολλή φαντασία. Μια ελληνική

προσπάθεια παραγωγής manga τίτλου με αναφορές στην ιαπωνική αισθητική και αγγλική διάλεκτο, που δύσκολα θα συναντήσει κάποιος στη Θεσσαλονίκη. Εμπιστευόμενοι την οπτικοποίηση του εγχειρήματος συνεργάστηκαν με τον εικονογράφο και αρχιτέκτονα Μάνο Λαγουβάρδο και πλέον το «RUN» μετρά ήδη τρία κεφάλαια.

Οι Mangatellers δεν περνούν πολιτικά μηνύματα και μάλλον δε φιλοδοξούν να απαντήσουν στα αιώνια ερωτήματα της ζωής. Προτιμούν να δίνουν με νεύρο, κέφι και χιούμορ όλα όσα στριφογυρίζουν στο κεφάλι τους και παρατηρούν τριγύρω τους. Στο εγχείρημα «Mythos» ταίριαξαν αρχαιοελληνική παράδοση, μεσαιωνική ευρωπαϊκή αισθητική και manga στιλ. Στο «Wi-Fi Wars» μας μεταφέρουν στο 2015, όπου σχολιαρόπαιδα και τεκνοχίπηδες συμμετέχουν σε ένα απαιτητικό κυβερνοπαιχνίδι γνώσεων και ικανοτήτων. Στο προσεχές μέλλον ετοιμάζουν ακόμα περισσότερα. Κλικάρετε στο ψηφιακό άντρο τους, σερφάρετε στο περιπετειώδες σύμπαν τους και γνωρίστε τι εστί Mangatellers.

[www.mangatellers.com](http://www.mangatellers.com)



Μια παράσταση της Πειραματικής Σκηνής της Τέχνης για την ενδοοικογενειακή βία. Και μια σκηνοθέτιδα που τα φετινά Δημήτρια βάζει στοίχημα πως θα καταφέρει να μεταφέρει στο σανίδι ένα συγκλονιστικό βιβλίο. **Συνέντευξη** Γιώργος Παπαγεωργίου **Φωτογραφία** Ελισάβετ Αντάπασ

# Ελένη Ευθυμίου

## Με χτύπησε στις 2.45

**Δώσε μας ένα γρήγορο βιογραφικό σου.** Τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιούμαι ως σκηνοθέτις, τραγουδίστρια και ηθοποιός. Έχω ολοκληρώσει τις σπουδές μου στο Τμήμα Θεάτρου (τμήμα της Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.), με κατεύθυνση την υποκριτική και τη σκηνοθεσία, και έχω πάρει δίπλωμα μονωδίας με δασκάλα τη Ροσίτσα Τρόεβα. Ως σκηνοθέτις έχω συμμετάσχει σε φεστιβάλ στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Bergman Festival 2012-Στοκχόλμη, MFST ITSelf 2011-Βαρσοβία, Δημήτρια 2011-Θεσσαλονίκη, Μερκούρεια 2009-Θεσσαλονίκη). Τον τελευταίο χρόνο συνεργάστηκα με το Εθνικό Θέατρο, ως βοηθός σκηνοθέτη για τις παραγωγές «Νίκη» της Λούλας Αναγνωστάκη (σκηνοθεσία Βίκτωρ Αρδίτης, 2011-2012) και «Αμφιτρύωνας» του Μολιέρου, σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή (Φεστιβάλ Επιδαύρου 2012).

**Διαβάζουμε στο δελτίο Τύπου:** «Το έργο αυτό δεν είναι αφήγηση, ντοκουμέντο ή μανιφέστο. Είναι ένα χορικό φτιαγμένο από φωνές που μιλούν για τη βία εντός των «τειχών», αλλά επίσης για την ντροπή, τον φόβο και την αγάπη». «Βαριά» παράσταση; Το ρωτάμε γιατί λόγω κρίσης, είναι που είναι μαυρισμένη η ψυχή του κόσμου, γιατί να έρθει επομένως και να ψαχοπλακωθεί περισσότερο; Η κρίση εντείνει καταστάσεις βίας μέσα στην οικογένεια. Επομένως μιλάμε για ένα κοινωνικό φαινόμενο που, πέρα από διαχρονικό, εμφανίζεται στις μέρες μας δριμύτερο. Γιατί να συνεχίσουμε να το αποσιωπούμε; Ο κόσμος, ειδικά σε περιόδους κρίσης, έχει ανάγκη να σκέφτεται κι όχι μόνο να εντείνει την ύπωση που του προκαλούν τα ΜΜΕ μέσα από «χαλαρά» θεάματα. Η σκέψη, άλλωστε, προκαλεί δράση, και η δράση είναι με έναν τρόπο

το αντίθετο της μιζέριας που προκαλεί η κρίση. Τέλος, για να μιλήσουμε για την παράσταση, ο σκοπός δεν είναι να προκληθεί θλίψη και μαυρίλα στο κοινό. Αντιθέτως, η κοινοποίηση του κρυμμένου αποτελεί αισιόδοξη σκοπιά στο ζήτημα της κακοποίησης. Αποδοχή και λύτρωση.

**Η συγγραφέας Eléonore Mercier, στο βιβλίο της, συγκέντρωσε φράσεις από 1.630 τηλεφωνικές κλήσεις για βοήθεια, που έγιναν από κακοποιημένες γυναίκες και άντρες κάθε ηλικίας. Πόσο δύσκολο ήταν για σένα ένα τόσο δύσκολο μορφολογικά κείμενο να το επεξεργαστείς και να το παρουσιάσεις σκηνοθετικά; Πολύ δύσκολο.** Ειλικρινά. Για να υπερπηδηθεί το εμπόδιο αυτό χρησιμοποιούμε σαν ομάδα τη συλλογική δουλειά: ποια ζητήματα μας αφορούν περισσότερο, πώς μπορούμε να τα αναπτύξουμε. Η τελική μορφή του κειμένου της παράστασης θα προκύψει στο τέλος και θα «κουμπώσει» με τις δράσεις των ηθοποιών.

**Αναρωτιέμαι: Αλλάζει πρόσωπα η ενδοοικογενειακή βία από χώρα σε χώρα και από εποχή σε εποχή; Μια γυναίκα στην Ελλάδα τον καιρό της κρίσης, ένα μικρό αγόρι στη Νέα Υόρκη του '70, μια σύζυγος στο εργατικό Λονδίνο του '90, υπόκεινται στο ίδιο καθεστώς βίας; Τι τη γεννά; Αυτό που αλλάζει μόνο είναι το πλαίσιο αποδοχής και οι αιτίες που τη γεννούν. Κατά τα άλλα, η βία παραμένει βία. Τώρα, όσον αφορά την αιτία, οι απαντήσεις ποικίλουν: κοινωνικά και οικονομικά αίτια, το εκάστοτε σύστημα που επιτρέπει στους ανθρώπους να γίνονται εξουσιαστές, η παρεξήγηση που τι αποτελεί αγάπη και ενδιαφέρον, αλλά, κυρίως, το τι είναι αποδεκτό μέσα στις οικογενειακές σχέσεις**

από εποχή σε εποχή και η στάση του εξωτερικού περιβάλλοντος απέναντι στο ίδιο το γεγονός.

**Δύσκολο να κάνεις θέατρο στη Θεσσαλονίκη τέτοια εποχή. Από την άλλη, ούτε η ζωή ούτε η τέχνη μπορούν να σταματήσουν. Ποια είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον και πώς σκοπεύεις να κινηθείς και να δημιουργήσεις, κοντράστ στη μιζέρια που δείχνει να περικυκλώνει την πόλη; Η μόνη αντίθεση που μπορώ να δημιουργήσω είναι να αντισταθώ στην ατομική μιζέρια, να την προσπεράσω, να μην παραιτηθώ. Τα επόμενά μου σχέδια με βρίσκουν στην Αθήνα, άλλη μια πόλη σε απόλυτη κρίση, παρέα με τη Βασιλική Τρουφάκου να ανεβάζουμε το «Η χαμένη τιμή της Καταρίνας Μπλουμ».**

**«Με χτύπησε στις 2.45»**

**Συγγραφέας:** Eléonore Mercier

**Μετάφραση:** Νικηφόρος Παπανδρέου

**Σκηνοθεσία:** Ελένη Ευθυμίου

**Σκηνικά - κοστούμια:** Ελισάβετ Αντάπασ

**Φωτισμοί:** Ζωή Μολυβδά- Φαμέλη

**Δραματολογία:** Αναστασία Τζέλλου

**Βοηθός σκηνοθέτη:** Χριστίνα Μπιρμπίλη-Καραλέκα

**Παίζουσαν:** Σοφία Αντωνίου, Ελένη Δημοπούλου, Στάθης Μαυρόπουλος, Χριστίνα Μπιρμπίλη-Καραλέκα,

**Χρήστος Παλπογιάννης, Βασιλική Τρουφάκου, Αναστασία Χατζάρα.**

**Ημέρες παράστασης:** Τρίτη 23, Τετάρτη 24 και Πέμπτη 25 Οκτωβρίου, στο Θέατρο Άνετον (Παρασκευοπούλου 42 & Κωνσταντινουπόλεως, Τ: 2310 869 869), στις 21.00.

**Είσοδος:** 12€, 7€ (φοιτητικό)

ΟΚ, είναι τα γονίδιά της. Αν όμως είναι μόνο αυτά που μετρούν, τότε γιατί δεκάδες άλλα παιδιά γεννημένα από τόσο χαρισματικούς γονείς δεν προχώρησαν όπως αυτή; Επομένως: Η Σαρλότ Γκενσμπούργκ έχει μυστηριώδη μουσικά και μελαγχολικά υποκριτικά ταλέντα ολόδικά της. Αυτά που πρέπει δηλαδή για να την κάνουν μια αυθύπαρκτη μούσα. **Κείμενο Γιώργος Δημητρακόπουλος**



# Charlotte Gainsbourg



For ever



## 1971

21 Ιουλίου. Ο Σερζ Γκενσμπούργκ πίνει λικέρ μπανάνας με τον αδελφό της Τζέιν Μπίρκιν, Άντριου, σε μια μικρή κλινική του Λονδίνου περιμένοντας τη γέννηση της κόρης του. 1971. Τη χρονιά που οι Stones ακούγονται παντού με το «Brown Sugar». Temptations, Άιζακ Χέιζ, Melanie, Τζορτζ Χάρισον, Τομ Τζόουνς, Τζόαν Μπαέζ στις ραδιοφωνικές συχνότητες. Ο Σερζ είναι αλλού. Γράφει με την άλλη μούρη, τον Ζαν Κλοντ Βανιέ, το άλμπουμ «L'Histoire de Melodie Nelson». Εμπνέεται από τη «Λολίτα» του Ναμπόκοφ και δημιουργεί μια ψευδοαυτοβιογραφική μουσική ιστορία, όπου ο ήρωας οδηγεί μια παλιά Rolls Royce Silver Ghost και αποπλανεί τη Μέλοντι Νέλσον, που κόβει αθώες βόλτες με το ποδήλατο. «Λολίτα, φως της ψυχής μου, φωτιά των σωθικών μου. Αμαρτία μου, ψυχή μου».

Τρεις μήνες πριν, έχει χάσει τον πατέρα του, Ζοζέφ. Ανυπόμονος περιμένει στον προθάλαμο της κλινικής. Στήνει αφτί στην πόρτα με ένα στηθοσκόπιο. Ακούει το πρώτο της κλάμα. Στις δύο τα ξημερώματα ζητά από τις φρικαρισμένες νοσοκόμες να δει την κόρη του. Τώρα.

Έξι μήνες αργότερα ο Serge παντρεύεται τη μούσα του στο Gare de Lyon με σεληνιασμένο μασκέμπολ στην αίθουσα αναχωρήσεων του σταθμού και τους δύο νεόνυμφους να επιβιβάζονται τύφλα στο βαγόνι ενός τρένου για έναν μυστικό προορισμό.

## 1968

«Σ' αγαπώ, ούτε εγώ». Οι αντισυμβατικοί γονείς γνωρίστηκαν τον Μάρ του '68 στο Λονδίνο. Οντισιόν του φιλμ «Slogan». Η 22χρονη ηθοποιός είχε μόλις χωρίσει από τον μουσικό «επενδυτή» του «Τζέιμς Μποντ», Τζον Μπάρι, έναν χρόνο μετά την έλευση της κόρης τους Κέιτ. Η μετέπειτα μόνιμη φωτογράφος της μεγάλης αυτής οικογένειας. Δική της η ρητο της Σαρλότ στα λευκά σεντόνια, τη μάσκα νυκτός ανεβασμένη και ένα τσιγάρο στο στόμα. Η Μπίρκιν έχει βγάλει μάτια με τη συμμετοχή της στο «Blow-Up» του Αντονιόνι και κάνει παρέα με τον συμπρωταγωνιστή της στην «Πισίνα» Αλέν Ντελόν. Σαν ήρωας της ταινίας ο Σερζ εμφανίζεται στο Σαιν Τροπέ με μια λίμο τέσσερις φορές πιο μεγάλη από του Ντελόν. Δεν παίζεις με τον Σερζ, μάγκα μου. Ακόμη και αν έχεις υποδυθεί τον γιο της Παζίνου.

## 1984

Η δεκατριάχρονη Σαρλότ τραγουδά μαζί με τον Σερζ σε ένα κρεβάτι με αιωρούμενα πούπουλα το προβοκατόρικο «Lemon Incest» γραμμένο πάνω σε μια μελωδία του Σοπέν. Ο υπαιτισσόμενος ερωτισμός του χτίζει τη μυθολογία του αιρετικού Σερζ που ξεφουρνίζει οη air στη Γουίτνεϊ Χιούστον ότι θέλει να την πηδήξει. Την ίδια χρονιά, η βαφτισιμιά του «Magnificent 7» Γιουλ Μπρίνερ βλέπει το όνομά της για πρώτη φορά στους κινηματογραφικούς τίτλους παίζοντας την κόρη της Κατρίν Ντενέβ στο φιλμ «Paroles et Musique».

Εφηβεία με κόμπλεξ κι απχανία. Η ντροπαλή Σαρλότ σιχτιρίζει με την αναγνωρισιμότητα και το αδιάκριτο βλέμμα της κοινής γνώμης. Ούτε τον εαυτό της δεν αντέχει στην οθόνη. Θέλει να γίνει χειρουργός. Γίνεται όμως αυτό που δε θα μπορούσε να μην γίνει.

## 1986

Κερδίζει το πρώτο César, ως η πιο πολλά υποσχόμενη ηθοποιός της χρονιάς. Είναι ακόμη στη γαλλική εμβέλεια. Πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Charlotte for Ever» και συμμετέχει στο ομότιτλο άλμπουμ που έγραψε ο Σερζ. Είναι μπροστά στην κάμερα της Ανιές Βαρντά στις ταινίες «Kung Fu Master» και «Jane B». Το 1993 παίζει στον σκοτεινό «Τσιμεντόκηπο» του Ίαν ΜακΓιούαν που σκηνοθετεί ο θεός της Άντριου. Πρώτος αγγλόφωνος ρόλος της καριέρας της. Ανεβάζει τη θεατρική «Oleanna» του Μάμετ. «Μικρή Κλέφτρα», το 1998, στην ομώνυμη ταινία του Κλοντ Μιγιέ.

Μεταξύ μπιζάρ ρόλων σε γαλλικές ταινίες και Σεζάρ συναντά τον Ιβάν Ατάλ στα γυρίσματα του φιλμ «Aux Yeux du Monde» το '90. Φέρνει στον κόσμο τον γιο τους Μπεν το 1997 και την Άλις-Τζέιν το 2002. Τρία χρόνια pause, και παίζει στο «The Intruder» με Νασάζια Κίνσκι.

Η Madonna σαμπλάρει τη φωνή της από τον «Τσιμεντόκηπο» για την εισαγωγή στο τραγούδι της «What It Feels Like for a Girl».

## 2001

Γίνεται μέλος της επιτροπής στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών. Πρωταγωνιστεί στο «My Wife Is An Artist» του Ατάλ, εύκολο, και υποδύεται τη γυναίκα του Σον Πεν στα «21 Γραμμάρια», δύσκολο. Ο Ινιάρτου δηλώνει ορκισμένος φαν του Σερζ.

...And They Lived Happily Ever After. Η ταινία που συναντά τον Τζόνι Ντεπ. Το 2007 μπαίνει στην ονειρική τσιχλόφουσκα του Μισέλ Γκοντρί, ενώ έχει ήδη κυκλοφορήσει το δεύτερο άλμπουμ «5:55» με guests που έχουν λιώσει τα βινύλια του μπαμπά. Air, Τζάρβις Κόκερ, Divine Comedy. Το καλοκαίρι συμβαίνει ένα σοβαρό ατύχημα ενώ κάνει θαλάσσιο σκι. Αβάσταχτη αδράνεια. Ο μόνος τρόπος για να ξεορκίσει το κακό είναι η επιστροφή στη δημιουργικότητα.

## 2008

Την άνοιξη συναντά τον «Loser» Beck στο Λος Άντζελες. Τα βρίσκουν σε μια συναυλία των White Stripes. Διαβάζουν Απολινέρ και συζητούν τις μουσικές τους ιδέες. Η ίδια, πάντα νευρική, ανασφαλής και αυτοκριτική. Η ξαφνική ανατροπή της κανονικότητας με το ατύχημα και η χημεία της με τον Beck αποτυπώνονται στο τρίτο της άλμπουμ «IRM» (μαγνητική τομογραφία). Θα ξαναβρεθούν μαζί τρία χρόνια αργότερα στο άλμπουμ «Stage Whisper». Δεν πειράζει.

Μετά από τις πρώτες πέντε μέρες της ηχογράφησης του «IRM» ταξιδεύει στη Γερμανία για να συντονιστεί με τον αυταρχικό Λαρς φον Τρίερ στο πιο δύσκολο στοίχημα της πορείας του. «Ο Αντίχριστος». Η σύγκρουση των δύο φύλων γυμνή. Για τον Τρίερ η πρωταγωνίστριά του είναι λευκή σελίδα. Δεν ξέρει σχεδόν τίποτε για αυτή. Ή, τουλάχιστον, έτσι ισχυρίζεται στα γυρίσματα. Για να την απελευθερώσει. Στην ουσία πιστεύει σε αυτήν περισσότερο από την ίδια και το βραβείο στις Κάννες τον επιβεβαιώνει. Τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι. Ταξίδι στη Σουηδία. Πάλι Τρίερ. Ώρα για «Μελαγχολία». Δεν είναι και «το τέλος του κόσμου». Στις 16 Ιουλίου του 2011 γεννιέται στο Παρίσι η δεύτερη κόρη τους Τζο.

## 2012

Τι άλλο μπορεί να παίξει αυτό το θηλυκό; Ολοκλήρωσε τα γυρίσματα της ταινίας «Confession of a Child of the Century» με συμπρωταγωνιστή το -όχι και τόσο καμένο τελικά- χαρτί, ροκ ρεμάλι Πιτ Ντόκερτι χωρίς προβλήματα στα γυρίσματα. Έτσι, τουλάχιστον, δήλωσε. Όμως, τριτώνει το «κακό» με τον Τρίερ και αυτή τη φορά τα πράγματα είναι πιο δύσκολα. Πρωταγωνίστρια στη νέα του ταινία «Nymphomaniac», με σκηνές αληθινού σεξ, και η Σαρλότ λέει συχνά όχι. Λίγα με τη Σαρλότ, λούνατικ. Είναι η πιο ανασφαλής και για αυτό τόσο κουλ ηθοποιός που κυκλοφορεί στον κινηματογραφικό κόσμο με perd ομορφιά, σκληρά γονίδια και το σαγόνι του Σερζ. Δεν είναι ηθοποιός-χαμαιλέοντας. Είναι το ίδιο πρόσωπο. Αδέξια. Αντιστάρ. Η πιο αυστηρή κριτής του εαυτού της. Κι ας το κάνει από τα 13. Είναι η κόρη του Γκενσμπούργκ που σίγουρα θα χαμογελά δίπλα στον Μποντλέρ και τον Σαρτρ στο κοιμητήριο του Μονπαρνάς.





Texas

# Χάρης Τσεβής

## The pixelmaker

«Για να μην μπερδέψουμε τους αναγνώστες, φυσική μου βάση είναι η Αθήνα. Απλώς, η πυξίδα έχει τρελαθεί. Δείχνει όλα τα σημεία ταυτόχρονα». Έτσι προσδιορίζεται γεωγραφικά ο διαπρεπής έλληνας designer, που η μοναδικότητα της ματιάς του κατέκτησε τον κόσμο. Αυτή είναι η ζωή του, εδώ βρίσκεται η δουλειά του.

Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος

Όσα του έμαθε η ζωή: «Όταν επιμένεις, υπομένεις και πιστεύεις σε κάτι που αγαπάς, μπορεί και να βρεθεί εκείνη η στιγμή που φτάνεις πολύ πιο ψηλά από τους αρχικούς στόχους. Όμως το να φτάσεις δεν είναι τόσο σημαντικό όσο το να ζεις τη ζωή που θέλεις, όποιες και αν είναι οι παράπλευρες κρίσεις». Μοιάζει απλουστευτικό, αλλά με τέτοιο frame of mind ο Χάρης Τσεβής διαθέτει το εξής πελατολόγιο: «TIME», «Wall Street Journal», «The Los Angeles Times», «Fortune», «Sports Illustrated», «Wired», «The Sunday Times», Saatchi & Saatchi του Los Άντζελες, BBH Νέας Υόρκης, Purohit Navigation στο Σικάγο, Adobe Inc, Κολέγιο του Charleston, Πανεπιστήμιο της Georgetown, Leo Burnett του Χονγκ Κονγκ, Toyota, IKEA, Panasonic, και εδώ σταματάμε, δε φτάνει ο χώρος για να παρατεθούν όλοι.

Ο Χάρης Τσεβής είναι διπλωματούχος graphic design της Ακαδημίας Γραφιστικών Τεχνών του Μονάχου και διαθέτει μάστερ στην οπτική επικοινωνία από το Πολυτεχνείο του Μιλάνου. Διδάσκει στην ΑΚΤΟ, συμμετέχει σε συμπόσια και σεμινάρια ανά την υφήλιο, συντάσσει μελέτες όχι μόνο για το design αλλά και για την ψυχολογία Gestalt, την αισθητική, την κυβερνοκουλτούρα και την ιστορία των υπολογιστών. Είναι τούτέστιν μια υπερπολύτιμη μονάδα στην επίπονη προσπάθεια της Ελλάδας να ξεφορτωθεί το παλιό της, λεπρό δέρμα, προκειμένου να αφομοιώσει το καινούργιο. Χαρά μας μεγάλη να τον φιλοξενούμε στο τεύχος.

Όντας η πιο τρανταχτή επιβεβαίωση του αξιώματος «κανείς προφήτης στον τόπο του», χρειάστηκε να ασχοληθούν μαζί σου τα μισά πλανητικά media, ώσπου να σε ανακαλύψει η Ελλάδα. Πώς θα συστηνόσουν, εάν αυτή τη στιγμή ανταλλάσσαμε χειραψία αντί για email; Ως designer. Σχεδιαστής ή γραφίστας στα ελληνικά. Νομίζω πως τα MME μπορεί να βοηθούν ένα μέρος της δουλειάς μας, αλλά δεν αλλάζουν το ποιοι είμαστε.

Πέρα από το απροσπέλαστης έκτασης πορτφόλιο, πλην των αναθέσεων από τη Nike, την IKEA, την Toyota, τη Sanyo και τον πακτωλό των εντύπων που φιλοξενούν δουλειές σου, δύο προσωπικότητες διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο στο χτίσιμο της καριέρας σου: ο ιδρυτής της Apple και ο πρόεδρος των ΗΠΑ. Ήταν γύρισμα της τύχης ή καλοϋπολογισμένη πρόβλεψη το γεγονός ότι προμήθευες το κοινό με εμβληματικά illustration του Στιβ Τζομπς και του Μπαράκ Ομπάμα τη στιγμή ακριβώς που διψούσε για αυτά; Ήταν και τα δύο. Αρχικά ήταν το παθιασμένο ενδιαφέρον μου για τον Στιβ Τζομπς από τα μέσα των 80s. Για μένα, ήταν ένα αντικείμενο μελέτης με το οποίο καταπιάνομαι γιατί με τραβούσε. Παρότι έβρισκα μεταξύ μας περισσότερες διαφορές από ομοιότητες, όσο περισσότερο σπούδαζα τη ζωή και τα έργα του τόσο πιο πολλά μάθαινα από τις ιδέες του. Ελάχιστη σημασία είχε για μένα το αν απολάμβανε της αποδοχής

Πορτρέτο του Σακίλ Ο'Νιλ για την ετήσια λίστα Most Creative People 2012 της Fast Company.



του κόσμου. Εννοείται πως η πορεία που ο Τζομπς πήρε από τα τέλη των 90s και μετά δεν μπορούσε να προβλεφθεί ούτε στα πιο τρελά όνειρα ενός παθιασμένου μας user, σαν εμένα. Νομίζω πως, όπως έλεγε κι εκείνος, «η επιτυχία ήταν σουρεαλιστική». Συμφωνώ κι εγώ πως πάντα τέτοια είναι η επιτυχία. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω το μάθημα του Στιβ. Στην ουσία, θα συνέχιζα να κάνω ό,τι αγαπώ και να ασχολούμαι με ό,τι πιστεύω. Απλώς θα το έκανα πλέον με μεγαλύτερη πίστη. Ο Ομπάμα ήταν το αμέσως επόμενο παράδειγμα που επιβεβαίωσε το ότι το μοντέλο δουλεύει. Πρόβλεψη, λοιπόν, ή τύχη; Αν πρόβλεψη είναι η πίστη, τότε ίσως να είχα προβλέψει κάτι. Όμως νομίζω πως ήταν και τύχη. Διότι ειλικρινά δεν περίμενα να συμβεί. Και δεν το έκανα για να πετύχω, αλλά για να διασκεδάσω.

**As γυρίσουμε λίγο πιο πίσω: εξασκείς γραφιστικά και οπτική επικοινωνία από τα 19 σου. Ουσιαστικά, ανδρώθηκες μαζί με το ίδιο το αντικείμενο, που δένυσε με ιλιγγιώδεις ρυθμούς την απόσταση από το ψαλίδι και το χαρτί στα υπερεξελιγμένα software επεξεργασίας. Πόση εγρήγορση απαιτήθηκε από μέρους σου για να μη μείνεις πίσω σε αυτό το εξελικτικό σιρκουί; Και ποια επίδραση είχε σε εσένα τον ίδιο, σαν προσωπικότητα; Ανήκω σε μια τυχερή γενιά. Μεγαλώνοντας επαγγελματικά στα τέλη των 80s και αρχές των 90s, οι συνομήλικόι μου κι εγώ είχαμε την ευκαιρία να πιάσουμε την επανάσταση της πληροφορικής από την αρχή. Να περάσουμε σιγά σιγά από το αναλογικό στο ψηφιακό. Κάθε χρόνο κάναμε και μερικά βήματα. Νομίζω πως ήμασταν τυχεροί. Διότι μπορούσαμε να έχουμε τον χρόνο**

να εμπεδώσουμε κάποιες αρχές. Αν κάποιος ξεκινήσει σήμερα την ενασχόληση με την οπτική επικοινωνία και την τεχνολογία της, ίσως χαθεί μέσα σε όλη αυτή την πολυπλοκότητα. Ελλοχεύει ο κίνδυνος να σε πλανέψει το περιτύλιγμα και να χάσεις την ουσία.

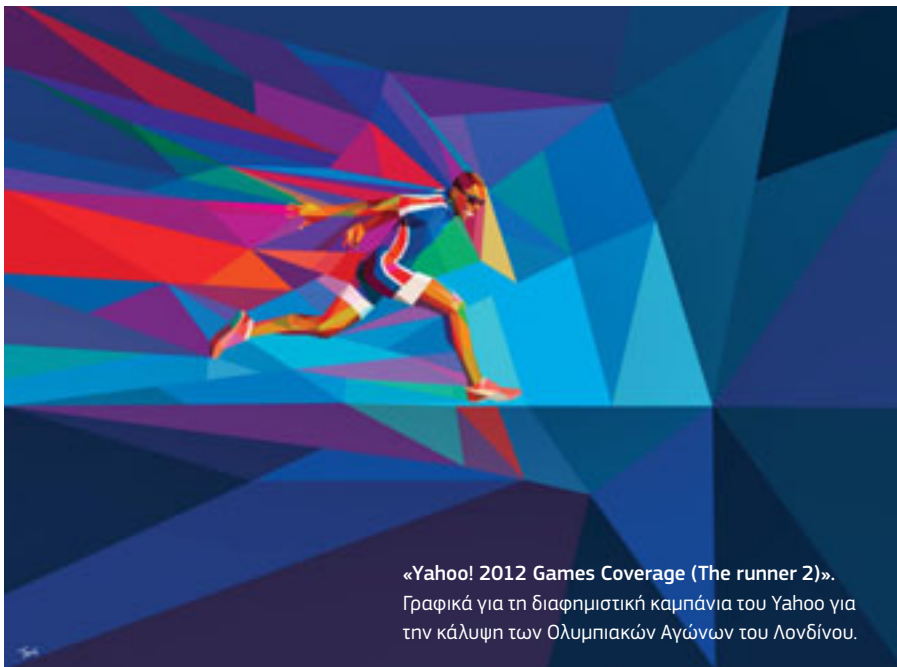
**Πολλοί πιστεύουν ότι η ομορφιά ενυπάρχει στην απλότητα, όμως εσύ έχεις δηλώσει πως βρίσκεις μεγάλη γοητεία στην πανσπερμία των πίξελ, στο ζουμ μέσα και έξω από τις ψηφιακές κυψελίδες. Έχεις παρομοιάσει, μάλιστα, το εικονογραφικό σύμπαν με τη φύση, με την επιστήμη και την τέχνη. Θα ήθελες να επεκταθείς; Σίγουρα η απλότητα είναι το ανώτερο σημείο της τέχνης αλλά και της ζωής. Όταν κατέχεις το αντικείμενό σου ολοκληρωτικά, μία μόνο φράση αρκεί για να επικοινωνήσεις μυριάδες ιδέες. Η απλότητα όμως προϋποθέτει την ενασχόληση με την πολυπλοκότητα, προϋποθέτει κυρίως το βίωμα στα χαοτικά συστήματα της φύσης και της ζωής. Η απλότητα είναι ένας ιδεατός στόχος που πάντα θα απομακρύνεται. Μέχρι τότε εγώ χαιρόμαι το ταξίδι.**

**As τοποθετήσω εδώ εμβόλιμα μια ερώτηση που απευθύνω διαχρονικά σε όλους τους designer: Πρόκειται για τέχνη; Δεν ξέρω. Αρέσκομαι να υιοθετώ την άποψη του Bruno Munari. Στο βιβλίο του «Arte Come Mestiere», καταπιάνεται με το συγκεκριμένο ερώτημα. Αφού το κουράζει με παραδείγματα, θεωρήματα και προσπάθειες απόδειξης, καταλήγει πως το ερώτημα δεν έχει και μεγάλη σημασία. Εν τέλει, πιστεύω πως πρόκειται για ένα κυρίως πολιτικό ερώτημα. Τι θα πει τέχνη;**

Κάτι ανώτερο που σε εξυψώνει; Ή κάτι άχρηστο και παραπλανητικό, όπως ισχυρίζονται άλλοι; Η πρώτη εκδοχή μου μοιάζει πολύ αριστοκρατική -φτηνά αριστοκρατική, μάλιστα. Η δεύτερη προκύπτει αναπόδευκτη από την ίδια την ιστορία του κόσμου. Ο άνθρωπος ένιωθε πάντα την ανάγκη για τέχνη. Απολαμβάνω, λοιπόν, να είμαι δημοκράτης. Δε με νοιάζει αν ο κόπος της ενασχόλησής με κάτι που σου δίνει πνευματική και υλική τροφή αναγνωρίζεται κοινωνικά ως τίτλος τιμής. Το πιο πολύτιμο αγαθό μας είναι ο χρόνος. Σε ό,τι κι αν τον σπαταλάμε, για μένα διαθέτει αξία. As ονομάζεται όπως θέλει.

**Τι σε συγκινεί περισσότερο σήμερα; Ένα ολοκαίνουργιο πόστερ σχεδιασμένο από κάποιον ριζοσπαστικό designer στο Photoshop CS6 ή το πρωτότυπο κάρδο του «Θωρηκτού Ποτέμκιν» των αδελφών Stenberg από τη δεκαετία του '20, φτιαγμένο εξολοκλήρου στο χέρι; Και στις δύο περιπτώσεις, το ζήτημα είναι τι έχεις να πεις και πώς επιλέγεις να εκφραστείς. Λίγη σημασία έχει ο τρόπος από μόνος του. Φυσικά, σε όλες τις εποχές θα εκτιμήσεις την ανθρώπινη εφευρετικότητα και την τεχνολογική πρόοδο. Όμως, στο πέρασμα του χρόνου, αυτό που μένει είναι η ειλικρίνεια και η δύναμη των ιδεών.**

**Πιστεύεις ότι δίδεται υπερβολική έμφαση στην τεχνική από το σύγχρονο design, σε βάρος της ιστορίας που οφείλει να αφηγείται η κάθε εικόνα που αντικρίζουν τα μάτια μας; Μερικές φορές ναι, κάποιες άλλες όχι. Οι λιγότερο εκπαιδευμένοι θα μπλώνονται με την επιφάνεια κάποιου νέου κόλπου.**



«Yahoo! 2012 Games Coverage (The runner 2)». Γραφικά για τη διαφημιστική καμπάνια του Yahoo για την κάλυψη των Ολυμπιακών Αγώνων του Λονδίνου.



«Usain Bolt: The Gatorade portrait».

Όμως αυτό κρατάει λίγο. Από την άλλη, υπάρχουν φορές που ο τρόπος της αφήγησης έχει τη δική του ξεχωριστή σημασία. Συχνά η τεχνική αυτονομείται. Κάποτε αυτό είναι θετικό κι άλλωστε ίσως όχι. Σε όλη την ιστορία της τέχνης, ο καλλιτέχνης δεν περιέγραφε μόνο τη βασική ιδέα του έργου με την τεχνική του. Είχε και τα δικά του παράλληλα ζητήματα. Για παράδειγμα, δευτερεύουσα ή τριτεύουσα σημασία έχει για μας η παράσταση που διαφήμιζε ο Λοτρέκ στις αφίσες του. Αυτό που μας μαγεύει είναι η σχέση του με τη γυναίκα, η ειρωνεία του για το περιβάλλον του, οι δικές του εμμονές και τα τοιαύτα. Είναι όμως αυτό το νόημα;

«Ο στόχος δεν είναι η επιτυχία», δηλώνεις, «είναι η ευτυχία». Το προσωπικό σου δόγμα αποτελεί και την πεμπτουσία της δουλειάς σου, που επικεντρώνεται σταθερά σε θετικά διακείμενες απέναντι στη ζωή φυσιογνωμίες, από αθλητές μέχρι εφευρέτες και ψυχαγωγούς. Γιατί; Νομίζω πως δεν είναι δικό μου. Είναι κάτι το καθολικό. Η επιτυχία, όπως προβάλλεται στη μαζική κουλτούρα, είναι

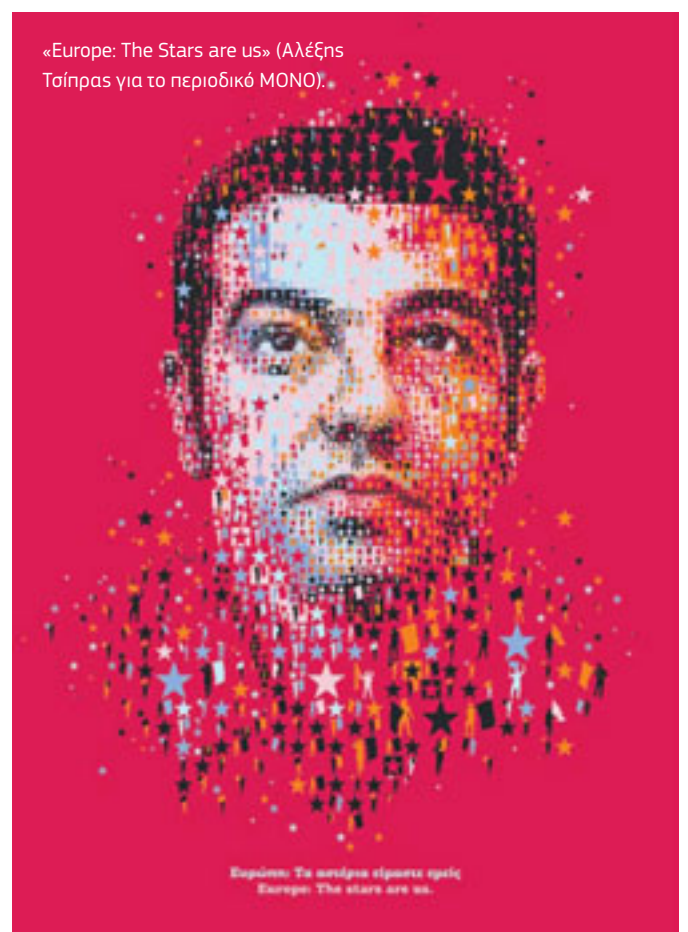
κάτι που έχει υπερπροβληθεί για κοινωνικούς και πολιτικούς λόγους. Τι στο καλό επιτυχία ζούμε πολλοί από μας, όταν δεν είμαστε τελικά χαρούμενοι μέσα της; Όταν το σώμα μας και το μυαλό μας δε γαλπνεύουν, δεν παράγουν εκείνες τις ενδορφίνες που μας κάνουν να αισθανόμαστε πληρότητα; Νομίζω πως χρειαζόμαστε συχνά επανατοποθέτηση στον βασικό μας προσανατολισμό. Αν σε κάτι βοηθάει η επιτυχία (με την πρόχειρη, κοινωνικά συνθιμμένη εξήγηση του όρου), είναι πως απομυθοποιείται. Ξεπερνάς τα συμπλέγματα και τις εμμονές σου και βλέπεις τι θέλεις πιο βαθιά.

Διέβλεπες τον κορεσμό του σχεδιαστικού χώρου σε επαγγελματικό επίπεδο ήδη από το 2006, πολύ πριν την κρίση. Ός τότε, είχες φροντίσει ήδη να μεταφέρεις τη βάση των εργασιών σου όχι απλώς έξω από την Ελλάδα, αλλά ουσιαστικά να την εγκαταστήσεις σε μια ανέστια ψηφιακή έδρα, προσβάσιμη σε όλα τα μήκη του πλανήτη. Όμως τώρα οι καιροί έχουν αλλάξει πάλι, και μου φαντάζει δύσκολο να καταφέρει ένας νέος

δημιουργός να τραβήξει την προσοχή μπροστά σε τόση πληθώρα θαυμάσιου υλικού, της οποίας βρίθεται το διαδίκτυο. Τι μπορεί να πράξει κανείς; Και μήπως τελικά είναι και θέμα timing η δουλειά σας; Για να μην μπερδέψουμε τους αναγνώστες, η φυσική μου βάση είναι στην Αθήνα. Δεν έχει ποτέ μετακινηθεί. Η ψυξίδα απλώς έχει τρελαθεί. Δείχνει όλα τα σημεία μαζί. Τελικά είδα πως μπορούσε και να πεταχτεί στα σκουπίδια. Δεν έκανα κάποια πρόβλεψη. Απλώς ζούσα με πολύ κόπο και χαμηλή απολαβή, σε σχέση με τον χρόνο που επένδυα. Καταλάβαινα πως κάποιο λάθος συμβαίνει. Σκέφτηκα πως το λάθος ήταν συνολικό. Το μοντέλο, η αγορά, ο τόπος, ο χρόνος. Κοίταξα να τα αλλάξω όλα. Δεν ήταν μόνο ο χώρος και ο τοπικός προσανατολισμός. Δεν αρκεί να πεις «θα πάω σε μια άλλη χώρα για να αλλάξω την τύχη μου». Τις περισσότερες φορές όλο το οικοδόμημά σου χρειάζεται επανεξέταση. Αν όμως μείνουμε στον παράγοντα χώρο, ο κόσμος μας ήταν πάντα ένα μικρό χωριό. Η σημερινή τεχνολογία κάνει το χωριό ακόμη πιο μικρό.



«Mark Zuckerberg: The international portrait». Πορτρέτο για το βιβλίο «Gadgets, Games, Robots and the Digital World», που εκδόθηκε από την DK Books (Dorling Kindersley, Penguin Books, UK).

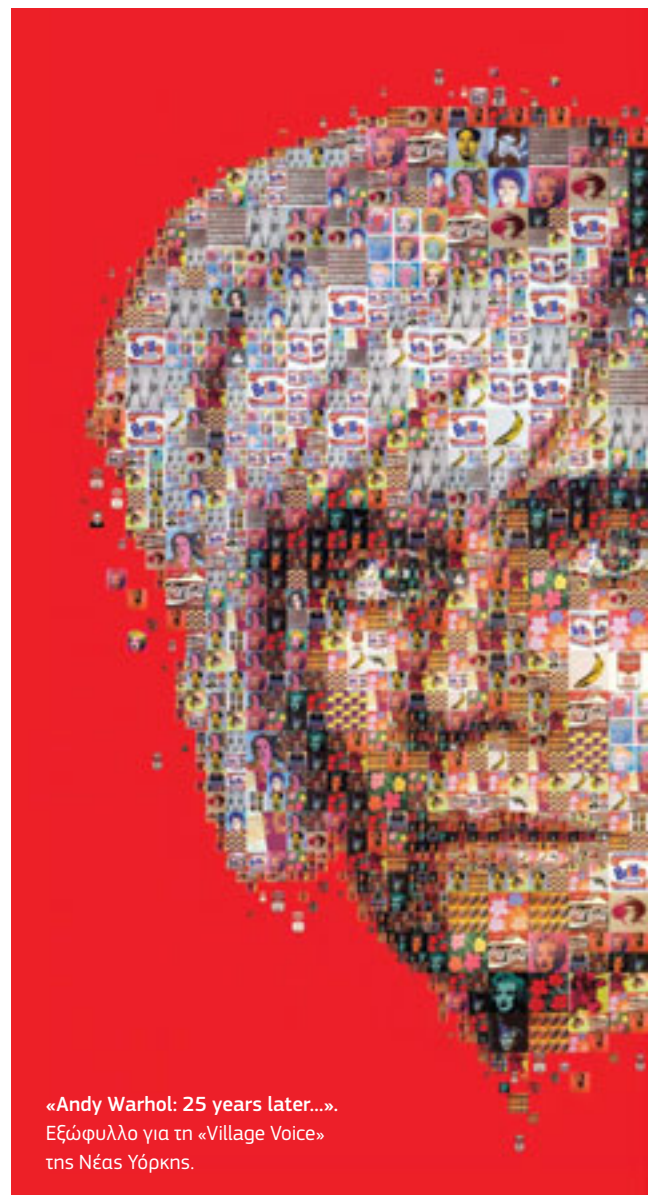


«Europe: The Stars are us» (Αλέξης Τσίπρας για το περιοδικό MONO).

Ευρώπη: Τα αστέρια είμαστε εμείς  
Europe: The stars are us.



«Michael Jackson: A colorful portrait».



«Andy Warhol: 25 years later...».  
Εξώφυλλο για τη «Village Voice»  
της Νέας Υόρκης.

Η εξέλιξή σου συμβάδισε με την πρόοδο των social media σε ιδανικό ρυθμό. Ανακάλυψες τον εαυτό σου να ανοίγει μια βραδιά του προφίλ του στο flickr και να έχουν δει την τελευταία του εικονογράφηση 45.000 άνθρωποι, εκπληρώνοντας το ιδεωδέστερο success story. Πώς βλέπεις τα social media σήμερα; Έχει γίνει δυσκολότερο να ξεχωρίσει το αξιόλογο από το ποταπό ή μήπως η κρέμα θα ανέβει στην επιφάνεια, όπως και αν έχει; Η υπερπληθώρα έργων ενδεχομένως να κάνει πιο δύσκολη την εκκίνηση. Σε βάθος χρόνου όμως, η ποιότητα ξεχωρίζει. Συχνά, μάλιστα, δε χρειάζεται κανείς να είναι καν ειδικός. Θα νιώσεις ένα καλό έργο, ακόμη και αν δεν μπορείς να το καταλάβεις. Όπως έλεγε κι ο Γουόρχολ, ο καθένας θα έχει ευκαιρίες για κάποια λεπτά δημοσιότητας, ή, αν θέλεις, επικοινωνίας με το πιο ευρύ κοινό. Το ζήτημα είναι πάντα τι θα του πεις.

Μια επιπλέον ιδιομορφία στη μεθοδολογία πρόωθης του έργου σου: το διαθέτεις άφοβα για downloading μέσω της άδειας Creative Commons. Τι σε οδήγησε σε αυτή την απόφαση; Θα σύστηνες το ίδιο σε όλους; Ανεπιφύλακτα! Σε όσους τουλάχιστον γοητεύονται από το ρίσκο της δημοκρατίας. Διότι τα Creative Commons είναι καταρχήν μια λαμπρή ιδέα. Είναι ένα από τα πιο δυνατά κι αποτελεσματικά πειράματα δημοκρατίας που επιχειρήσε ο κόσμος μας. Αποφασίζεις μόνος σου πως το έργο σου δεν έχει ανάγκη από προστασία από τους κακούς. Αδιαφορείς σχεδόν για αυτούς. Δίνεις το βάρος στους καλούς. Τους εμπιστεύεσαι. Τους κάνεις συμμέτοχους. Συνεργάτες. Ίσως διότι αναγνωρίζεις πως το «δικό σου» έργο δεν είναι ποτέ δικό σου. Ανήκει κατά ένα τεράστιο μέρος του στις σχέσεις γνώσης που δένουν τους δημιουργούς. Η δική μου εμπειρία έχει ελάχιστα αρνητικά μπροστά στα θετικά. Μου

έδειξε πως ο κόσμος είναι έτοιμος να σεβαστεί και να χρησιμοποιήσει δίκαια το έργο σου. Φαντάζομαι πως δεν έχουμε απεριόριστο χώρο για να επεκταθούμε, αλλά αν έπρεπε να πω μια φράση μόνο, θα προέτρεπα όποιον ενδιαφέρεται να μελετήσει τα CC και κυρίως το πολιτικό τους σκέλος.

Έχοντας διαγράψει μια μακρά επαγγελματική πορεία, η οποία δικαιοδοτεί τον χαρακτηρισμό «βετεράνος», πώς στέκεσαι απέναντι σε συνθήκες σαν τις σημερινές, που τραβούν το χαλί κάτω από τα πόδια μας; Πώς να αφοσιωθεί κανείς σε ένα δημιουργικό αντικείμενο, πώς να επενδύσει χρόνο και προσπάθεια αντιμέτωπος με μια τόσο επιτακτική ανάγκη για επιβίωση, συχνά με μίνιμουμ απολαβών; Τι προτείνεις; Τι μεταστροφή από τις υπηρεσίες στην παραγωγή; Την καλλιέργεια της γης και την εκτροπή των ζώων, as πούμε; Αν έμαθα κάτι, είναι να μην προτείνω τίποτε συγκεκριμένο σε τόσο μεγάλα υπαρξιακά ερωτήματα. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Και δεν παραμένουμε ίδιοι στο πέρασμα του χρόνου. Αν θα έβρισκα μια σταθερή αξία, έναν κοινό συντελεστή για κάθε μας δραστηριότητα, θα ήταν η αγάπη. Ρώτησα κάποτε τους γονείς μου πώς γίνεται κανείς καλός γονιός. Μου είπαν πως δεν υπάρχει συνταγή. Αν αγαπάς το παιδί σου, υπάρχουν καλές πιθανότητες να ψάχνεις τη συνταγή αενάως.

Για να επιμείνω στην προηγούμενη ερώτηση, εσύ ο ίδιος οργάνωσες μια δουλειά για το παγκόσμιο κύπελλο της Αφρικής, το 2010, με προγραμματικό ορίζοντα δύομισι ετών. Πώς να κάνει κάτι ανάλογο σήμερα ένας πρωτοεμφανιζόμενος δημιουργός; Αν αγαπάει το αντικείμενο, μπορεί να δουλεύει με ορίζοντα δεκαετίας και παραπάνω. Με ορίζοντα ζωής θα έλεγα, αν δε διακινδύνευα να υποπέσω σε μελοδραματισμό. Διότι η συγκεκριμένη δουλειά

είχε στόχο να «επιστρέψει την επένδυση» μετά από 2 χρόνια, αλλά στην ουσία, ακόμη και μετά από 4 χρόνια την επιστρέφει. Και, βέβαια, δεν ξεκίνησε το 2008. Στην ουσία, η προσπάθειά μας και η εξέλιξή μας είναι συνεχής. Θα προέτρεπα, λοιπόν, τους νέους, που εξ ορισμού είναι πλούσιοι σε κεφάλαιο χρόνου, να είναι υπομονετικοί και κυρίως να πιστεύουν στον εαυτό τους. Η επένδυση θα επιστρέψει. Όχι μόνο υλικά αλλά και στην καθημερινότητά τους.

Η κεντρική φωτογραφία του σάιτ σου σε απεικονίζει με τα χέρια απλωμένα μπροστά σε μια ξεροψημένη παραλία. Το ίδιο και το avatar της ιστοσελίδας. Τελικά πρέπει να είμαστε ευγνώμονες που γεννηθήκαμε και ζούμε εδώ; Σίγουρα. Η Ελλάδα είναι υπέροχη. Τουλάχιστον για μένα, για τα βιώματα και το δικό μου DNA. Ακόμη και σήμερα, μέσα στην κρίση που μοιάζει να έχει συννεφιάσει τις μέρες μας, το περιβάλλον παραμένει έμπλοο φως και ομορφιάς. Απλώς πρέπει να τη διακρίνεις.

Πόσες ώρες δουλεύεις για ένα illustration; Ατελείωτες. Το λιγότερο 6-8 ώρες με πιο συνηθισμένο τη μία εβδομάδα. Πιστεύω πως πρέπει να χρησιμοποιείς τόσο τον χρόνο όσο και τις διαθέσεις που τον ακολουθούν. Να κοιμάσαι, να ξυπνάς και να αντικρίζεις τη δουλειά με καινούργιο μάτι. Ένας από τους πιο αγαπημένους μου δασκάλους, ο Nino Di Salvatore, μας προέτρεπε να έχουμε το έργο που δουλεύουμε πάντα μπροστά μας. Από το τραπέζι που τρώμε μέχρι το προσκεφάλι μας. Δεν το κάνω πάντα, αλλά θα έπρεπε. Βοηθάει απίστευτα. Το έργο δεν το δημιουργείς μόνο την ώρα που ενεργείς πάνω του, αλλά και όσο το μυαλό σου το επεξεργάζεται. Συνειδητά και ασυνειδητά.

tsevis.com



«Julian Assange and his Leaking World»



Χάρης Τσεβής, το πορτρέτο του καλλιτέχνη.



# Ζωή Άγα Artθηναϊκές ιστορίες

Αυτή η φιλόπονη κοπέλα είναι η σχολαστικότερη χρονικογράφος της αθηναϊκής street art. Και σε μια πρωτεύουσα που βάλλεται πανταχόθεν, επιλέγει να καταγράψει και να αποθεώνει την ομορφιά των καλλιτεχνών του δρόμου. **Συνέντευξη** Δημήτρης Καραθάνος **Πορτρέτο** Χριστίνα Γεωργιάδου **Φωτογραφία** Ζωή Άγα



«Graffiti του iNO, το οποίο ανακάλυψα στην Πειραιώς και απέμεινα πολλή ώρα να το κοιτάζω. Αν δεις προσεκτικά, θα διακρίνεις και γράμματα μέσα στο μάτι. Το φωτογράφισα πολλές φορές, γιατί ήθελα να μην υπάρχει κόσμος μπροστά, αλλά αργότερα μου άρεσε περισσότερο μαζί με το ανθρώπινο στοιχείο.»

«Αυτό είναι του MESA, από το Meeting of Styles 2012, που έγινε στο Κατράκειο Θέατρο της Νίκαιας. Πρόκειται για ένα από τα events που θα ήθελα πολύ να παρακολουθήσω, αλλά δυστυχώς το έμαθα αφότου είχε γίνει. Δεν ήξερα από πού να αρχίσω να βγάλω φωτογραφίες, ήμουν σαν παιδί που το ξαμόλησες σε μαγαζί με παιχνίδια.»



ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ



«Κεραμικός. Η μικρή παραπονιέται, τα πόδια της δεν την κρατάνε άλλο, αλλά βλέπω κάτι πίσω κλαδιά, ανεβαίνω για να δω τι έχει. Ιδού».



«Το πρώτο μου τρισδιάστατο, η φωτογραφία δυστυχώς το αδικεί. Μεταξουργείο ή κάπου εκεί γύρω, δεν τα πάω καλά με τις τοποθεσίες».



«Σχέδιο του bleeps.gr, από τα πιο ρομαντικά και τρυφερά που έχω δει. Χαίρομαι που πέρασα πρόσφατα και διαπίστωσα ότι δεν το είχαν πειράξει. Ελπίζω να παραμείνει έτσι».



«Wild Drawing από το Meeting of Styles. Ένας πίνακας στον δρόμο! Θα ήθελα να το πάρω σπίτι μου, έχει φοβερές λεπτομέρειες, είναι μοναδικό σχέδιο, αξίζει να το ατενίζεις για ώρες. Την ίδια μέρα γνώρισα και τον καλλιτέχνη».

As πούμε ότι είσαι δημοσιογράφος, μυθιστοριογράφος, ταξιδιωτική ανταποκρίτρια, και πρέπει να γράψεις ένα κείμενο για την Αθήνα, βασισμένη μονάχα στη street art - σαν να σου είχα στερήσει όλες τις υπόλοιπες διόδους παρατήρησης. Τι λεζάντα θα είχε ένα τέτοιο γραπτό; Όμοια με τον τίτλο της έκθεσης που είχα κάνει στο παρελθόν, καθώς και του βιβλίου που θέλω κάποια στιγμή να φτιάξω: Street(Art) Stories.

Δέκα χρόνια πρωτότερα, ήταν ισχνή η ελληνική street art. Σήμερα, έχει γεμίσει ο τόπος graffiti, από το κέντρο της Αθήνας ως τις ξέρες της Μήλου. Γιατί; Η street art υπήρχε πάντοτε, απλώς ο κόσμος δεν την παρατηρούσε. Πιστεύω ότι η ανάγκη για δημιουργία νίκησε τον φόβο, δεν είναι εύκολο για τα παιδιά να μπορέσουν να δημιουργήσουν με τη σκέψη ότι μπορεί να συλληφθούν. Ενώ θα έπρεπε η ίδια η χώρα να ενθαρρύνει σχέδια που ομορφαίνουν την γκρίζα πόλη και που θα αποτελούν σημείο αναφοράς.

Πότε ξεκινά η δική σου ενασχόληση με το αντικείμενο; Ποια ήταν η στιγμή που στάθηκες μπροστά σε ένα τοίχο σκεπτόμενη «εδώ συμβαίνει κάτι που αξίζει, ίσως θα έπρεπε να αρχίσω να το καταγράφω τούτο το κατακερματισμένο αστικό παζλ»; Είναι πρωί, δουλεύω κέντρο, τρέχω να κυνηγήσω τον χρόνο και περνάω μπροστά από ένα έργο που με κάνει να κοντοσταθώ. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ερωτεύτηκα αυτό τον τρόπο έκφρασης. Ήταν ένα σχέδιο με ένα ζευγάρι καθισμένο σε τραπέζι, η γυναίκα έλεγε στον άντρα «Παντελή, είμαι έγκυος» κι εκείνος απαντούσε: «@^@%#S@»». Θυμάμαι πως το είδα στη Σταδίου, όταν ξαναπέρασα, ήταν μουτζουρωμένο, το είχα χάσει, δεν το χωρούσε το μυαλό μου. Έκτοτε, δεν υπάρχει περίπτωση να προσπεράσω, χωρίς να προλάβω: η φωτογραφία θα αποτυπώσει τη στιγμή.

Είσαι δημιουργός του #zoestreetartbox, ενός hashtag στο Instagram που φιλοξενεί περι

τις 750 δημιουργίες ελλήνων καλλιτεχνών. Απολαμβάνεις αποδοχής για αυτό που κάνεις; Είσαι σε επαφή με το αχανές δίκτυο των πιστών της street art; Υπάρχει πράγματι επαφή και χαίρομαι που αναπτύσσεται μια σχέση η οποία δε χρειάζεται πολλά λόγια για να μείνει ζωντανή. Η ανακάλυψη κάτι διαφορετικού, κάτι καινούργιου που προλάβω να το φωτογραφίσουμε μας κάνει χαρούμενους, όλο αυτό είναι dope.

Είναι μήπως και ένας τρόπος να σώξεις αυτά τα έργα από τη φθορά και τον αφανισμό; Η τέχνη του δρόμου είναι εφήμερη, δυστυχώς. Ισχύει στη νιοστή αυτό που λες, πλέον το έχω ανάγκη και δε θέλω να χάνω τίποτα. Πολλές φορές περνάω ξανά από τα ίδια σημεία, γιατί όλο και κάτι μπορεί να έχει συμβεί σε κάποια δουλειά που φωτογράφησα - χαμογελάω όταν υπάρχει ακόμα εκεί.

Πού αλλού έχεις δει street art; Στο Βερολίνο; Στη Βαρκελώνη; Έχω δει μόνο μέσα από φωτογραφίες, αλλά πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα κάνω τα ταξίδια που θέλω. Άλλωστε, τώρα πια η κόρη μου μεγάλωσε λίγο, έχει γίνει πιο εύκολο να ταξιδέψω.

Στέκονται οι δικές μας δουλειές διεθνώς; Ναι, και το έχουμε αποδείξει, με ονόματα πασίγνωστα στο εξωτερικό.

Πώς απαντά το ελληνικό graffiti στο πνεύμα των καιρών; Παρόλο που κυριαρχεί απόγνωση στις περισσότερες εκφάνσεις της ανθρώπινης ύπαρξης, θα ρίσκαγα να διαπιστώσω ότι υπάρχει ένας λυρισμός, μια κατάφαση προς τη ζωή στα έργα των διακεκριμένων μας δημιουργών. Οι σουρεαλιστικές συνθέσεις του Wild Drawing, τα κορίτσια με τα κλειστά μάτια του Sonke, οι φιλόλιγνες φιγούρες του Βασμουλάκη, όλα τους διαπνέονται από μια θλίψη σχεδόν οπτιμιστική. Μοιράζεσαι αυτή τη σκέψη; Όχι στο σύνολο των περιπτώσεων. Υπάρχει η πλευρά που αναφέρεις, αλλά υπάρχουν και σχέδια γεμάτα χαρά που σε

κάνουν να χαμογελάς και να ερωτεύεσαι! Για τα κλειστά μάτια στα πρόσωπα του Sonke έχει απαντήσει δημόσια σχετικά, ενώ μου το έχει πει και ο ίδιος: λέει ότι τα μάτια δεν του βγαίνουν πότε ίδια, και για αυτό τα κάνει κλειστά. Δεν είναι θλίψη, τα δάκρυα τα έχει σταματήσει εδώ και καιρό. Και ο WD έχει κάνει πράγματα που θα μπορούσαν να κρέμονται σε γκαλερί, είναι ο υπέρτατος καλλιτέχνης του δρόμου, κατά τη γνώμη μου.

Παρατηρώ με περίσσεια χαρά ότι ακόμη και οι προχωρημένης ηλικίας συνάνθρωποί μας εναγκαλίζονται το graffiti, καλύπτουν τα έξοδα των καλλιτεχνών και συχνά πληρώνουν για να φιλοτεχνηθούν οι ακαλαίσθητες πολυκατοικίες τους με έργα. Έχει αυξηθεί η αποδοχή του αντικειμένου από τις μάζες; Όντως, όλο και περισσότεροι πλέον προσέχουν τους τοίχους, έχει γίνει και λίγο μόδα, αλλά όλο και κάτι καλό θα προκύψει από το trend, περισσότερα σχέδια, λιγότερες μουντζούρες, αναγνώριση των ανθρώπων που δημιουργούν.

Μήπως όμως τα παραπάνω στερούν από τη street art την underground κόψη της; Όταν η τέχνη παύει να διακινείται υπόγεια, μέσω των σκέιτερ, των ράπερ και των χαρντοκράδων και γίνεται έκθεμα στο σπίτι των Μπραντζελίνα, πώς να παραμείνει παρεμβατική; Εάν όσοι ασχολούνται με τη street art την αγαπούν πραγματικά, τίποτα δε θα στομώσει τη δημιουργικότητά τους, ούτε τα πολλά ούτε τα λίγα λεφτά. Αρκεί να αφουγκράζονται την ελευθερία έκφρασης που δίνει ο δρόμος.

Όταν μιλήσαμε παλιότερα, σε θυμάμαι να αναφέρεις πως είναι μεγάλη σου φιλοδοξία να φωτογραφήσεις έναν καλλιτέχνη επί τω έργω. Την πραγματοποιήσες τελικά; Ναι! Και μάλιστα φωτογράφισα και τους δύο δημιουργούς που ήθελα. Τους ευχαριστώ.

Instagram: @zoezoi

«Πάλι Meeting of Styles, πάλι INO, ακριβώς μάλιστα δίπλα από το σχέδιο του MESA. Ορισμένοι έχουν έναν πολύ χαρακτηριστικό τρόπο να σχεδιάζουν και μαθαίνεις να τους αναγνωρίζεις χωρίς τη βοήθεια της υπογραφής».





# Χόκεϊ Εφήβων

**Εθνική Ελλάδος, γεια σου!**

Κάπου ψηλά στη λίστα των μικρών επιτευγμάτων που κατόρθωσε η τρελή μας χώρα αυτή την κακορίζικη χρονιά, θα αναγραφεί κάποτε, μαζί με τα μετάλλια στους Παραολυμπιακούς, την ανάπτυξη λογισμικού αιχμής το οποίο πουλήθηκε σε τεχνολογικούς κολοσσούς και τη μέχρι νεότερας παραμονή στο ευρώ, το γεγονός ότι στείλαμε εθνική ομάδα χόκεϊ επί πάγου στο εξωτερικό.

Κείμενο Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Ani Jo





**Από αριστερά προς τα δεξιά, καθιστοί:**  
Μάρκος Λιακάκος, Βασίλης Ψηφίδης, Πάννης Γιαταγαντζίδης (προπονητής),  
Αλέξανδρος Καρακατσάνης, Πάννης Ιωάννου (προπονητής),  
Φίλιππος Καλοτεράκης, Κώστας Περδικόπουλος.

**Όρθιοι:**  
Φαίδων Καλοτεράκης (αρχηγός αποστολής), Νίκος Καρακότας,  
Αδριανός Κώτσιας, Πώργος Χαλάτσογλου, Γιώργος Αλμασιδής,  
Αλέξανδρος Αγραφιώτης, Στέργιος Νικητίδης, Θωμάς Δόνας,  
Στέφανος Χόρτης, Γιώργος Καρακότας.



Θέλει τρέλα, ούτως ή άλλως, για να προπονήσαι υπό το μηδέν σε μια χώρα με δωδεκάμηνη ηλιοφάνεια, πόσο παραπάνω να το πράττεις δίχως να λαμβάνεις ούτε μισό σεντ, όταν ταξιδεύεις για να τιμήσεις το έθνος, πληρώνοντας ακόμη και για την ίδια σου τη στολή. «Όλα όσα ξέρω για την ηθική και την υπευθυνότητα τα χρωστάω στο ποδόσφαιρο», έλεγε ο Αλμπέρ Καμί. Θα μπορούσε κάλλιστα να αναφέρεται στο χόκεϊ επί πάγου, ένα σπορ που ακονίζει το άτομο σε όλα τα παραπάνω, και μάλιστα, δίχως τα φράγκα και το γυναικομάνι της μπάλας. Τι του βρίσκουν, λοιπόν, όλοι αυτοί οι φιλόπονοι νεαροί;

Ίσως να συμβαίνει και με άλλα αθλήματα, ωστόσο η περίπτωση της εθνικής εφήβων του χόκεϊ επί πάγου ανήκει στα πιο τρανταχτά παραδείγματα ανιδιοτελούς fair play. Το συγκρότημα βρέθηκε στο Ισμίτ της Τουρκίας από τις 28 Αυγούστου ως τις 2 Σεπτεμβρίου, προκειμένου να συμμετάσχει στο 16ο βαλκανικό τουρνουά των under 16. «Αν το κατακτήσετε, θα φωταγωγήσουμε την πόλη», είχε υποσχεθεί ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης, Γιάννης Μπουτάρης, στην ακρόαση που παράθεσε στην ομάδα, παραμονές της αναχώρησης.

Τελικά χάσαμε. Όλα τα ματς. Χάσαμε 7-0 από τους Τούρκους, 7-1 από τους Βούλγαρους, 6-0 και 6-2 από τους Βόσνιους. Παρ' όλα αυτά, όπως το έθεσε και ο αρχηγός της αποστολής, Φαίδων Καλοτεράκης, «ενώ χάσαμε όλα τα παιχνίδια, ήμασταν νικητές». Και εξηγείται: «Καταρχήν τα ευάριθμα σκορ είναι συνηθισμένα στο χόκεϊ, συχνά προκύπτουν διηγήματα νούμερα διαφοράς, ιδιαίτερα όταν αντα-

γωνίζεσαι με θηρία». Και κάπως σαν θηρίο πρέπει να φάνταζε για τους μικρούς μας συμπατριώτες η ομάδα των Σλοβένων, με το χρυσό της μετάλλιο και με τους σκάουτερ του NHL να καιροφυλακτούν πίσω από το πλέξιγκλας σταχυολογώντας ταλέντα. Θηρία και οι Τούρκοι, με τους δυο μήνες της απερίσπαστης προετοιμασίας τους, με το ντουέτο των σλοβάκων προπονητών και με τους τουρκοκαναδούς αθλητές στο παλμαρέ τους, με την υψηλή δημοφιλία που απολαμβάνει μια ομάδα της οποίας οι φιγούρες διακοσμούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Απέναντι σε αντιπάλους τέτοιου εκποσίματος, οι έφηβοι έδωσαν τα πρώτα επίσημα παιχνίδια της ζωής τους. Τα έξοδα συμμετοχής τους τα κάλυψε η παγκόσμια ομοσπονδία, τα μεταφορικά και τη διαμονή οι διοργανωτές, τις στολές τους τα ίδια τα μέλη, οπότε δικαίως τις πήραν σπίτι τους - κοστίζει, άλλωστε, κάμποσες εκατοντάδες ευρώ μια στολή χόκεϊ, μας πληροφορεί ο κύριος Καλοτεράκης.

Και πώς στην ευχή μπειται κάποιος στην κουλούρα ενός τόσο ιδιαίτερου σπορ; διερωτώμαι. «Πολλοί ξεκινούν κάνοντας ρόλεϊ στην παραλία», εξηγεί ο αρχηγός της αποστολής, ο οποίος, έχοντας περάσει μακρά περίοδο σπουδών στον Καναδά, διαθέτει μεγάλη εξοικείωση με το εθνικό σπορ της αχανούς χώρας που τελεί για μεγάλα διαστήματα υπό συνθήκες παγετού. «Έπειτα υπάρχουν και τα μικρά παγοδρόμια της Θεσσαλονίκης. Αποκτούν ολοένα μεγαλύτερο κοινό».

Το «μικρά» παγοδρόμια δεν είναι ευφημισμός. Ένα Ολυμπιακών προδιαγραφών παρκέ εκτείνεται σε 30

x 60 μέτρα. Η Θεσσαλονίκη έχει να αντιπαρατάξει τα 15 x 40 μέτρα του «Paradise», θεμελιωμένου από παίκτες του ΠΑΟΚ που υπηρετούν με λατρεία το σπορ, καθώς και την πίστα της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού, διαστάσεων 20 x 40. Έστω και έτσι, ο βορράς διαθέτει την πρωτοκαθεδρία του εγχώριου χόκεϊ, με επανδρωμένους συλλόγους του ΠΑΟΚ, του Ηρακλή και του Πανσερραϊκού, ενώ πρωταθλητές Ελλάδας είναι οι Husky του Άρν. Επιπλέον, 9 από τους 14 παίκτες της εθνικής εφήβων προέρχονται από σωματεία της ευρύτερης Θεσσαλονίκης.

Τι ειδους προπόνηση κάνει ένας αθλητής του χόκεϊ; Μπορεί και να ξεγελούν οι φωτογραφίες, αλλά φαίνονται νταβραντισμένα αυτά τα παιδιά. «Η ομάδα προπονείται δύο φορές την εβδομάδα, επί δύο ώρες. Ακολουθεί σύνθετο πρόγραμμα, που περιλαμβάνει φυσική κατάσταση, ασκήσεις ενδυνάμωσης, πατινάζ, εκγύμναση με το μπαστούνι».

Γρηγοράδα και δύναμη. Ζητούμενα σε κάθε σπορ, αλλά λίγο παραπάνω στο χόκεϊ επί πάγου, το οποίο αποστραγγίζει από ενέργεια τους παίκτες σε τέτοιο βαθμό, ώστε βασική προϋπόθεση διεξαγωγής του να είναι οι αλλαγές ανά δίλεπτο. Παράλληλα, πρόκειται και για μια τέλεια μικρογραφία της ιδεώδους κοινωνίας, με τους έξι παίκτες σε καθεστώς μόνιμης αυταπάρνησης, χάριν του γενικότερου καλού. Με όλα αυτά υπ' όψιν, συν το εξαιρετικό πρωτάθλημα του ποδοσφαίρου να έχει κριθεί προ της έναρξής του, μία ερώτηση απομένει για το τέλος: Πού πουλάνε τα διαρκείας του χόκεϊ; Και πού έχω κρεμασμένο το ζεστό μπουφάν;

Ντρόγκα, κυνηγητά, διαπλοκή πολιτικής και οργανωμένου εγκλήματος και, όπως πάντα, μια μικρή, απλή πολιτική ανάλυση για ένα άγριο, αιματοβαμμένο θρίλερ. Δε φανταζόμαστε να περιμένετε τίποτα λιγότερο από την τελευταία «Savages» ταινία του.  
**Συνέντευξη** Τάσος Ρέτζιος

# Μεξικό εμπιστευτικό Oliver Stone





Βραβευμένος με τρία Όσκαρ, ένα για το σενάριο του «Εξηπρές του Μεσονυκτίου» που γύρισε ο Άλαν Πάρκερ και δύο για τις σκηνοθεσίες του στα «Πλατούν» και «Γεννημένος την 4η Ιουλίου», ο Στόουν για πολλούς που μόλις είχαν γεννηθεί τη δεκαετία του '80 μοιάζει σήμερα σαν ένας κουρασμένος δεινόσαυρος που προσπαθεί με παλιά εργαλεία να κατανοήσει μια τόσο νέα εποχή. Άδικη κατηγορία! Κι αν έχει αποδείξει πόσο αφουγκράζεται τα μηνύματα των καιρών: το 1987 με το «Wall Street» είχε κολυμπήσει μέσα στην παραζάλη του εύκολου χρήματος και 23 χρόνια αργότερα με το «Wall Street: Money Never Sleeps» συνδέει το τότε με την ολοκληρωτική κατάρρευση του σήμερα. Εντάξει, οι αναλύσεις του δεν είναι πάντα το απαύγασμα κοινωνικοπολιτικής σοφίας, αλλά γιατί άραγε περιμένουμε πάντα από αυτόν, ένα καθαρόαιμο της αμερικανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας, κάτι σε οπτικό δοκίμιο επιπέδου Κρούγκμαν; Ίσως γιατί μας έδωσε το δικαίωμα με τόσες και τόσες πολιτικές δηλώσεις, που συνήθως έπεφταν με σφοδρότητα πάνω στην αμερικανική πολιτική, από την πρώτη κιόλας ταινία που τον έκανε διάσημο, το «Σαλβαδόρ». Ίσως, πάλι, γιατί δε δίστασε να υπερβάλει γυρίζοντας μια σειρά ντοκιμαντέρ για το φίλο του Φιντέλ Κάστρο («Looking for Fidel», «Comandante») αλλά και για το ρεύμα των αριστερόστροφων κυβερνήσεων στη Λατινική Αμερική με έμφαση στον αμφιλεγόμενο Ούγκο Τσάβες («South of the Borders»). Λέει ο ίδιος ακριβώς γι' αυτό το... φαινόμενο: «Δεν κάνω σινεμά για κάτι που δε με ενδιαφέρει. Είμαι ενεργός πολίτης, έτσι νιώθω, άρα με ενδιαφέρουν αυτά που συμβαίνουν στη χώρα μου, με ενδιαφέρει η πολιτική, με ενδιαφέρουν όλα τα παιχνίδια εξουσίας, όλη αυτή η σαγηνευτική δύναμη που κρύβεται όταν έχεις στα χέρια σου υπερβολική δύναμη. Αλλά, παράλληλα, ξέρω ότι πάνω από όλα πρέπει να πω την ιστορία, να φτιάξω μια ταινία που μπορεί να έχει μέσα της σπουδαία γεγονότα ή ανθρώπους, αλλά στο τέλος δεν είναι παρά ένα ακόμη


στάδιο στην εξέλιξη του ανθρώπινου δράματος».

Ο άνθρωπος που έριξε μερικές κάθετες ματιές στη σύγχρονη αμερικανική προεδρική ιστορία («JFK», «Nixon», «W»), που πήγε κι αναμετρήθηκε με έναν μύθο («Αλέξανδρος») αλλά και που έπιασε μεγάλα τραύματα ενόσω ακόμα άχνιζε το αίμα («World Trade Center»), ξέρει πολύ καλά για τι πράγμα μιλάει όταν λέει: «Με ενδιαφέρει πάρα πολύ η ανθρώπινη ψυχολογία σε αυτές τις καταστάσεις, το πώς διαχειρίζεται κάποιος που έχει μια συγκεκριμένη εξουσία ή που είναι υποχρεωμένος να κάνει κάποιες επιλογές ή να πάρει κάποιες αποφάσεις, μια πραγματικότητα που έχει επίπτωση όχι μόνο στον ίδιο και τον περίγυρό του, αλλά σε όλη την ανθρωπότητα. Από μόνο του όλο αυτό είναι ένα σπουδαίο ανθρώπινο δράμα, ένα πρώτης τάξης υλικό για να κάνει κάποιος μια πραγματικά χρήσιμη και σπουδαία ταινία».

Ο Στόουν, όμως, έχει αποδείξει πως είναι ένας σκηνοθέτης που δε διστάζει να ρισκάρει ή να τολμά ακόμα και σε πεδία που κανείς δεν τον περιμένει να δράσει. Το «U-Turn», το «Γεννημένοι δολοφόνοι», ακόμα και το «Κάθε Κυριακή», μπορεί κανείς να τα εντάξει σε μια ξεχωριστή κατηγορία ταινιών του όπου η σινεφιλία πάει αντάμα με μια ιδιαίτερη ωμότητα και όλα συναντώνται σε μια άγρια σημερινή εποχή. Είναι η κατηγορία στην οποία εντάσσεται και η νέα του ταινία, «Savages», που προέρχεται από το βιβλίο του Don Winslow που είχε κάνει πάταγο πριν από δύο χρόνια στη Νέα Υόρκη. Μέσα από την ιστορία των δύο ντίλερ που απειλούνται από την επέκταση προς τα βόρεια των μεξικανικών καρτέλ, ο Στόουν, φυσικά, δε χάνει την ευκαιρία να μιλήσει για το πώς η πολιτική διασυνδέεται, διαφθείρεται και στηρίζει αυτό το μεγαλειώδες σε νόμμο εμπόριο ναρκωτικών, αλλά και δεν ξεχνάει να ασχοληθεί με το πλέον αγαπημένο του θέμα, την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης ψυχής και ιδιαίτερα εκείνο ακριβώς το ράγισμα που βρίσκεται ανάμεσα στο καλό και στο κακό.

Σε τούτη την ταινία, που ουσιαστικά έχει δύο φινάλε, ο Στόουν επιλέγει (;) να περιπλανηθεί και στις δυο πλευρές: «Το είδα κάτι σαν καμπανάκι: τι μπορεί να συμβεί αν αφεθεί ανεξέλεγκτη η κατάσταση και τι στην άλλη περίπτωση, αλλά το είδα και σαν να φέρνω μπροστά μας όλη αυτή τη σκοτεινή διαδικασία που γίνεται εντός μας, όταν μας τρώνε οι αμφιβολίες. Είναι μια οπτικοποίηση ενός διπλού κόσμου». Φυσικά, ένα τέτοιο θέμα, καυτό θα το έλεγαν τα δελτία ειδήσεων, ο Στόουν δε θα το άφηνε έτσι, χωρίς την πολιτική του διάσταση. Πήγε ασφαλώς στο Μεξικό, έκανε την έρευνά του, μίλησε με πάρα πολλούς από όλες τις πλευρές, ωστόσο σπεύδει να διευκρινίσει πως δεν έκανε ένα ντοκιμαντέρ, αλλά μια δραματοποιημένη ταινία με μια φανταστική ιστορία.

«Πλέον το πράγμα περνάει από την αμερικανική πλευρά των συνόρων, τα αμερικανικά εργαστήρια αναπτύσσονται πολύ, έχουν εξελιχθεί σε όλους τους τομείς και σε πολύ λίγο θα είναι εντελώς αδύνατον να τους ανακόψει κάποιος, θα είναι σαν να περνάμε σταδιακά στην κατάσταση που επικρατεί στο Μεξικό. Αυτό που σίγουρα μου ήταν σαφές, όταν πήγα στο Μεξικό, ήταν αφενός η σύνδεση που υπάρχει μεταξύ της πολιτικής και των κομμάτων με τα πάρα πολλά χρήματα που κυκλοφορούν κι αφετέρου η ολοφάνερη προσπάθεια που γίνεται για να νομιμοποιηθεί και να ξεπλυθεί όλο αυτό το βρόμικο χρήμα. Τα καρτέλ ελέγχουν την πολιτική και, όταν εξελέγη ο Καλντερόν, ήταν σαν αυτό που πάθαμε εμείς στις ΗΠΑ όταν εκλέχτηκε ο Τζορτζ Μπους: κλάπηκε η εκλογή! Ο Μπους έφερε τον πόλεμο στις ΗΠΑ, ο Καλντερόν τον έφερε στο Μεξικό. Τα τέσσερα καρτέλ έγιναν εφτά και η βία έχει γίνει νόμος στη χώρα. Ας ελπίσουμε ότι οι νέοι τύποι που κυβερνάνε τώρα, αν και αμφισβητείται κι αυτών η εκλογή, θα είναι καλύτεροι». Μικρή, απλή πολιτική ανάλυση από τον Στόουν για ένα άγριο, αιματοβαμμένο θρίλερ: δε φανταζόμαστε να περιμένετε τίποτα λιγότερο...



Γεια χαρά, είμαστε οι Λατέρνατιβ,  
δηλαδή ο Σταύρος Διοσκουρίδης  
και ο Παναγιώτης Μένεγος, κι  
εκπέμπουμε καθημερινά στον  
Εν Λευκώ 87.7, 12.00-14.00 το  
μεσημέρι. Αν είσαι στη δουλειά,  
βάλε ακουστικά κι άκου από  
enlefko.fm, δε θα σε καταλάβει  
κανείς. Αυτά είναι τα 15 tracks με  
τα οποία περιμένουμε να βρέξει...  
**Φωτογραφία Ασπασία Κουλύρα**

# This is Radio

## Laternative





**The Dead 60s - Riot Radio (2005)**

Γιατί είναι το σινιάλο με το οποίο κάνουμε την εμφάνισή μας κάθε μεσημέρι. Το ξαναβρήκαμε μαζί με τον εαυτό μας στους 87.7.



**DIIV - Doused (2012)**

Γιατί είναι το indie hit του 2012. Μας αρέσει πολύ που, όπου κι αν το παίζουμε (ραδιόφωνο, μπαρ, σπίντια), όλοι παθαίνουν την ίδια πλάκα που πάθαμε κι εμείς, όταν μας το πρωτοείπαξε η Άφρο.



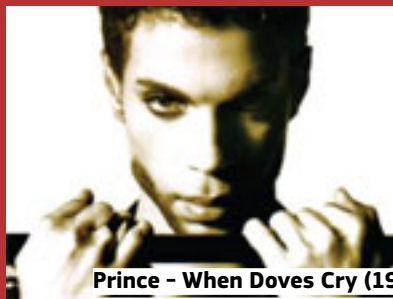
**Lower Dens - Brains (2012)**

Γιατί κάθε τρεις και λίγο η Radiohead-ική μήτρα πρέπει να γεννοβολά. Σκοτεινά, μοτορικά, ονειρική ζωντόβολα.



**The xx - Chained (2012)**

Γιατί στον στίχο «Did I hold too tight/Did I not let enough light in?» συμπυκνώνεται η πιο ευαίσθητη (και όχι μελό) καλοφτιαγμένη ποπ της εποχής μας.



**Prince - When Doves Cry (1984)**

Γιατί για κάποιον περιέργο λόγο το φετινό καλοκαίρι μας σταμάτησε στο 1984.



**Tindersticks - Frozen (2012)**

Γιατί, όταν κάποιος που έχει ξεγράψει επιστρέφει, η ικανοποίηση είναι διπλή. Φαντάσου να τον λένε Stuart Staples κιόλας.



**Jessie Ware - Running (2012)**

Γιατί κάθε χρονιά χρειάζεται μια μεγάλη φωνή για να εξισορροπείται η indie-λα. Φέτος, είναι η Jessie, στο Νησί τη φωνάζουν «νέα Sade».



**Four Tet - Pyramid (2011)**

Γιατί ο τύπος είναι genius. Είτε στην πίστα είτε στο σαλόνι σου. Τελεία.



**Sillyboy - All The Records (2012)**

Γιατί από όλη τη «νέα αγγλόφωνη ελληνική σκηνή» κανένας δεν έχει τόσο Bowie μέσα του.



**Liars - No.1 Against The Rush (2012)**

Γιατί ακούγεται όπως η συνολική φετινή επιστροφή των Liars. Low profile, ύπουλα ηλεκτρονική, δειλά δειλά σπουδαία.



**Daphni - Ahora (2011)**

Μην μπερδεύεστε, πίσω από το Daphni κρύβεται ο κύριος Caribou. Αυτός δηλαδή που μαζί με τον από πάνω Four Tet κάνουν την καλύτερη electronica της εποχής μας.



**Victory Collapse - Laughter And Tears (2012)**

Γιατί το πιο αυθεντικό post punk του 2012 κυκλοφόρησε σε μερικές εκατοντάδες DIY βινύλια στα Εξάρχεια.



**Heaven 17 - (We Don't Need This) Fascist Groove Thang (1981)**

Γιατί το τέρας που αφήσαμε να δημιουργηθεί, και τώρα ανεχόμαστε, δεν το χρειαζόμαστε.



**A Place To Bury Strangers - You Are The One (2012)**

Γιατί εξελίσσονται σε τοτεμική μπάντα που φέτος βρήκε την απόλυτη χρυσή τομή ανάμεσα στους Jesus And Mary Chain και Cure. Και γιατί τους περιμένουμε τον Οκτώβρη να μας ματώσουν αφτιά, μυαλά και ηχεία.



**My Wet Calvin feat. Stella - XS Underwear (2012)**

Γιατί η Debbie Harry θα πουλούσε τα μπότοξ της στον διάβολο για να μπορούσε να το τραγουδήσει το 1978 στο «CBGB». Ή και στο «Studio 54».



# Ξανθούλα Διάδου Το άσπρο και το μαύρο

Μια νεαρή θεσσαλονικιά φωτογράφος που παράγει εικόνες απόκοσμες, αινιγματικές, ενίοτε ανισόρροπες, αλλά με αντίκτυπο σαγηνευτικό. Οι δημιουργίες της Ξανθούλας αποτελούν μια από μέρους της απόπειρα «ανατροπής της πραγματικότητας μέσω του φακού». Ρωτάμε περισσότερα. [Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος](#)



**Ποιος καλλιτέχνης πιστώνεται τη μεγαλύτερη επιρροή στο έργο σου;** Η Julia Margaret Cameron. Την ξεχωρίζω, γιατί οι φωτογραφίες της θα μπορούσαν να είναι πίνακες της Αναγέννησης. Διαθέτουν μια θεατρικότητα, τα πορτρέτα της είναι δυναμικά και ταυτόχρονα ευάλωτα. Από τους σύγχρονους, η αγαπημένη μου είναι η Francesca Woodman. Οι εικόνες της είναι καθαρά προσωπικές, απεικονίζουν τον δικό της κόσμο, εξ ου και είναι δύσκολο να αναλύσει και μιλήσει κάποιος με βεβαιότητα για αυτές - μόνο να τις αισθανθεί μπορεί. Γεννούν ερωτηματικά και μοιάζουν να ανήκουν σε άλλη εποχή.

**Ας μιλήσουμε για τεχνική. Πόσο χρόνο αφιερώνεις στην προετοιμασία, στο στήσιμο ενός σκηνικού, στο κυνήγι του κατάλληλου φωτός και στο post process, στο τέλος όλων αυτών;** Συνήθως φωτογραφίζω στον προσωπικό χώρο των μοντέλων, στον οποίο επεμβαίνω ελάχιστα. Το φυσικό φως είναι για εμένα αρκετά σημαντικό. Στην επεξεργασία αφιερώνω όσον χρόνο χρειάζεται για να έχουν όλες οι φωτογραφίες το ίδιο αισθητικό αποτέλεσμα. Μου αρέσει το μεγάλο contrast στις ασπρόμαυρες και ομοίως επεξεργάζομαι και τις δικές μου.

**Υπάρχουν δύο τύποι φωτογράφων: αυτοί που πυροβολούν κατά ριπές και εκείνοι που σκοπεύουν υπομονετικά. Πόσο ενστικτώδη ή μεθοδική θα χαρακτήριζες τη δική σου προσέγγιση;** Αυτό εξαρτάται από το αποτέλεσμα που θέλω να έχω. Το στοιχείο του αυθορμητισμού υπάρχει συχνά στις φωτογραφίες, αφήνω όσους φωτογραφίζω ελεύθερους να

κινηθούν όπως νιώθουν ή θέλουν. Υπάρχουν όμως και φωτογραφίες που είναι καθαρά σκηνοθετημένες, προϊόντος συγκεκριμένου στο μυαλό μου, που απαίτησε την καθοδήγηση αυτών που φωτογράφιζα μέχρι να πάρω αυτό που είχα φανταστεί.

**Το ίντερνετ έχει διευρύνει σημαντικά την έκθεσή μας σε καλή και κακή φωτογραφία, ενώ παράλληλα έχει εκδημοκρατίσει το μέσο στον υπερθετικό. Είναι εντύπωσή μου ότι είσαι λίγο απρόθυμη να μπεις στο παιχνίδι του διαμοιρασμού και των καθημερινών αναρτήσεων;** Δική μου γνώμη είναι ότι για να δείξει κάποιος μια φωτογραφική δουλειά θα πρέπει πρώτα να έχει δουλέψει πάρα πολύ πάνω σε αυτή.

**Γιατί τόσο πολύ ασπρόμαυρο;** Διότι ασκεί παντοτινή γοητεία. Είναι η πεμπτουσία της φωτογραφίας. Ήθελα απλώς να εξελίξω όσο γίνεται περισσότερο το ασπρόμαυρο, να το ερευνήσω.

**Δύσκολο όσο και αν είναι να προχωρήσεις σε μια τέτοια περιγραφή, τι σου συμβαίνει συναισθηματικά όταν φωτογραφίζεις;** Συνήθως είμαι άπιστευτα ήρεμη, είναι ελάχιστες οι φορές που έχω άγχος και, όταν συμβαίνει να έχω, κάτι τέτοιο θα οφείλεται στο ότι με περιορίζει ο χρόνος. Νιώθω ότι συνδέομαι με αυτό που απεικονίζω, και για αυτό αρέσκομαι να φωτογραφίζω κυρίως ανθρώπους.

[flickr.com/photos/blondie\\_d](https://www.flickr.com/photos/blondie_d)

**Θα στοιχημάτιζε κανείς πως είναι προϊόν επίμοχτων ωρών στον σκοτεινό θάλαμο οι εικόνες σου. Παρ' όλα αυτά, φωτογραφίζεις με ψηφιακή μηχανή. Πώς έτσι;** Η ψηφιακή μηχανή μου δίνει το ελεύθερο και να πειραματίζομαι περισσότερο και να βγάλω πιο πολλές εικόνες από ό,τι αν χρησιμοποιούσα μια αναλογική.

**Ποιος είναι ο αγαπημένος σου τύπος φωτογραφίας;** Το πορτρέτο, γιατί με ενδιαφέρει το ανθρώπινο στοιχείο. Κάθε πρόσωπο εμπεριέχει μια διαφορετική αφήγηση.

**Έχεις κάποιον λόγο να φωτογραφίζεις; Θέλεις να αφηγηθείς μια ιστορία, να απεικονίσεις μια σκηνή ή πρόκειται απλώς για μια έκφραση της ανάγκης σου να αφήσεις ένα χνάρι;** Μάλλον με ενδιαφέρει να αφηγηθώ μια ιστορία. Αυτό είναι κάτι που διαπίστωσα πρόσφατα και προέκυψε μέσα από τις εικόνες αλλά και από τα σχόλια και τις συζητήσεις που έγιναν στα σεμινάρια που συμμετείχα το τελευταίο οκτάμηνο.



# That's cool! Βαλτιμόρη

Πέντε μαύρα αδέρφια που κάνουν μόδα, μουσική και όνειρα σε βάζουν στο κλίμα, τον κίνδυνο αλλά και την τρέλα που επικρατεί στην πιο άγρια αμερικάνικη πόλη. Πήγαινε, αν μπορείς.

[Κείμενο](#) Σωτήρης Ποσπορέλης

[Φωτογραφία](#) Thrax, Jacob Marley

**OG Dutchmaster**



Η Βαλτιμόρη δεν έχει την γκλαμουριά του West Hollywood, ούτε το wannabe-street-attitude του Brooklyn. Δεν έχει μαγαζιά να αγοράσεις Chanel, αλλά ούτε και μπαρ για να τα φορέσεις. Έχει όμως 426 εγκλήματα ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, όταν ο μέσος όρος στην Αμερική είναι 39,3, εκτοξεύοντας το crime index στο 4 (100 είναι η πιο ασφαλής πόλη). Και όλα αυτά σε μια πόλη 600.000 κατοίκων...

Ιδανικό background για να μεγαλώσεις έναν επιτυχημένο έμπορο ναρκωτικών, ότι ακριβώς ήταν και ο Butch Dawson μέχρι πριν μερικά χρόνια. «Μα, είναι 19, τι εννοείς πριν μερικά χρόνια;» θα απορήσεις. Ο «δρόμος» δεν έχει ηλικία, πόσο μάλλον σε μια πόλη όπως η Βαλτιμόρη. Ο Butch έπρεπε να βρει έναν τρόπο να βοηθάει την οικογένειά του και τα MacDonald's σίγουρα δεν ήταν το όνειρό του.

Ο OG Dutchmaster είναι από την άλλη πλευρά. East, different side - same shit, διαρρήξεις αυτοκινήτων, αποβολές και λοιπές ενάρετες ενασχολήσεις που κάνουν κάθε μπτέρα να δακρύσει από περηφάνια για το καμάρι της. Κι όμως: κατάφερε να πάρει το απολυτήριο, δεν έχει σημασία τι θα το κάνει (μεταξύ μας, δε νομίζω ότι και σένα σου χραισήμεψε ιδιαίτερα).

Ο Black Zheep; Μάντεψε: ναρκωτικά, συμμορίες και τα λοιπά! Μάγος είσαι; Κάθομαι απέναντί τους και τους χαζεύω. Αν περιμένεις να δεις γιγαντόσωμους ράπερ με δαχτυλίδια, Rolex και κολιέ που θα ζήλευε κι η μακαρίτισσα η γιαγιά σου, θα σε απογοητεύσω. 19 χρονών παιδιά με jeans και sneakers, μα με μάτια που σίγουρα έχουν δει πολλά περισσότερα από όσα θα έπρεπε, κι αυτό φαίνεται... Είναι η σοφία που μόνο ο δρόμος μπορεί να σου δώσει, αν του δοθείς ψυχή τε και σώματι. Μάτια αποφασισμένα, στόματα πέρα για πέρα ανοιγμένα, και μια αποστομωτική υπερροπή που μόνο αυτή η «φυλή» έχει. Το hip-hop δεν έχει χώρο για ντροπαλούς, τουλάχιστον όχι πολύ!

«I'm poor, but I look rich», λέει ο OG Dutchmaster, και, μα την Παναγιά τη Μεγαλοβροντούσα, έχει πέρα για πέρα δίκιο. Μια εγγενής αλητεία με αναθυμιάσεις αλαζονείας κακομαθημένου εκατομμυριούχου, τόσο original, όμως, που δε σου αφήνει περιθώρια να την αμφισβητήσεις. Ο σείχης, ότι και να κάνει, θα παραμείνει μια παραφωνία καγκουριάς μέσα στη Mustang του, ο OG Dutchmaster είναι στο φυσικό του περιβάλλον, άσχετα αν δεν έχει λεφτά να την αγοράσει, καταραμένη κοινωνία.

Το crew/group τους λέγεται 7th Floor Villains και συμπληρώνεται από τη Mobbin Morty. Τα beats ήρθαν στη ζωή τους από μικρή ηλικία. Φυσική επιλογή, που θα έλεγε κι ο Δαρβίνος! Δύο στους τρεις είχαν μπαμπά ράπερ (όχι κατά το μάνα ρέιβερ), κάτι για το οποίο στην Ελλάδα μπορεί να περηφανευτεί μόνο ο γιος του Νίνο (καλά, πλάκα κάνω). Αντί για Paola, ακούγανε 92Q Radio και στο στούντιο του θείου του Black Zheep ηχογραφούσε ο DMX - έχεις ακόμη αμφιβολίες γιατί γίνανε ράπερ; Στην Αμερική δεν είναι φτιαγμένοι όλοι για γιατριλίκια και διδακτορικά (ευτυχώς!). «If you got talents, push on your talents», λέει ο OG Dutchmaster, και νιώθω τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια μου, τόσα όνειρα δίχως κυνήγι... Αυτά τα πιτσιρικά όμως τα κυνηγάνε!

«Ξυπνάω, κατουράω, πλένω τα δόντια μου και φτιάχνω beats», μου λέει ο Butch. Δεν κρατιέμαι: «Και τι διαφορά έχει το δικό σου beat από του γείτονα;». Η κόρη σε πλήρη διαστολή, έτοιμη να φτύσει την αλήθεια με απόλυτη βεβαιότητα: «Δε θα ακούσεις τίποτα άλλο σαν κι αυτό. If you have a hard-ass beat, people will follow», και έχει τόσο δίκιο.

Βγαίνουν στον δρόμο. Περραστικοί πάνε στα σπία τους, άστεγοι στα παγκάκια τους (που κατά καπιταλιστική ειρωνεία γράφουν: «Baltimore, the greatest city in America»), μεθυσμένοι τους στέλ-

νουν όλους αδιακρίτως στον διάολο. Περίεργη πόλη, κι όμως θέλουν να μείνουν εδώ: «Θέλω σε 5 χρόνια να έρχονται από τη Νέα Υόρκη να μας ακούσουν, θέλω να πάμε UK». Το αχόρταγο της ανθρώπινης φύσης, οι Ευρωπαίοι θέλουν να πάνε Αμερική και οι Αμερικάνοι Ευρώπη, τίποτα δεν είναι αρκετό, τίποτα δεν είναι καλύτερο από το «ξένο». Δουλεύουν πάνω σε νέα tracks, κυνηγάνε συνεργασίες, ψάχνουν νέους τρόπους να προωθήσουν τη δουλειά τους: «Πρέπει να είσαι έντιμος, ειλικρινής στους στίχους. Αυτό το εκτιμάει ο κόσμος. Αλλά κι ενοχλητικός, πρέπει να σε δουν οι δισκογραφικές, πρέπει να έχεις το δικό σου crowd», λέει ο Butch.

«It's all about the 3Ps: positivity, patience, progression. Όσο πιο γρήγορα κάνεις το bang, τόσο πιο γρήγορα θα πεθάνεις», συμπληρώνει ο OG Dutchmaster. «There is no plan B... we're gonna make it», με βάζει στη θέση μου ο Black Zheep, όταν σπέρνω την αμφιβολία αποτυχίας.

Είναι όμως τρεις, τρεις νέοι καλλιτέχνες με egos μεγαλύτερα κι από τα καπέλα τους. «Ναι, αλλά είμαστε ένα! Αν ένας από μας τα καταφέρει, τα φώτα θα πέσουν σε όλους μας. Όταν βλέπεις εμένα, βλέπεις και τον Butch και τον Black Zheep. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από την οικογένεια», και για ένα περιεργό λόγο τον πιστεύω, πιστεύω κάθε αληθινό ψέμα που μου λέει. Ακόμη κι όταν μου λέει: «Αν πετύχουμε, δε θα αλλάξει το στιλ μας, απλώς θα έχουμε καλύτερο στούντιο, high end cameras. Πώς θα το καταλάβουμε ότι έχουμε πετύχει; Όταν το λένε οι άλλοι, τότε το ξέρεις κι εσύ. Όταν ξυπνήσω μια μέρα και δε θα με νοιάζει τίποτα, τότε θα ξέρω ότι έχω πετύχει».

Λίγο πριν μπω πάλι μέσα, ένα περιπολικό σταματάει στη γωνία απέναντι ψάχνοντας αφορμή να βάλει μπρος τη σειρήνα. Βλέπω τριγύρω περίεργες



Black Zheep

Mobbin Morty

Butch Dawson

φάτσες. Ή μήπως τελικά εγώ είμαι ο πιο περίεργος από όλους; Η πόλη αυτή σε αλλάζει... Θα μπορούσαν να γράψουν την ίδια μουσική, αν ήταν στο L.A. ή στο Παρίσι: «Δεν έχει σημασία από πού είσαι, αλλά τι έχεις ζήσει. Σίγουρα, η Βαλτιμόρη είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο της μουσικής μας, η φτώχεια, the drama. Έχω μεγαλώσει ανάμεσα σε δολοφόνους κι έχω δει φίλους να πεθαίνουν. Εγώ, όμως, δεν έχω σκοτώσει, εγώ δεν έχω πεθάνει. Παίρνω την ιστορία κάποιου άλλου και την κάνω δική μου».

Και γιατί να ακούσει ο κόσμος ένα δεκαεννιάχρονο; «Λέμε μια νέα ιστορία, μια ιστορία που κανείς δεν έχει ακούσει ποτέ ξανά, πράγματα που σε κάνουν να νιώσεις». Κοιτάζω νωχελικά το ταβάνι και σκέφτομαι τι έκανα στα 19 μου. Δέσμες, Ελένη... Να τους ρωτήσω για Δέσμες δεν έχει νόημα, αλλά ο έρωτας είναι universal... «Ο έρωτας είναι παντού μέσα στους στίχους μας», καλά το πάει ο Butch, σκέφτομαι, «τις προάλλες έγραψα για ένα true love story. Ήμουν στο δικαστήριο κατηγορούμενος για μια υπόθεση και έβλεπα τον δικηγόρο πώς κοιτούσε την κοπέλα μου. Ήμουν σίγουρος ότι είχαν κοιμηθεί μαζί. Οι στίχοι είναι για το πώς τον σκοτώνω». Μάλιστα... Φαίνεται ότι έχουν απάντηση για όλα, αν όμως υπάρχει ένα ερώτημα που απασχολεί το hip-hop όλα αυτά τα χρόνια, είναι το βαθύτατα υπαρξιακό: «What is real hip-hop?». Η απάντηση έρχεται με αποστομωτική ευθύτητα και από τους τρεις ταυτόχρονα: «This is real man! Real music, real art, being urself, bringing ur style... I wanna hear ur story, ur hardships... not the bang bang shit. This is real!». Τώρα ξέρεις...

#### Όρα να γνωρίσεις και τον Craig

Τον Craig τον γνώρισα ένα απόγευμα όταν γυρνούσα από το laundry, φορτωμένος με μια τσάντα IKEA γεμάτη άπλυτα t-shirts και άλλα όχι τόσο ευχάριστα αντικείμενα της γκαρνταρόμπας μου. Βλέπεις, είμαι της άποψης ότι κάποια πράγματα

τρώνε πολύτιμο χρόνο και καλό είναι να λείπουν από κάθε σπίτι: τηλεόραση, σίδερο, πλυντήριο...

«Come in», μου είπε, αλλά όχι με την απελπισία του τελάλη της Εγνατίας «πάρε ένα, γιατί χανόμαστε». Απλώς ήθελε να μου δείξει τη δουλειά του, να μοιραστεί την τρέλα του. «Λεγόμαστε Agioliife, που στα ιταλικά σημαίνει comfort and ease. Φτιάχνω t-shirts που ο κόσμος μπορεί να φορέσει και να συσχετιστεί μαζί τους». Πολύ πάθος για πωλητής, ρε παιδί μου... Σαν να διάβασε τη σκέψη μου: «Ξεκίνησα το 2006», άρα η Agioliife είναι δική του. Πόσες φορές στη ζωή σου έχεις συναντήσει τον ιδιοκτήτη ενός über-cool t-shirt brand; Πόσο μάλλον να σου μιλήσει! «Έμμεσα στη Βαλτιμόρη, μέχρι που με μαχαίρωσαν. Είχα ένα μικρό παιδί, couldn't take that shit». Και κάπως έτσι έφυγε για Βιρτζίνια, όπου και ξεκίνησε σιγά σιγά την Agioliife. «I was the freshest kid ever», λέει, και δε μου είναι δύσκολο να το φανταστώ. Πώς θα ήθελες να ήσουν, αν ήσουν μαύρος; Έτσι ακριβώς: ψηλός, αδύνατος και cooler than cool! «Ήμουν sneaker freak. Αγόραζα sneakers από το "Gentle" και πήγαινα και τα πουλούσα στο L.A. Μερικά τα κρατούσα για μένα, κλειστά, μέσα στο κουτί. Nike Air Max 1... I love'em!»

Στιγμαία σκέφτομαι τον φίλο μου τον Άλεξ στο «Device One», πίσω στη Θεσσαλονίκη, μέχρι που αφήνομαι στο έλεος του Craig, με τη μία ατάκα να πέφτει αδυσώπητα μετά την άλλη, ένα συμπεκνωμένο master class in life & business: «Έμαθα τα πάντα μόνος μου, να σχεδιάζω, να καταλαβαίνω τα υφάσματα, όλα! Είχα και δύο partners: ο ένας σκοτώθηκε, ο άλλος τρελάθηκε. Δεν είναι εύκολη δουλειά, μερικοί δεν μπορούν να το αντέξουν. Ήθελα να είμαι ο καλύτερος και θέλω και οι άνθρωποι γύρω μου να είναι οι καλύτεροι, κι επέμεινα, γιατί, αν επιμένεις, μπορείς να πετύχεις μεγάλα πράγματα!»

Προσπαθώ να βρω ένα κενό να βάλω μια άνω τελεία... «Passion, creativity, focus, drive... that's all», δε σταματάει με τίποτα! «Όλοι άρχισαν να φοράνε τα ρούχα μου, αλλά κανένας δεν ήξερε τι είναι. Φίλοι

μου έλεγαν ότι είδαν τον Wiley, τον J Cole, ακόμη και τον Tinie Tempah να φοράνε τα ρούχα μου. It was crazy!» Hip-hop και streetwear, μα τι έρωτας! Sneakers, caps, jewellery, όρεξη να 'χεις, δοκιμάζω το t-shirt που φοράει. Με κοιτάω στον καθρέφτη, τραγωδία, κι όμως πάνω του φαίνεται τέλειο! Τι είναι, λοιπόν, αυτό που κάνει ένα t-shirt να φαίνεται τόσο διαφορετικό πάνω στον καθένα; Ήταν ίσως και η μόνη φορά που δεν είχε απάντηση, ίσως γιατί δεν υπάρχει απάντηση ή, απλώς, ήταν ευγενικός μαζί μου... «Πραγματικά δεν μπορώ να το εξηγήσω». Παύση... «Δεν μπορώ να σου πω τι θα φορέσεις. Για μένα, το τι θα βάλω, It just messes my mind. Τι θα βάλω, πού θα το βάλω, ποιος θα είναι μαζί μου. Οι περισσότεροι εκεί έξω είναι απλά followers, δεν έχουν δικούς τους στίλ, γιατί απλώς δεν ξέρουν τον εαυτό τους. Είναι τιμή μου κάποιος να διαλέξει τα ρούχα μου».

Ξεκίνησε πάλι, ασταμάτητος... «Δε λέω, για τις γυναίκες το απόλυτο αντικείμενο είναι τα παπούτσια, αλλά, για τον άντρα, το t-shirt είναι αυτό που είσαι, σε αντιπροσωπεύει, δίνει σχήμα στο σώμα σου». Ποιο είναι το μαγικό νούμερο που θα με φέρει πιο κοντά στο cool, αξίζει να δώσω 150 δολάρια για ένα t-shirt; «Hell yeah!» Μα τι θα 'λεγε, t-shirt πουλάει ο άνθρωπος, είναι σαν να ρωτάς τον Τερκενλή αν είναι ακριβά τα τσουρέκια του! Κι όμως το πιστεύει, κι ασ μη χρεώνει τα δικά του πάνω από 45 δολάρια.

Δεν ξεχνάει όμως από πού ξεκίνησε και ασ ξέρει πολύ καλά πού θέλει να πάει. Όποτε κι αν περάσεις από το flagship store της Agioliife πάνω στη Fleet Street, όλο και κάποιον θα βρεις μέσα: hip-hop artists να ραπάρουν, fashion design interns να σχεδιάζουν το νέο trend, άσχετους σαν και του λόγου μου που είδαν φως (το αληθινό) και μπήκαν. «Η δομή του flagship store είναι η ουσία μιας εταιρίας και για μένα είναι η οικογένειά μου».

Βγάζω την πιστωτική να πληρώσω για ένα tank-top: «Θα τα δημοσιεύσω αυτά που είπαμε σήμερα». «That's cool...». Ακριβώς αυτό, that's cool!





Craig, ο ιδιοκτήτης  
του Agiolife



# Lino Ventura

Ка-ра-ука-gun!



**Έναν Οκτώβρη σαν αυτόν, προ 25 ετών, έφυγε από τη ζωή ο Λίνο Βεντούρα, μια από τις πιο καλές φυσιογνωμίες της σόουμπιζ. Το βουβαλόπαιδο από την Πάρμα έχτισε μια στρατοσφαιρική καριέρα ενσαρκώνοντας μούτρα του υποκόσμου με ψυχρό φλέγμα και αντρίκειο κώδικα τιμής, κατορθώνοντας να ταυτιστεί με τη θρυλικότερη περίοδο του γαλλικού σινεμά. Τον θυμόμαστε με στοργή.**

**Κείμενο Δημήτρης Καραθάνος**



«Έχω κάνει πολλά στη ζωή μου. Είμαι μπαλαντέρ. Οπωσδήποτε χρωστάω πολλά στα σπορ». Βλέπετε, ο Λίνο ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του στον χώρο του θεάματος σαν παλαιστής. Εξ ου και η τσαλακωμένη μουτσούνα. Που παραμένει αλησμόνητη, ιδιαίτερα σε όποιον παρακολούθησε έστω και μια περφόρμανς του κατόχου της. Ο Λίνο Βεντούρα είδε το πρώτο φως στην Πάρμα, ανήμερα της επετείου της πτώσης της Βασίλης, υπό το όνομα Αντζιολίνο Τζουζέπε Πασκουάλε Βεντούρα. Παράτησε το σχολείο στα οχτώ και καταπιάστηκε με διάφορες μικροδουλειές, προτού στραφεί στην πάλη με βλέψεις πρωταθλητισμού, τις οποίες υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει εξαιτίας σοβαρών τραυματισμών.

Παρότι Ιταλός, το σινεμά της γενέτειράς του αποτελεί μονάχα υποσημείωση στη λαμπρή του καριέρα. Στη Γαλλία καθιερώθηκε, εκεί διέπρεψε και λατρεύτηκε, έστω και αν δεν απέκτησε την ηπικότητα ποτέ. Η διττή σχέση του με την πραγματική και τη θετή του πατρίδα πήρε μια περίεργη τροπή κατά τη διάρκεια του πολέμου, όταν κληρώθηκε να υπηρετήσει στον ιταλικό στρατό, από τον οποίο λιποτάκτησε, προκειμένου να μην προδώσει τα γαλλικά ιδεώδη. Αργότερα παντρεύτηκε Γαλλίδα και γέννησε τα τέσσερα παιδιά του εκεί, όμως παρέμεινε επίσημα Ιταλός για να μην κακοκαρδίσει τους γονείς του. Έστω και έτσι, οι Γάλλοι τον κατέταξαν στο πάνθεον των σπουδαιότερων δικών τους ηθοποιών.

#### **The life and time of Τζιουζέπε Παρμετζιάνο**

Ο Λίνο εισήλθε στην ηθοποιία λαθραία, όταν κάποιος φίλος τον σύστησε στον σκηνοθέτη Ζαν Μπεκέρ, ο οποίος το 1954 γύρευε κάποιον για να παίξει πλάι στον Ζαν Γκαμπέν, στο άψογο «*Touchez pas au grispi*». Εκείνο τον καιρό κανείς δεν έλεγε

όχι στον Μπεκέρ, ωστόσο ο Λίνο, που ψωμολούσουςε δουλεύοντας ως εφημεριδοπώλης, χαμάλης ξενοδοχείου, μηχανικός, ντελιβεράς, πλασιέ, αρχικά αρνήθηκε, κατόπιν δέχτηκε. Έφτασε στα στούντιο Billancourt γεμάτος ανασφάλεια, «το πολύ - πολύ, αν με αποπάρει κανείς, να τον σπάσω στο ξύλο», δήλωσε αργότερα, στο τέλος όμως η ερμηνεία του στον ρόλο του χαμερπούς ντίλερ προκάλεσε εκστατικό αντίκτυπο σε όλο τον καλλιτεχνικό περίγυρο.

Σε εκείνο το σημείο το μικρόβιο του σινεμά δεν είχε μολύνει ακόμη όλη του την ύπαρξη. Είκαζε πως δεν το είχε ανάγκη, ότι δεν επρόκειτο να βιοποριστεί από αυτό, γεγονός που τον βοήθησε να παίξει με περισσή χαλαρότητα ύφους τους επόμενους *hardboiled* γκανγκστερικούς ρόλους που του προτάθηκαν σωρηδόν. Συνεργάστηκε με όλους τους μεγάλους της *nouvelle vague* και του γαλλικού νουάρ: με τη Ζαν Μορό και τον Μπελμοντό. Με τον Έντι Κονσταντίν, τον Αλέν Ντελόν, την Ανούκ Αϊμέ, τη Σιμόν Σινορέ, την Μπριζίτ Μπαρντό και τον Σαρλ Αζναβούρ. Από το '53 ως το '87, ο Λίνο αποδρούσε από φυλακές, περιπλανιόταν, οδηγούσε, βανδάλιζε με ασαλάκωτη καμπαρτίνα, κάνιζε και έπινε σε ρυθμούς τζαζ, μόιραζε καυτό μολύβι και αεροδιαστημικά μπουνιδια, χωρίς να χαμπαριάζει το παραμικρό.

Εκείνος που φιλοτέχνησε, ωστόσο, την πιο θριαμβική του εκδοχή και εγγυήθηκε την οριστική καθιέρωση του Βεντούρα ως ηθοποιού ολκής ήταν ο Ζαν-Πιερ Μελβίλ. Τα μινιμαλιστικά, υπαρξιστικά πειράματα της χρυσής περιόδου του σκηνοθέτη, η οποία διήρκεσε από το 1956 μέχρι το 1969 και χάρισε στον κινηματογράφο σηματοδοτικές ταινίες σαν το «*Bob le flambeur*» (γυρισμένο με χειροκίνητη κάμερα και ασυνεχές μοντάζ, συνιστώντας προάγγελο της *nouvelle vague*), το «*Deus hommes dans Manhattan*»

(με τον Πιερ Γκρασέ και τον ίδιο τον Μελβίλ), το «*Le Doulos*» (Μπελμοντό) και το «*Le Samuraï*» (Ντελόν), όπλισαν το αγριμένο εγώ του Λίνο Βεντούρα με τις μνημειωδέστερες ερμηνείες του. Όπως έλεγε και ο ίδιος, «έχω μια έφεση στους μοναχικούς ήρωες. Ο τύπος του Σούπερμαν μου προκαλεί δυσανεξία. Μπορεί να εξιδανίκευσα τους γκάγκστερ, αλλά τους προσέδωσα ανθρώπινα χαρακτηριστικά».

Υπό την πεφωτισμένη καθοδήγηση του Μελβίλ, ο Βεντούρα γίνεται μαρτυρική φιγούρα ως δραπέτης Gu, στη γεμάτη σασπένς καταδίωξή του από τον επιθεωρητή Blot στο «*Le deuxième souffle*» του '66. Ενώ στο «*L'armée des hommes*» (1969) επιτυγχάνει μια υπνωτική ερμηνεία ως μεθοδικός ινστρούκτορας της γαλλικής αντίστασης, σε έναν ρόλο αντιστικτικό με τον πρόσφατο Σμάιλι του Γκάρι Όλντμαν. Η ταινία, που περιείχε τα αρτιότερα πλάνα του Μελβίλ, έμεινε επί τριανταεπτά έτη ακυκλοφόρητη στην Αμερική, μέχρι το ετεροχρονισμένο αλλά θριαμβικό ντεμπούτο της το 2006.

«Τι θα πει “αγωνιώ για τον ρόλο μου;” αποπάρνει ο Βεντούρα κάποια δημοσιογράφο στη διάρκεια συνέντευξης που κυκλοφορεί στο YouTube. «Ασφαλώς και τον επεξεργάζομαι, αλλά παίζω πάγια ενστικτωδώς». «Και γιατί λέτε πως τα θαλασσοβάνα;» τον ρωτά ένας άλλος. «Διότι τα έκανα όλα με τον τρόπο μου. Δεν είχα καμιά πειθαρχία. Ήμουν αγρίμι». Ενώ για τον παροιμιώδη αναχωρητισμό του, αιτιολογούνταν ως εξής: «Γιατί να πάω εκεί που νιώθω άβολα; Τι σημαίνει το “οφείλω στο κοινό”; Δεν οφείλω σε κανέναν τίποτε. Χρωστάω μόνο μια καλή ταινία σε εκείνους που με πληρώνουν». Ο ανυπότακτος, αμετροεπώς ταλαντούχος Λίνο Βεντούρα εξόφλησε το χρέος του με 75 ταινίες, και ήταν όλες τους παραπάνω από καλές. Πέθανε στις 22 Οκτωβρίου 1987.

# 47α Δημήτρια

## Μεγάλη η χάρη τους!

Στην εποχή της κρίσης, των περικοπών και των μειωμένων μπάζετ σε σύγκριση με της αμφισβητούμενης αισθητικής «υπερπαραγωγές» των προηγούμενων χρόνων, τα φετινά Δημήτρια καταφέρνουν να παράξουν έναν πολιτισμό που βασίζεται στις ιδέες και την τόλμη του καινούργιου. Θα είμαστε εκεί. **Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης**



### Hooked on classics

Έχει χαρακτηριστεί μουσική ιδιοφυΐα, συμπράττει με τις κορυφαίες αμερικανικές και ευρωπαϊκές ορχήστρες, είναι τακτικός θαμώνας του Jazz Festival του Μοντρέ. Ο πιανίστας και συνθέτης Fazil Say θα μας συγκινήσει και θα μας φέρει σε επαφή με το ταλέντο, τη δεξιοτεχνία και το ρεπερτόριό του. Μπαχ, κλασικοί της Βιέννης, ρομαντικοί αλλά και οι δικές του συνθέσεις σε μια εμφάνιση που πρέπει να περάσεις στην ατζέντα σου, αφού μουσική δεν είναι μόνο οι hip συναυλίες.

### Fazil Say: Οι κλασικοί συναντούν την τζαζ

12 Οκτωβρίου, 21.00

Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

### Δημήτρη μας, Δημήτρη μας

Στοχασμός, ποιητική διάθεση, τολμηρή ματιά, διαρκής πειραματισμός. Η ανατρεπτική «Πρώτη Ύλη» του Δημήτρη Παπαϊωάννου σηματοδότησε την επιστροφή του στη σκηνή έπειτα από 10 χρόνια και αποκόμισε τη θερμή υποδοχή των θεατών στο Φεστιβάλ Αθηνών. Με συμπρωταγωνιστή τον βραζιλιάνο χορευτή Ταντέου Λίζενφελντ, η «Πρώτη Ύλη» με φόντο το λιτό και απείριστο σκηνικό των απλών αντικειμένων χορογραφεί με ιδιαίτερη κίνηση μια σειρά από ερωτήματα και εννοιολογικούς συμβολισμούς. Ένας κουβάς, ένα τραπέζι, ένα σκαμπό και ένα μικρόφωνο που σε συνδυασμό με το ανθρώπινο σώμα αναλαμβάνουν να «αφηγηθούν» διαδοχικά μια σειρά καταστάσεων. Ένταση και αρμονία εναλλάσσονται άλλοτε υπό τους ήχους ενός ταξιμιού και άλλοτε με τη σιωπή να κυριαρχεί στην ατμόσφαιρα. Σε μια εποχή που η πληθώρα πληροφορίας και αγαθών θολώνει την ουσιώδη πλευρά των πραγμάτων, ο Δημήτρης Παπαϊωάννου με υποβλητικό τρόπο και διαυγή διάθεση αποκρυπτογραφεί τις αρχέγονες αξίες. Την «Πρώτη Ύλη» μας.

### Πρώτη Ύλη

Σκηνοθεσία: Δημήτρης Παπαϊωάννου

11-14 και 17-20 Οκτωβρίου, 21.00,

Λιμάνι Θεσσαλονίκης





## Λούβρος x 5

Με αφορμή την επέτειο των 100 χρόνων από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία των Δημητρίων με την Κίνηση των 5 Μουσείων, έργα από τις διάσημες συλλογές του Μουσείου του Λούβρου εκτίθενται για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Στο Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης φιλοξενούνται οι προτομές του Βολτέρου και του Ρουσό στο πλαίσιο της έκθεσης «Από τον Πλάτωνα έως τον Βολτέρο και τον Κοραή: η αρχαία ελληνική φιλοσοφία και ο διαφωτισμός». Η «Scorophilia» της Ναν Γκόλντιν αποτελεί μια από τις πρωτότυπες ματιές πάνω στις συλλογές του Λούβρου και θα εκτίθεται στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, φέρνοντας την οπτική απόλαυση που μπορεί να προσφέρει ο φακός της καταξιωμένης καλλιτέχνιδας. Η «Ευρώπη και οι Ελληνικοί Μύθοι» στο Τελλόγγλειο Ίδρυμα του ΑΠΘ ανατρέχουν στην ιστορία και στον τρόπο με τον οποίο αποτυπώθηκαν ελληνικοί μύθοι από εμβληματικούς δημιουργούς. Η φωτογραφική δουλειά των Mimmo Jodice και Jean Christophe Ballot, που παρουσιάστηκε το 2003 για πρώτη φορά στο Λούβρο, καταλαμβάνει το περιεχόμενο της έκθεσης «Το Μουσείο μέσα στο Μουσείο», που στεγάζεται στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Η λειψανοθήκη του «Αληθούς Σταυρού» στο Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού εξετάζει τη χρήση και τη λειτουργία του ιερού συμβόλου ανά τους αιώνες.

## Έργα Τέχνης του Λούβρου στη Θεσσαλονίκη

12 Οκτωβρίου - 27 Ιανουαρίου 2013



## Πόλεις των φαντασμάτων

Η πόλη των φαντασμάτων και ο πολυπολιτισμικός χαρακτήρας της Θεσσαλονίκης στις αρχές του 20ού αιώνα. Βασισμένη στα έργα του Γρηγορίου Ξενόπουλου «Ραχήλ;!» του 1909 και «Μεγάλη Περιπέτεια» του 1937, η παράσταση του Κέντρου Θεατρικής Έρευνας Θεσσαλονίκης εστιάζει στη σχέση μιας εβραίας και ενός χριστιανού χωρίς στερεότυπα. Η δραματουργία μας μεταφέρει στην εποχή που το πογκρόμ εναντίον των ελλήνων εβραίων βρίσκεται σε εξέλιξη με αφορμή τη δολοφονία ενός κοριτσιού στην Κέρκυρα. Οι αντιδράσεις του περίγυρου, η αστική ηθογραφία και η ιστορική μνήμη σε μια προσέγγιση του Πέτρου Ζηβανού, που μας υπενθυμίζει ένα σημαντικό τμήμα της νεότερης ιστορίας μας.

## Ραχήλ;!

Σκηνοθεσία: Πέτρος Ζηβανός

11-14 Οκτωβρίου, 21.00, Θέατρο Άνετον



## Εδώ είναι το ταξίδι

Η κολεκτίβα σύγχρονου χορού Les Slovaks που κατοικοεδρεύει στο Βέλγιο αντλεί την έμπνευσή της από τους λαϊκούς χορούς της χώρας της και την πολυφωνική τραγουδιστική της παράδοση. Το «Journey Home», δεύτερο έργο των Les Slovaks, πρωτοπαρουσιάστηκε το 2009 στις Βρυξέλλες και μακριά από ετικέτες θέτε στο επίκεντρο τη γοητεία και τη δυναμική του σύγχρονου χορού. Μια συνομιλία ανάμεσα στην παραδοσιακή και τη δυτικοευρωπαϊκή αντίληψη του χορογραφικού ιδιώματος, μια εντυπωσιακή περφόρμανς των πέντε χορευτών που επί σκηνής λειτουργούν ως ένας.

## Journey Home

14 Οκτωβρίου, 21.00

Θέατρο Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών

[dimitria.thessaloniki.gr](http://dimitria.thessaloniki.gr)



# RIBA

## Stirling Prize

### 2012

Ένα θέατρο, ένα εργαστήριο, μια τράπεζα, μια γκαλερί, ένα διαγνωστικό κέντρο καρκίνου και ένα Ολυμπιακό Στάδιο διαγωνίζονται σε λίγες μέρες για το πιο πρεστιζάτο αρχιτεκτονικό βραβείο της Βρετανίας. Ποιος κερδίζει;  
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**



## Πολύ Μεγάλη Βρετανία

Το χρηματικό έπαθλο δεν εξυπηρετεί παρά συμβολικούς λόγους: τι να τις κάνουν 20.000 ψωρολίτσες ηγήτορες της αρχιτεκτονικής που καρπώνονται απολαβές δυσθεώρητες; Αντιθέτως, όλοι τους κόπτονται να χειροτονηθούν ιππότες των τεχνών τους στην τελετή που πραγματοποιείται το Σάββατο 13 Οκτωβρίου στο Μάντσεστερ.

Το περιώνυμο Stirling Prize, ολογράφως Royal Institute of British Architects Stirling Prize, είναι το διαπρεπέστερο αριστείο αρχιτεκτονικής που απονέμεται ετησίως από το Ινστιτούτο Βρετανών Αρχιτεκτόνων και διανύει φέτος την έβδομη χρονιά από τη σύστασή του. Όντας το αρχιτεκτονικό ανάλογο του Booker και του Turner Prize, προσελκύει μεγάλη δημοσιότητα, ενώ η τελετή απονομής του αναμεταδίδεται τηλεοπτικά -ναι, σε κάποιες χώρες αλλιώς από τη δική μας η αρχιτεκτονική καρφώνει τον κόσμο στους δέκτες.

Το Stirling έχει στο παρελθόν επιδοθεί σε ονόματα του μεγέθους των Herzog & de Meuron, David Chipperfield, Foster and Partners, ενώ τα δύο τελευταία χρόνια κατακτάται από τη Ζάχα Χαντίντ. Προϋπόθεση για συμμετοχή στον διαγωνισμό είναι οι υποψήφιοι να αποτελούν μέλη του Ινστιτούτου,

αλλά το κτήριο μπορεί να βρίσκεται σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι διοργανωτές του θεσμού ισχυρίζονται ότι κυρίαρχο ρόλο στις φετινές επιλογές τους διαδραμάτισαν οι έννοιες της κληρονομικότητας, της παιδείας, καθώς και της ατομικής εμπειρίας που προσφέρουν στον επισκέπτη.

Η βραχεία λίστα των υποψηφιοτήτων απαρτίζεται από το Ολυμπιακό Στάδιο του Λονδίνου, σχεδιασμένο από τους Populus, το Maggie's Center της Γλασκόβης του αρχιτεκτονικού γραφείου OMA, το New Court της τράπεζας Rothchild, μια δημιουργία και πάλι των OMA σε συνεργασία με τους Allies & Morrison και Pringle Brandon, το Sainsbury Laboratory του Κέιμπριτζ από τους Stanton Williams, το Λυρικό Θέατρο του Μπέλφαστ του γραφείου O'Donnell + Tuomey, καθώς και ο εκθεσιακός χώρος The Hepworth Wakefield, με έδρα το Γιόρκσαϊρ, και σχεδιασμό των David Chipperfield Architects.

Με τον στοιχηματισμό να κυλά στο αίμα τους, οι Βρετανοί ποντάρουν ήδη τις μάρκες τους, δίνοντας 5 προς 1 στο Ολυμπιακό Στάδιο, σύμφωνα με τις προβλέψεις του πρακτορείου William Hill, και το Maggie's Center να ακολουθεί με 9 προς 2.

## The Hepworth Wakefield

Χρήση: Εκθεσιακός χώρος  
Έδρα: Γιόρκσαϊρ  
Αρχιτεκτονικό γραφείο:  
David Chipperfield Architects

Πολλοστή συμμετοχή του γραφείου στον διαγωνισμό και τρίτη συναπτή, μέσα από ένα κτήριο που ορίζεται από ακανόνιστα, τραπεζοειδή μπλοκ, τα οποία προσδίδουν στο Hepworth Wakefield μια αίσθηση γλυπτού, σε ευθεία αντίστιξη με το εκθεσιακό περιεχόμενό του. Επιπροσθέτως, το μουσείο αντλεί τις ενεργειακές πηγές του από το παραπλήσιο ποτάμι.



© Hufton + Crow

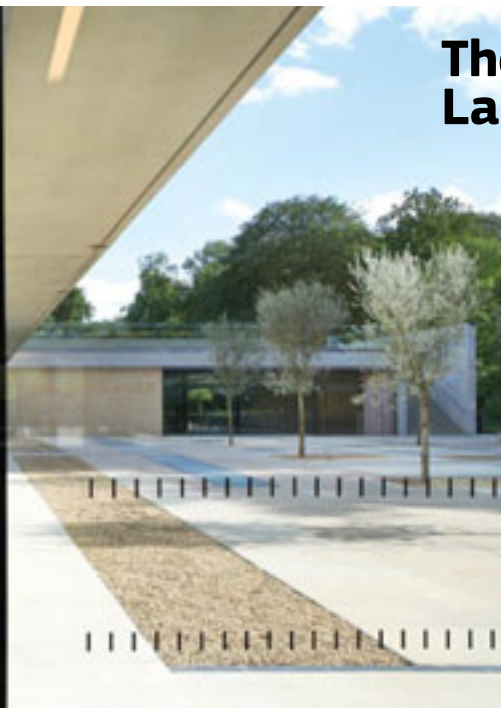
## The Sainsbury Laboratory

Χρήση: Ερευνητικό κέντρο  
Έδρα: Κέιμπριτζ  
Αρχιτεκτονικό γραφείο: Stanton Williams

Μια μίξη του ιδιωτικού με το δημόσιο ήταν σε αυτή την περίπτωση το ζητούμενο, όπως συμβαίνει με την ίδια την επιστημονική έρευνα που εργάζεται στα παρασκήνια προσβλέποντας στην καθολική κοινωνοφιλία. Όντας το πιο «κλινικό» κτίσμα της λίστας, το Sainsbury ποντάρει πολλά στον πράσινο περίγυρο, καλύπτει τις ανάγκες του να προσελκύσει επιστήμονες παγκόσμιας εμβέλειας αναμειγνύοντας ευρύχωρους ερευνητικούς θαλάμους με μικρές αίθουσες συσκέψεων, ενώ παράλληλα εναγκαλίζεται τον δήμο, στεγάζοντας υπαίθριο καφέ ανοιχτό στο κοινό. Πρόκειται για υψηλής ενεργειακής αυτεπάρκειας κτήριο, καθώς στις εγκαταστάσεις του συλλέγεται βρόχινο νερό, το οποίο καλύπτει τις ανάγκες του θερμοκηπίου και των καλλιεργειών του.



© Hufton + Crow



## Maggie's Center, Gartnavel

Χρήση: Κέντρο  
Θεραπείας καρκίνου  
Έδρα: Γλασκόβη  
Αρχιτεκτονικό γραφείο:  
OMA

Ένα περιβάλλον πρακτικής όσο και συναισθηματικής υποστήριξης προς τους ασθενείς επιζητούσε μια ταυτόχρονη αίσθηση εξωστρέφειας και εσωστρέφειας, την οποία οι OMA προσέδωσαν με μαεστρία, δίνοντας μια όψη εξοχικού περιπτέρου στο Maggie's Center, απόλυτα ταιριαστού με τη φύση, που διεγείρει τη φαντασία και την περιέργεια του επισκέπτη, εμπνέοντας προ-σγειωμένη αισιοδοξία.



© Charlie Koolhaas



© OMA by Charle Koolhaas

## New Court, τράπεζα Rothschild

Χρήση: Τράπεζα  
Έδρα: Λονδίνο  
Αρχιτεκτονικό γραφείο:  
OMA σε συνεργασία με  
tous Allies & Morrison  
και Pringle Brandon

Η παράδοση προσλαμβάνει εμβληματικές διαστάσεις για το προφίλ οποιασδήποτε τράπεζας, πόσο παραπάνω για τη Rothschild, που στεγάζεται στο ίδιο σημείο από το 1809. Αντικαθιστώντας ένα παλαιότερο κτήριο του 1960, η τριανδρία των συνεργαζόμενων αρχιτεκτόνων επιδίωξαν την ατμόσφαιρα ενός γραφείου με παράλληλη χρήση εκθεσιακού χώρου, ιδέα απολύτως εύστοχη, εφόσον το ίδρυμα διαθέτει ευρύτατη γκάμα τέχνης μεγάλης χρηματιστηριακής αξίας.



© Dennis Gilbert

## Λυρικό Θέατρο

Χρήση: Χώρος διεξαγωγής  
πολιτιστικών δρώμενων  
Έδρα: Μπέλφαστ  
Αρχιτεκτονικό γραφείο:  
O'Donnell + Tuomey

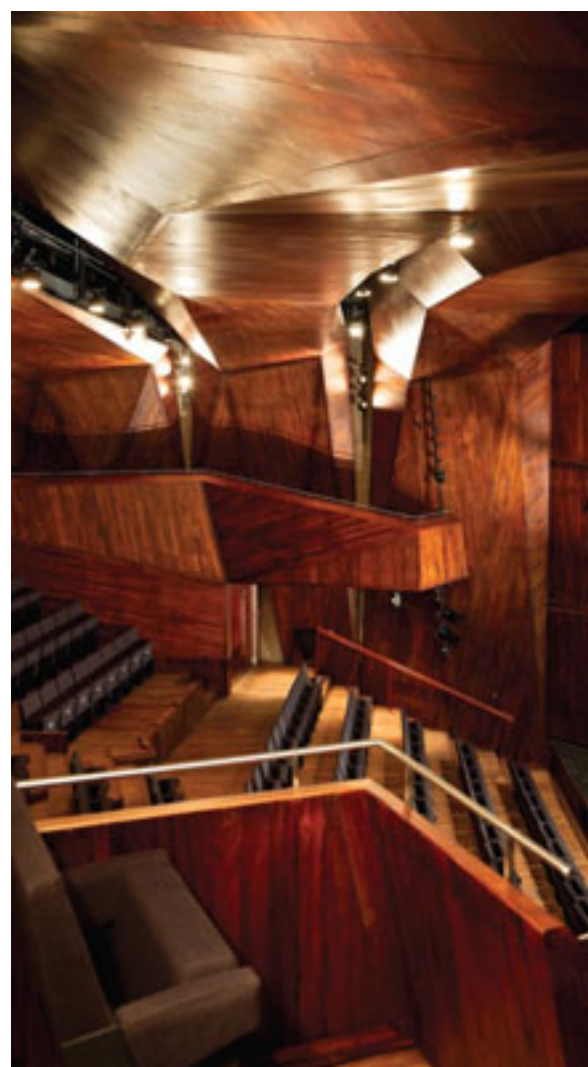
Σε αυτό το ιρλανδέζικο κτήριο σε σχεδιασμό ιρλανδέζικου γραφείου, οι O'Donnell + Tuomey χρειάστηκε να αντιπάρελθουν την ακανόνιστη τοποθεσία μέσα από οικοδομικές διαβαθμίσεις, ενώ παράλληλα διάλεξαν ως βασικό στοιχείο το κόκκινο τούβλο προκειμένου να εναρμονιστούν με το αστικό περιβάλλον. Η ευρείας κλίμακας χρήση γυαλιού στόχευσε στην απεριόριστη θέαση του παρακείμενου ποταμού.



## Ολυμπιακό Στάδιο

Χρήση: Χώρος διεξαγωγής  
αθλητικών αγώνων  
Έδρα: Λονδίνο  
Αρχιτεκτονικό γραφείο:  
Populus

Μια συγκλονιστική λεπτομέρεια περί του οικοδομήματος: είναι φτιαγμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να αποσυναρμολογηθεί και να μεταφερθεί σε οποιαδήποτε άλλη τοποθεσία -ακόμη και να αναδομηθεί σε μικρότερη κλίμακα. Πρόκειται για το ελαφρύτερο στάδιο του σύγχρονου κόσμου, στοιχείου οφειλόμενου στη μίνιμουμ χρήση ατσαλιού και τσιμέντου.





Boban και Marko Markovic Orchestra  
© Michael Mann



© Kenan Pasic

Divanhana © Kenan Pasic

# Womex 12 Globalcanization

Οι μουσικές του κόσμου καταφθάνουν στη Θεσσαλονίκη, όπου εκατό χρόνια τώρα το τοπικό είναι και παγκόσμιο αλλά και το παγκόσμιο είναι τοπικό. Η μεγαλύτερη θεματική έκθεση ενώνει καλλιτέχνες και κοινό, στήνει συναυλίες αλλά και workshops, όπου κυριολεκτικά και έμπρακτα θα σηματοδοτήσουν ως προς τον ήχο της πόλης το σταυροδρόμι των πολιτισμών. **Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης**



DJ Spery



Locomondo © Andreas Schwarz



Hugo Mendez και Frankie Francis  
© Alexis Mary



Gypsy Box



Cayetano © Ioanna Chatziandreu



Kottarashky και The Rain Dogs



Gevende © Seyfi Cem Baskin

Η γιορτή θέλει συμμετοχή. Δίνοντας την ευκαιρία σε χιλιάδες επισκέπτες και δημότες της πόλης να έρθουν σε επαφή με τις γεύσεις, τα μνημεία, τους δημιουργούς και τους ανθρώπους της Θεσσαλονίκης, η 18η διοργάνωση της Womex είναι μια ανοιχτή πρόσκληση. Ενώνει το τοπικό με το παγκόσμιο, συνδέει την παράδοση με τις νέες τάσεις, εκφράζει το συναρπαστικό μέλλον που αξίζει στην πόλη. Από τις 17 έως τις 27 Οκτωβρίου, το Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης αποτελεί σημείο συνάντησης των πολυσυλλεκτικών δράσεων της Womex 12.

Περισσότερα από 50 συγκροτήματα που επιλέχθηκαν από τις 850 συνολικά υποψηφιότητες ανεβαίνουν στις 7 αφιερωματικές σκηνές της. Βραδιές με περιπετειώδη ακουστικά πάρτι και διεθνείς dj μετακλήσεις. Ένα ιδιαίτερο πλαίσιο προβολής κινηματογραφικών ταινιών μας συστήνει 17 μουσικά ντοκιμαντέρ από 12 διαφορετικές χώρες. Μια πρόκληση, μια εμπειρία.

Η βαλκανική μενταλιτέ συναντά τις γειτονιές του κόσμου στο «Club Globalcan», την ειδικά διαμορφωμένη σκηνή για την περίπτωση. Μπάμπης Παπαδόπουλος, Boban and Marko Markovic Orchestra, Café Aman Istanbul, Divanhana, Gevende, Kottarashky & The Rain Dogs, Locomondo, Μάρθα Μαυροειδή Τρίο και Shutka Roma Rap σε ένα ενδιαφέρον παζλ οργάνων και ερμηνειών. Το διήμερο «DJ Summit», στην καρδιά του λιμανιού της πόλης, με χαμηλό εισιτήριο και υψηλές deck επιδόσεις. Dj Cayetano, Dj Sperry, Killo Killo, την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου, ενώ για το Σάββατο 20 Οκτωβρίου οι Dj A Tribe Called Red, Gypsy Box και Hugo Mendez & Frankie Francis στήνουν την πιο μεταμεσονύκτια εσάνς αστικού clubbing. Μια νέα εποχή, μια διοργάνωση ορόσημο, ο καλύτερος λόγος να κεφάρεις αλλά και να περιηγηθείς στην πόλη.

# Νάουσα LOBART Festival

Νάουσα, Νάουσα, σε είδα και  
γουστάρησα. Αρχές Σεπτέμβρη,  
στον νομό Ημαθίας, κάτι ωραίο και  
εναλλακτικό έδειξε πως σε αυτή  
την πόλη πέρα από ανεργίες και  
καλά κρασιά υπάρχουν ανήσυχα  
παιδιά που ονειρεύονται και δρουν,  
όπως οι LOBAteam. Ήμασταν εκεί.  
**Κείμενο** Γιάννης Μεγαλογιάννης





Ξέρεις για τα ροδάκινα, ξέρεις για το καρναβάλι, ξέρεις για τον Άγιο Νικόλαο, ευκαιρία να μάθεις και για το LOBART Festival, που μακάρι να γίνει θεσμός. Πραγματοποιήθηκε στις 1-2 Σεπτεμβρίου στο Δημοτικό Πάρκο Νάουσας και περιελάμβανε σύγχρονη τέχνη, ζωγραφική, graffiti αλλά και κεφάλια πάρτι τίγκα στην ηλεκτρονική, τα house, trance και techno για να παίρνουν ρυθμό οι street artists από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Οι επισκέπτες, ντόπιοι αλλά και τουρίστες, είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν δωρεάν για δύο μέρες live τους street artists να δημιουργούν τις καλλιτεχνικές τους ιδέες πάνω σε ειδικά διαμορφωμένα panels. Το festival άνοιξε τις πόρτες του περίπου στις 12π.μ. όπου οι καλλιτέχνες άρχισαν να χαράσσουν τις πρώτες τους γραμμές. Απόκοσμες φιγούρες, με κομιξάδικη υφή, πολύωρες προσπάθειες με σπρέι και πινέλα, και ορίστε μερικοί: ο διάσημος ιταλός street artist Peeta, ο εμπνευστής και δημιουργός του Oranje Bus ([www.oranjebus.com](http://www.oranjebus.com)) AleOle, ο σχεδιαστής της Nike Air Jordan Σταμάτης Λ. (Sive) και, φυσικά, οι «δικοί μας» SER και Simoni από τη Θεσσαλονικιώτικη The BOX Gallery. Απίστευτη ενέργεια αλλά και μοναδικές υπογραφές έστειλαν τη Νάουσα από τον κάμπο της Ημαθίας στις Νέες Υόρκες, τα Λονδίνα και σε όλους τους δρόμους που δημιουργείται τέχνη στον δρόμο. Εύφημος μνεία και στον γρεβενιώτη θεό Rino και τους INO, Nizer και Αίνα (Αθήνα), Erz και Load (Δράμα), Edi, Karas και Roe (ντόπια πουλέν), Ais (Βέροια), Daver (Πολύκαστρο), Shuen (Καβάλα). Έκαψαν μυαλά, πήραν κεφάλια και έδωσαν ρυθμό οι djs AleOle, Minor.Frequencies, Alex D., KG, Anastasis Mouratidis, ενώ live με την κιθάρα του παιάνισε ο Άγγελος Μιλκόπουλος.

Είδες η Νάουσα, που την ψάχνει, ξεφεύγει από τα επαρχιακά στερεότυπα με τα kits φεστιβάλ και στήνει εναλλακτικές δράσεις! Κάν' την και συ, αν μένεις Ορεστιάδα ή Νευροκόπι, Καστοριά ή Ορχομενό και απόδειξε εμπράκτως πως η άλλη Ελλάδα υπάρχει και πέρα από την alternative Αθήνα και την indie Θεσσαλονίκη. Μπράβο, LOBART Festival, μπράβο, παιδιά της Ημαθίας.

[facebook.com/LOBAteam](https://facebook.com/LOBAteam)



# Time In Turkey

## Χρόνια και Ζαμανια!

Ενώ στην Ελλάδα το χαρτί φυλλορροεί, η βιομηχανία του Τύπου στην Τουρκία προκύπτει τόσο ανθηρή, ώστε να χρηματοδοτεί φιλόδοξα πρότζεκτ σαν αυτό, που φιλοξενείται στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, με τη συμμετοχή 25 πρωτοκλασάτων φωτογράφων και 150 εντυπωσιακά στιγμιότυπα της ραγδαία εξελισσόμενης χώρας της ημισελήνου. **Κείμενο Δημήτρης Καραθάνος**



Ed Kashi, «Στη Μέση ενός Παγκόσμιου Μετασχηματισμού».



Νίκος Οικονομόπουλος, «Πορτραίτο της Τουρκίας».



Bruno Barbey, «Παγκόσμια Κληρονομιά».

Μπορεί και να κολακευόμαστε στη σκέψη ότι είμαστε φτυσσοί με τους ανατολίτες γείτονές μας, εάν υποθεθεί ότι κάτοπτρο της πραγματικότητας αποτελούν ο «Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής» και οι υπόλοιπες εισαγόμενες σαπουνόπερες που κάνουν θραύση, όμως η ουσία δε θα μπορούσε να είναι περισσότερο αλλιώτικη. Όσοι επισκέπτονται την Κωνσταντινούπολη αδυνατούν να προσμετρήσουν το μητροπολιτικό μπαράζ που τους διαπερνά σαν παραισθησιογόνο, ενώ τα σοκάκια του σινεμά και της λογοτεχνίας γεννοβολούν δημιουργούς διεθνούς βεληνεκούς που διαφεύγουν των δυνατοτήτων της άκαπνης Ελλάδας.

Ομοίως και στον Τύπο. Ενόσω εδώ θνήσκει ένας ολόκληρος επαγγελματικός κλάδος, η Τουρκία έχει να επιδείξει μια εφημερίδα σαν τη «Zaman», με κυκλοφορία 890.000 φύλλων, επτάκις βραβευμένη για τον σχεδιασμό της, με ξεχωριστή έκδοση σε 11 χώρες και με ταυτόχρονη διανομή σε 35. Μετριοπαθώς ισλαμιστική και ελαφρώς συντηρητική, η «Zaman» έκλεισε 25 χρόνια στην αγορά το 2011, οργανώνοντας ένα εγχείρημα αντάξιο μεγάλου μιντιακού παίκτη που ενεργεί με καλώς εννοούμενη αγάπη για το έθνος. Μετατρέποντας ολόκληρη την επικράτεια σε καλλιτεχνικό ατελιέ, προσκάλεσε 25 αναγνωρισμένους φωτογράφους από διαφορετικές χώρες του κόσμου, προκειμένου να συλλάβουν, ο καθένας υπό τη δική του οπτική, τις ετερόκλητες πτυχές της σύγχρονης Τουρκίας.

Παράλληλα, το πρότζεκτ λειτουργήσε και σαν ανοιχτό εργαστήριο, εφόσον σε όλη τη διάρκεια του έτους κάθε φωτογράφος συνοδευόταν από έναν φωτοδημοσιογράφο της εφημερίδας αλλά και από φορείς άλλων Μέσων. Το εγχείρημα ονομάστηκε «Time In Turkey», καταλογογραφήθηκε σε 150 λήψεις και καταμήθηκε σε τέσσερις θεματικές ενότητες: «Χρόνος στην πόλη», «Χρόνος που αλλάζει», «Χρόνος στους ανθρώπους» και «Χρόνος που μένει αναλλοίωτος». Τι ακριβώς αιχμαλώτισε, λοιπόν, όλος αυτός ο χρόνος;



Massimo Mastroiello, «Το Πουθενά κοντά στο Παντού».

#### I can see clearly now

Στο διάστημα της φιλοξενίας τους, οι 25 λεγεωνάριοι κατάπιαν κάθε σπιθαμή τουρκικού εδάφους, προκειμένου να στήσουν ένα σκηνικό που συνεπαίρνει: από τα έντονα ασπρόμαυρα κοντράστ του Anders Petersen, σκυμμένα πάνω από την ευλαβική θρησκευτικότητα της χώρας, ως το ανεμοδαρμένο, ξέθωρο καρτέ του Νίκου Οικονομόπουλου, που συμμετέχει στην έκθεση με μια από τις συγκλονιστικότερες εικόνες του «Time In Turkey».

Η Kathryn Cook έφτασε ως το μακρινό Ahlat της επαρχίας Bitlis για να ανιχνεύσει πολιτισμούς 4.000 ετών, ενώ η Jane Evelyn Atwood ξέθαψε άλλη μια από τις κορυφαίες στιγμές της συλλογής στα ανθρακωρυχεία της Zonguldag. Σε ασπρόμαυρο μοτίβο κινήθηκε και ο Ιταλός Paolo Pellegrin, ο οποίος εμπλούτισε το πορτφόλιο με φολκλορικά, πυκνά κάδρα, ενώ στη δυναμική κινητικότητα της παρόχθιας νομαδικής ζωής της Mersin, που επέλεξε ο Michel Vanden Erckhoudt, η Vanessa Winship αντιπαρέβαλλε πορτρέτα παιδιών που συμμετείχαν στην Ολυμπιάδα Τουρκικής Γλώσσας. Η Winship, Βρετανίδα που κατοικεί μόνιμα στην Κωνσταντινούπολη την τελευταία δεκαετία, έχει βραβευτεί επανειλημμένα, και μεταξύ άλλων απέσπασε βραβείο Henri Cartier-Bresson για τη δουλειά της.

Περίφημη στον χώρο της είναι και η Ami Vitale, η σαραντάχρονη Αμερικανίδα που ταξίδεψε σε περισσότερες από 80 χώρες, εξέθεσε σε μουσεία και γκαλερί, ενώ δημοσίευσε στο «Time», το

«Newsweek» και το «National Geographic», στο οποίο εργάζεται μόνιμα. Οι εικόνες της για το «Time In Turkey» υπακούουν στην πλουραλιστική αισθητική του big picture, που έχουμε συνθίσει να αντικρίζουμε στο κλασικό ταξιδιωτικό περιοδικό. Ο μάχιμος Steve McCurry του πρακτορείου Magnum, ο πρώτος φωτογράφος παγκοσμίως που κατέγραψε τις συγκρούσεις μεταξύ Αφγανιστάν - Πακιστάν και παρακολούθησε συρράξεις στο Ιράν και το Ιράκ, στη Βηρυτό, την Καμπότζη, τις Φιλιππίνες και τη Σρι Λάνκα εκφράζει εδώ μια αλλιώςτικη πλευρά του, συμμετέχοντας με εικόνες πράοτητας.

Η έκθεση συμπεριλαμβάνει επίσης δημιουργούς πασών των εθνικοτήτων, όπως τον Ελληνοκύπριο George Georgiou, τη Rena Effendi από το Αζερμπαϊτζάν, από όπου προέρχεται και ο Reza, τον βετεράνο Μαροκινό Bruno Barbey, του οποίου έργα φιλοξενούνται σε πάμπολλα μουσεία, τον Βέλγο Harry Guyavert καθώς πλειοψηφική συμμετοχή Ιταλών, Γάλλων και Αμερικάνων.

Σύμφωνα με τον photo editor της «Zaman», Selahattin Sevi, «είναι ώρα να κοιτάξει κανείς την Τουρκία μέσα από μια διεθνή προοπτική». Όσοι βρεθούν στη Θεσσαλονίκη κατά τους προσεχείς μήνες, θα μπορέσουν να τη δουν σε πραγματικές διαστάσεις, μέσα από αυτή τη θεσπέσια έκθεση του Μουσείου Φωτογραφίας.

[thmphoto.gr](http://thmphoto.gr)



Anders Petersen, «Βάζω τις σκέψεις μου στην άκρη όταν φωτογραφίζω».

# Make

# SOUL,

# not art!

## Volume 7

Έξι αναγνώστες και καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Επιμέλεια πρότζεκτ Δημήτρης Αθανασιάδης

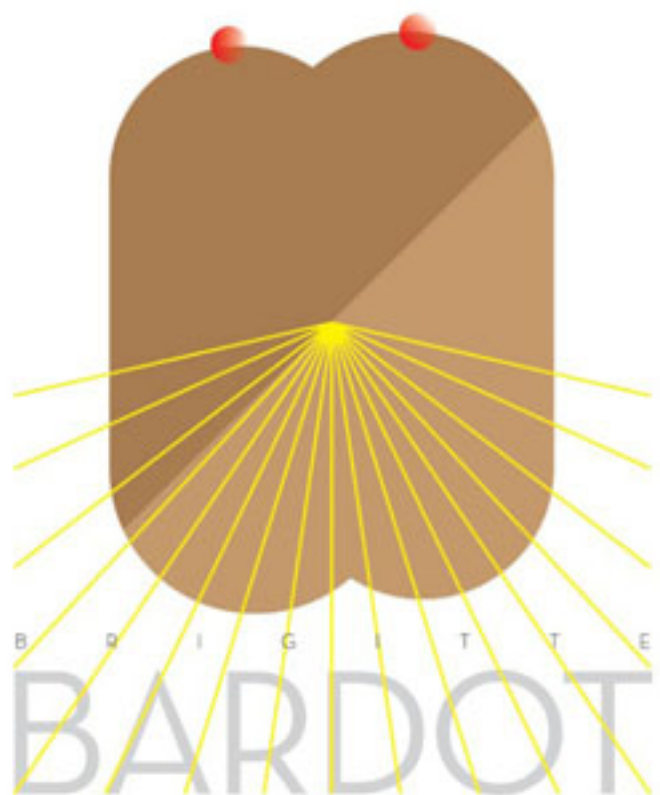
## Ιωάννης Φετάνης

Brigitte Bardot

«Δuo αντίρροπα “B”. Ένα για το στήθος κι ένα για τα οπίσθια συμβολίζουν τις “τέλειες” αναλογίες της. Τα ξανθά της μαλλιά αποτυπώνονται με κίτρινες συμμετρικές ακτίνες που ξεκινούν από το κέντρο των δύο “B”».

Ο Ιωάννης Φετάνης γεννήθηκε στην Αθήνα την 26η Οκτωβρίου του 1983. Έχει σπουδάσει γραφιστική στον ΑΚΤΟ, από όπου αποφοίτησε το 2004 με τον τίτλο Bachelor of Arts (honors) Degree στη γραφιστική. Ολοκλήρωσε τις σπουδές του το 2007 αποκτώντας τον τίτλο Master of Arts in Design (Κοινωνικός Σχεδιασμός & Οπτική Επικοινωνία για Μ.Κ.Ο.) από το πανεπιστήμιο Middlesex του Λονδίνου. Από το 2004 εργάζεται σαν ελεύθερος επαγγελματίας. Από τον Δεκέμβριο του 2009 μέχρι και σήμερα δουλεύει στον χώρο της διαφήμισης και της επικοινωνίας. Επίσης συμμετέχει στην ομάδα σχεδιασμού και branding του TEDxAthens και TEDxIoannina. Διακρίσεις: Young Lions Competition Hellas, EBΓΕ, European Design Awards, Good 50x70, Golden Bee (Παγκόσμια Μπιενάλε Γραφιστικής της Μόσχας), κ.α.

[be.net/ioannisfetanis](http://be.net/ioannisfetanis)





## Μαρία Πετροπούλου

«Upside Down» & «Pixelisation»

Η Μαρία Πετροπούλου είναι 18 ετών και ζει στο Ναύπλιο. Είναι αυτοδίδακτη όσον αφορά τον τομέα της γραφιστικής, όμως φέτος θα φοιτήσει σε αντίστοιχη σχολή της Αθήνας.



## Γιάννης Τουμπαλίδης

«Colourful»

«Ήταν μια φωτογραφία που την έδειχνε αλλιώς! Έντονα χαρακτηριστικά και γλώσσα έτοιμη να βγάλει φωτιά, ηρωίδα σε κόμικς, κάτι από x-men, μια μετάλλαξη σε ένα λίγο πιο κακό κορίτσι. L το σήμα κατατεθέν! 66(6) το τεύχος, 40 βαθμούς C και η Lapa, το σκεπτικό μονόδρομος προς την κόλαση και το πυρ το εξώτερο! By the way, υπάρχει και η ετυμολογική συσχέτιση του ονόματός της με τη φωτιά και την καταστροφή, ομηρική μάλιστα!»

Ο Γιάννης Τουμπαλίδης είναι 21 χρονών. Έχει γεννηθεί και μεγαλώσει στη Θεσσαλονίκη. Είναι φοιτητής στο τμήμα Μηχανικών Χωροταξίας και Ανάπτυξης (Τ.Μ.Χ.Α.) της πολυτεχνικής σχολής του ΑΠΘ. Με τα illustrations ασχολείται εμπειρικά και αυτοδίδακτα στο Photoshop.





## Θεόδωρος Καραταγλίδης

«Με τη δική μου συμμετοχή, επηρεασμένη από pop art στοιχεία που λατρεύω, προσπαθώ να δείξω τη δύναμη του περιοδικού στο να δώσει ψυχή σε ανθρώπους, να διαμορφώσει σκέψεις, να αναθρέψει ανθρώπους δημιουργώντας μια νέα κοινωνία. Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποίησα συμβολικά τρία εξώφυλλα του περιοδικού που δημιουργούν το ίδιο πρόσωπο, το πρόσωπο ενός ανθρώπου που έχει την ψυχή του SOUL».

Ο Θεόδωρος Καραταγλίδης δεν είναι ζωγράφος ούτε έχει τελειώσει κάποια σχολή καλών τεχνών, όμως ασχολείται με το Photoshop εδώ και μερικά χρόνια δημιουργώντας εικόνες.



## Σπύρος Γραμμένος

«SUMMER LOVE in 3D...  
coming soon in a theater near you».

Ο Σπύρος Γραμμένος είναι αυτοδίδακτος γραφίστας.  
(//d:fold// graphic design)



## Joep Wc

«Amateurish all time classic Lana»

## Make SOUL, not art Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο [info@soulmag.gr](mailto:info@soulmag.gr), γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

# Habanera όλη μέρα!

Το μοναδικό Caribbean πάρτι της πόλης, που «μαγειρεύεται» στο νεοκλασικό της Γεωργίου Παπανδρέου από το 1996, σερβίρει το πιο τροπικό μενού φαγητού, ποτού και ήχων από τις γειτονιές του κόσμου. Γεύση και σιλ όλη μέρα ίσον Habanera. **Κείμενο** Δημήτρης Αθανασιάδης  
**Φωτογραφία** Σάκης Γιούμπασης

Ένα στοπ-καρέ από την κουλτούρα και τη γαστρονομία της Λατινικής Αμερικής βολτάρει μυαλό και ουρανίσκο στην Κούβα, τον Άγιο Δομίνικο, το Πουέρτο Ρίκο, την Τζαμάικα και το Τρινιντάντ. Habanera όπως το κορίτσι της Αβάνας, Habanera όπως το ρετρό της περιβάλλον με την τεράστια ποικιλία εξωτικών κοκτέιλ καθώς και ζεστών grogs, για τις κρύες νύχτες του φθινοπώρου. Παραδοσιακές γεύσεις από την Καραϊβική και το Μεξικό από την κουζίνα του στο πιάτο σου. Στους τοίχους φωτογραφίες από την Κούβα, στα τραπέζια τασάκια-σομπρέρο, στο μενού ο κωδικός suave. Για το ζέσταμα θα καταφθάσουν νάτσος με deer ντομάτας. Τα υπόλοιπα είναι ζήτημα προσωπικής επιλογής. Κοκτέιλ Habanera ή μεξικάνικη μπίρα; Que lio! Πάντως να ξέρεις ότι ο μπάρμαν παίζει άριστα με το αλκοόλ, τα χρώματα, τα ζαχαρωμένα ποτήρια

και η κουζίνα με τις ζύμες, τα λαχανικά, τα κρέατα. Κεσαντίγιας με τυρί ή κιμά, φαχίτας, μπουρίτος, τσιτίγιες, σάλτσες, γλυκοπατάτες, μανιτάρια συνθέτουν τον πιο ισορροπημένο κατάλογο της πόλης και προσφέρονται σε όλες τις εκδοχές του πικάντικου. Η γκάμα των γλυκών εξίσου μεγάλη, με τα σουφλέ σοκολάτας, πουτίγκα και τηγανιτό παγωτό να αποτελούν πραγματικό δώρο στις αισθήσεις σου. Ο ελληνοσομαλός ιδιοκτήτης Αστέριος Μοχάμεντ, επίτιμος soul brother, δικαίως αισθάνεται περήφανος για το δημιουργήμα του. Με νέο ωράριο, από τις 12 το μεσημέρι έως τις 2 το βράδυ, το Habanera υπόσχεται μια εμπειρία γεύσης, μυρωδιάς, χρωμάτων και συνεχίζει να αποτελεί μια από τις πιο must εξορμήσεις στην πόλη. Bienvenido!

Γ. Παπανδρέου 29, Τ: 2310 869 331

# Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα



## ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Το καλοκαίρι σου δίδαξε τρία πράγματα που θα σε προβληματίζουν για τους επόμενους μήνες.

**1ον.** Είναι αδύνατον να κρυφτείς πίσω από ένα ποτό ή από μια μπίρα. **2ον.** Είναι αδύνατον να μιλήσεις με τα μάτια ή από απόσταση μεγαλύτερη των 5 μέτρων χωρίς να χαμηλώσει τη μουσική ο dj. **3ον.** Είναι αδύνατον να βρεις τον γοητευτικό καλοσυνάτο νεαρό με την περιουσία του Λάτση ή τη μοντέλα με τα πόδια της Σκλεναρίκοβα και το μυαλό της Ναόμι Κλάιν. Άσε τα γίγμο και παίξε φουλ επίθεση.

### ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Με την είσοδο του φθινοπώρου, αντιλαμβάνεσαι πως εδώ και τρία χρόνια έχεις προσεγγίσει πνευματικά τον βουδισμό και ακολουθείς τα κελεύσματά του χωρίς να το έχεις πάρει πρέφα. Σύμφωνα με τον Βούδα, η φώτιση προέρχεται από τη μη προσκόλλησή στην ύλη. Για να επιτευχθεί αυτή η μη προσκόλλησή πρέπει να απαλλαγούμε από τα «θέλω» μας και να εστιάσουμε σε αυτά που χρειαζόμαστε για να επιβιώσουμε. Ακριβώς ό,τι κάνεις από τότε που έμεινες μπατίρι. Είσαι πολύ μπροστά τελικά.

### ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Οι άλλοι είναι σκλάβοι, εσύ είσαι ευέλικτος. Οι άλλοι είναι φασίστες, εσύ σέβεσαι την παράδοση. Οι άλλοι είναι μέθυστοι, εσύ είσαι η ψυχή του πάρτι. Οι άλλοι θάβουν τους άλλους, εσύ λες τα πράγματα με το όνομά τους. Οι άλλοι είναι προσβλητικοί, εσύ έχεις αίσθηση του χιούμορ. Οι άλλοι είναι ασυνείδητοι ανελιγίες, εσύ εκμεταλλεύεσαι την κάθε δυνατότητα. Οι άλλοι ταλαιπωρούνται στις διακοπές τους, εσύ αγαπάς την περιπέτεια. Οι άλλοι είναι τσιγκούνηδες, εσύ πιστεύεις στη λιτότητα. «Mad Magazine», 1982.

### ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

«Hello, darkness my old friend, I've come to talk with you again». Δεν πρόλαβε να τζάσει το καλοκαίρι, και η μαυρίλα, η κατήφεια, η μελαγχολία, η κατάθλιψη όρμηξαν σαν τα κοράκια για να σε κατασπαράξουν. Ο Οκτώβρης θα σε βρει να ξεθάβεις παλιές αγάπες, δίσκους των Joy Division (ίσως και του Καζαντζίδη), βιβλία του Πεσόα, να μελετάς Σοπενάουερ και να σκέφτεσαι πόσο μαύρο και άραχλο προβλέπεται το μέλλον σου. Κοίτα να συνέλθεις γρήγορα, γιατί, αν σκέφτεσαι πολύ το μέλλον, πολύ πιθανόν να μην έχεις μέλλον.

### ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Τον θυμάσαι τον μύθο του Τζιτζικα και του Μέρμηγκα; Για κάποιον απροσδιόριστο λόγο και το φετινό καλοκαίρι πέρασε μη παραγωγικά, χωρίς να έχεις κουβαλήσει ούτε έναν σπόρο στη φωλιά σου. Μπανάκια, βολτίτσες, αραλίκι και φραπεδιές όλη μέρα. Τώρα που έρχεται ο χειμώνας, να δω πού θα βρεις τις προμήθειες να επιβιώσεις. «Παρήλθεν ο θερισμός, επέρασεν το θέρος και ημείς δεν εσώθημεν», έγραφε ο προφήτης Ιερεμίας. Η εμπιστο-

σύνη σου στη νέα κυβέρνηση δείχνει πως εκτός από Τζιτζικας είσαι και Ψάρακας.

### ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Ο δολοφόνος επιστρέφει στον τόπο του εγκλήματος και τον υποδέχεται με δάφνες, με ανοιχτές αγκάλες και δικαιολογίες σε τρίτους, όπως: «Όλοι αξίζουμε μια δεύτερη ευκαιρία», «Έκανε ένα λάθος, το συγχωρώ», «Δεν άντεξε μακριά μου, είμαι πολύ γαμάτο άτομο τελικά». Προς τιμήν σου, η ανωτερότητα, η ωριμότητα και άλλες τέτοιες παπαροαρετές, που δεν τις διακρίναμε πάνω σου στο παρελθόν, όμως πρόσεξε, γιατί, όπως λέει και μια παροιμία στη Ζουαζηλάνδη, «ό,τι δε σε σκοτώνει... θα ξαναπροσπαθήσει να σε σκοτώσει».

### ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Ο Οκτώβρης θα σε βρει να αυτομαστιγώνεσαι για την αθεΐα σου, μιας και η πίστη (όπως έχεις ακούσει) βοηθάει τους ανθρώπους να ανακάμψουν από τις ατυχίες και να βρουν την ελπίδα να προχωρήσουν μπροστά. Ρώτησαν κάποτε έναν καλόγερο από το Άγιο Όρος: «Γέροντα, πώς νιώθετε όταν επικοινωνείτε με τον Θεό;». «Cool, μη φανταστείς τίποτα τρελό», απάντησε. Δε χρειαζόσαι τη θρησκεία για να ανακτήσεις την αισιοδοξία σου. Μονάχα αταραξία ή, έστω, πολλά λεφτά.

### ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

«Είχα κάποιες εμπειρίες από τον έρωτα, ή νομίζω ότι είχα, αν και αυτές που μου άρεσαν περισσότερο μπορούν να μπουν στην κατηγορία της "στοικειώδους ανθρωπιάς". Φέρθηκα καλά σε κάποιον για λίγο ή για ένα τρομερά μεγάλο διάστημα ίσως, κι αυτός ο άλλος μου φέρθηκε καλά με τη σειρά του. Όλο αυτό δεν είναι απαραίτητα θέμα αγάπης», έγραφε ο Κερτ Βόνεγκατ. Δε χρειάζεται να βρέχει τριαντάφυλλα και οι σάλπιγγες χαρμόσυνα να ηχούν. Βρες απλώς έναν άνθρωπο να επικοινωνείς και να περνάτε καλά. Αν μαγειρεύει κιόλας, ακόμα καλύτερα.

### ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Ήρθε ο καιρός να αποδεχτείς πως είναι αδύνατον να συμφωνούν όλοι μαζί σου, όσο σωστές, δημοκρατικές, προοδευτικές απόψεις και αν έχεις. Ο Κολόμβος πίστευε πως ο κόσμος είναι στρόγγυλος, όμως πολλοί επιστήμονες της εποχής πίστευαν πως ο Κολόμβος είναι μαλάκας και δεν ξέρει

τι του γίνεται. Θα συναντήσεις στη ζωή σου φασίστες, ρατσιστές, φονταμενταλιστές, δογματικούς, αμόρφωτους και φανατικούς βλάκες. Επίτρεψέ τους να έχουν τις απόψεις τους. Μην προσπαθήσεις να τους τις αλλάξεις (εκτός και αν κουβαλάς όπλο μαζί σου).

### ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

Αυξημένη ήταν η ζήτηση φέτος για στρατιωτικές και αστυνομικές σχολές από απόφοιτους λυκείων. Σε μια χώρα όπου οι μπάτσοι, οι στρατιωτικοί και οι ΕΠΟΠ βγάζουν περισσότερα λεφτά από τους επιστήμονες, σε μια χώρα όπου η σίγουρη και άμεση εργασιακή αποκατάσταση χαρίζεται σε ανθρώπους που δεν πρόκειται να παράξουν απολύτως τίποτα, σε μια χώρα που, όπως έγραψε ο Πολ Μείσον στην «Guardian» για τη νέα γενιά, «εκπαιδεύτηκε για να ζωγραφίζει καρδιές στον αφρό του καπουτσίνο», δεν έχει μείνει τίποτα πια να ελπίζεις... Σόρι...

### ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Πέρασαν πολλά χρόνια μέχρι να συνειδητοποιήσεις πως μέχρι σήμερα δε συνειδητοποιούσες ότι σου λείπει η πολιτική συνείδηση. Η συνειδητοποίηση αυτή θα σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις επιτέλους πως οι κοινοποιήσεις αντισυστημικών αναρτήσεων στο διαδίκτυο δεν αρκούν για να αλλάξουν τη ζωή σου, τουτέστιν να προσελκύσουν ερωτικούς συντρόφους με αριστερές καταβολές. Διάβασε κανένα μαρξιστικό βιβλίο ή γύρνα το στη ΔΑΠ και στην ΠΑΣΠ, που δεν αξιώνουν αυστηρές προδιαγραφές. Αρκεί να σου αρέσει ο Χατζηγιάννης ή το βιβλίο «Το κάλεσμα της άγριας Βίσιπς».

### ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Πριν από κάποια χρόνια, το περιοδικό «Large» δι-αφήμιζε μια δική του αγγελία που έλεγε «Μπορεί να μη σε κάνουμε πλούσιο, αλλά θα σε κάνουμε διάσημο», ζητώντας συντάκτες για συνεργασία. Κάπως έτσι βλέπεις το εργασιακό μέλλον σου στην Ελλάδα του σήμερα. Μπορεί να έχεις άδειες τσέπες, άδειο ψυγείο, άδεια ζωή, αλλά θα λες τουλάχιστον ότι έχεις δουλειά, γεγονός που, σε μια χώρα με 45% ανεργία στους νέους, σε κάνει αυτόματως διάσημο. Μην ξεχνάς επίσης πως, κατά τους επιστήμονες, το αυξημένο κοινωνικό στάτους συμβάλλει στη μακροζωία. Η πεΐνα είναι άλλο καπέλο.

ΜΕ ΧΤΥΠΗΣΕ ΣΤΙΣ 2:45



Χορηγός  
Επικοινωνίας

**SOUL**  
2310 MAGAZINE

23 - 24 - 25 Οκτωβρίου 2012  
Θέατρο Άνετον  
Θεσσαλονίκη

<http://2kai45.tumblr.com>

35 Ενώψια Brands  
notosgalleries  
στο 010  
ΕΝΙΛΕΞΤΕ ΤΟ JEAN ΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Redecorate your Jean  
notosgalleries  
στο 010  
ΕΠΕΣΤΑΛΟΝ



live photoshooting με την καλύτερη ομάδα του SOUL  
notosgalleries  
στο 010

68

# 7nos

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ  
2310 MAGAZINE  
OKTΩΒΡΙΟΣ 2012  
€3,00